

Томислав Крсмановић

НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ МАФИЈЕ, КРИМИНАЛЦИ

Београд, 2007. год.

Томислав Крсмановић

**НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ (МАФИЈЕ,
КРИМИНАЛЦИ) - НАЦИОНАЛНИ ПРОБЛЕМ
БРОЈ 1**

Београд, 2007.

НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ (МАФИЈЕ, КРИМИНАЛЦИ) НАЦИОНАЛНИ ПРОБЛЕМ БРОЈ 1

РАЗГОЛИЋЕНА ТАЈНА ДО ГОЛЕ КОЖЕ

I. УВОДНА РАЗМАТРАЊА

1. Кратак уводни осврт

Добро је позната чињеница, да је српски народ (ова политиколошка анализа, као што ће се видети даље, предочава тежак положај не само већинског становништва, него и других мањинских, етничких и верских ентитета у Србији) у врло дубокој и сложеној кризи, да је један од најстаријих и најболеснијих народа на свету, осиромашен, лишен заптите правне државе, позавађан међусобно, гуран у тензије са суседима, са међународном заједницом, потискиван у изолацију, да губи територије, и да је уствари запао у истинску сложену и дубоку кризу идентитета.

Према прогнозама наших еминентних научника, ако се сад не предузму праве мере, нешто што би могло ствари радикално изменити на боље, Срби би могли бити за двадесетак година етничка мањина у Србији, а за пола века нестали. Србија је сада смањена, претходна Југославија је несталла, Срби су такорећи изгнани са Косова, из Крајине, делова Босне и Херцеговине, дошло је до отцепљења Црне Горе, ситуација је затегнута и бременита по нашу државу тешко предвидивим исходима на југу Србије, у Рашкој (Санџаку), па чак и у Војводини.

Недостаје научна анализа узрока ове кризе, ко, како, и зашто је производи, или програмира?

Постаје препознатљиво, да је узрок продуженог свеопштег слабљења, пре свега у опстајању деценјског безакоња, кршења људских права. Раније је то чинио комунистички поредак, данас су то свакојаки мафијашки и криминогени врло бројни сегменти, тзв, неформални центри моћи. Наслеђе претходног конспиративног поретка преживљава и даље, са тенденцијом регенерисања, или чак и јачања, испољава изузетну моћ прилагођавања на брзо мењајуће услове.

Оно што је овде врло битно, то је да криминалци имају врло дискретну, али врло значајну, такорећи пресудну, подршку снага мрака, пре свега из геокружења, којима не одговара наш препород, које их се лађају, да их инструментализују у сврхе продуженог слабљења земље.

Наш највећи смртни непријатељ свих нас данас, је свако, било ко да био, онај ко крши закон.

Док се овај тамни вилајет, мрачна област не расветли, не изанализира, и не предузму праве могуће мере, корективне акције, нема изласка из кризе. Ми имамо право на самоодбрану, на борбу за спас нације и државе, као и све друге нације света, Европе, чланице НАТО пакта, где ми желимо да уђемо такође. Да би могли против нечега да се боримо, морамо знати о чему се ради? Лек се не може преписати док се не зна дијагноза.

Ова књига има за превасходни циљ да стави ово питање на дневни ред, да га проучава, и да позове и друге да се тиме позабаве.

2. Уводна објашњења појма и дефиниције неформалних центара моћи.

Вреди напоменути, да сви они који се баве политиком, који познају структуре политичке моћи, знају да су сегменти власти врло разуђени, и бројни. То нису само они које ми видимо, тј. званична власт, него и свакојаке службе и формације „у сенци”, о чему се овога пута управо говори. Оно што видимо и чујемо о тајним центрима моћи, мафијама, је, може се тако рећи, само видљиви делић једног огромног леденог брега, обични грађани не знају колики је онај невидљиви део леденог брега под водом, и поготову не знају, које су то струје које га покрећу.

О чему се овде уствари ради? Ко су тзв. неформални центри моћи? Када су настали? Зашто је тако? Зашто држава то све дозвољава? Шта предузети да се нација и држава спасу од мафијаша?

Говорити о овој врло деликатној и шакаљивој теми без длаке на језику, подразумева истински риск за онога ко то чини, да буде оквалификован као неко ко износи произвољне тврдње, да је неко ко не закључује на основу чињеница, него наспрот томе, да оперише са недоказаним претпоставкама, или чак да претерује, или му се може чак приписати да запада у замку парапоидних реаговања.

Ове тајкунско-мафијашке неформалне структуре власти називају различито, али је уобичајен један глобалан и интегралан термин НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ.

Овај термин означава изузетно сложен и крајње деликатан садржај и појам. За позиваоце је рационалан појам, али за већину неупућених има у себи неку врсту нечега метафизичког, или још боље окултистичког, магијског, недовољно опипљивог и мерљивог. Отуда се налаже нарочит начин излагања и анализе. Унапред предочавам да поједине мисли и ставови који ће бити касније изнети, маколико изгледали неубичајени, чудни или екстремни, гротескни, могу тако изгледати само на први поглед, те заслужују изузетну концентрацију и пажњу свих оних читаоца који желе да ову тему проуче, да у њу прозору.

Ово је тема од прворазредног значаја за опстанак и будућност наше нације (не мислим само на већинску нацију, него на све грађане Србије) и државе. Стављам је на дневни ред и позивам друге да се огласе. Предочавам да су ове неформалне формације криминалаца национални проблем број 1 који блокирају реформе и излазак из кризе.

Уколико се у овој области не направи ред, наша нација и држава ће убрзано кретати ка заласку, или самоурушавању, паду, нестанку.

Од врха до дна административне структуре и даље се налазе у појединим сферама и сегментима развлешћени кадрови претходног режима који су се повезали и консолидовали, ојачали, и остају и даље моћни. То је на први поглед природан нагон самоодржања, ту не би требало видети само лоше. Али оно што не ваља, је то што међу њима има оних који и даље покушавају да узурпирају туђа права и прибегавају самовлашћу. Поред њих постоје и друге бројне категорије појединача и група које су се удружиле да крше закон. Ове различите друштвене скупине су се стопиле, у жељи да кршећи закон дођу до одговарајућих користи за себе. Треба истаћи, да међу њима постоје групе умнијих појединача, кланова, који претендују да их интегришу, да буду мозак неформалних центара моћи, испољавајући жељу да управљају мафијашким монструмом, да га усмеравају по жељи.

Резултати су кршење закона, узурпација туђих права и имовине, масовна угрожавања личне безбедности и имовинске сигурности. Криминалици и мафије су толиког опсега и присутности, да данас угрожавају већину грађана, што доводи до истинске климе продуженог непостојања личне безбедности и имовинске несигурности,

до масовних сумњичења, свеопштег хаоса и нереда. Може се чак рећи да у земљи тиња скривени грађански рат, настају отпори мафијама, одбранбене реакције, сукоби међу мафијашким клановима и сучелјеним појединцима.

Данас када су нам најпотребнији исправне процене и мир, стабилност, поштовање закона, уместо тога они производе хаос, безакоње. Заслепљени својим личним моменталним ћаром, тако чинећи они спроводе дестабилизацију, и коче реформе, гурају нацију у нестајање, и претварају се у несвесне националне штеточине и саботере. А има их такође, који то чине са злом намером да штете народу и држави, очекујући за то од наручника награду, ћар.

Наш изнурени и престрашени народ, данас тако подсећа на српску војску уморну и онемоћалу када је се у Првом светском рату повлачила кроз Албанију, и када су на њу са свих страна нападали Арбанаси, пљачкали, убијали. Само онда су то били странци, сада су то домаћи криминалци Срби који су се острвили на своје изнурене суграђане, заслепљени лаким богаћењем, не схватајући и не хајући што проузрокују националну и државну трагедију, невидљива рука је усмерила отпад на већину.

Влада, ДСС, ДС, СРС, Г17, СПО, НГО, САНУ, Универзитет, синдикати, јавност, СПЦ, Краљевски дом, Дијаспора, сви заједно недовољно говоре, и не на прави начин, о овоме злу. Зашто? Разлоги су бројни и сложени. У појединим случајевима, може се рећи, зато што сит гладнога не разуме, они који имају какве такве везе или мрвице власти и моћи, се могу заштитити и са мање тегоба преживети ова тешка времена. Они који би могли стати на реп чудовишту, јер су колико толико моћни, то не чине, и зато, јер опрезни избегавају конфронтације, заговарају дипломатичност, сем када морају. Онда када су угрожени од мафије њихови лични, политички, страначки интереси, они онда реагују, али су то по правилу врло умерене одбранбене реакције., присутна је помирљивост. Зато они и не препознају ову ужасну појаву у довољној мери и на прави начин, онако како то виде и осећају они који су већина, који су сами истинске праве жртве криминалаца. Будимо искрени, има политичара који зазиру од мафије, престрашени су или се осећају уцењени или немоћни. Нажалост, морамо имати храбrosti и личног поштења, да призnamо да је мафија пустила понекад своје пипке и у државне органе и власт, судство и полицију.

Народ је у конфузији, види безакоње и злоупотребе, или насиље, не схвата довољно о чему се ради, немоћан је да се заштити, огорчен што криминал није спречен. Грађани мисле да овај хаос производи званична власт, што је погрешна процена, јер то чине криминалци, те неосновано терете званичну власт. То је и један од главних разлога бојкота избора и нездовољства народа влашћу.

У земљи је створена врста ванредне ситуације. Шта се са нама десило? Откуд ово? Очекивали смо долазак демократије, људских права, добробити, уместо тога добили смо нове окове, уместо комунистичких злоупотреба, дошло је доба вршења мафија и криминалаца. Један густи мрак у коме смо живели пола века може бити замењен једним новим тунелом, једном новом дугом мрачном ноћи. Докле?

Говорити о неформалним центрима моћи, не значи само стављати на дневни ред судбину већинског народа, Срба, која постаје очигледно трагична, него то значи и указивање, вапај, да се предупреди угрожавање права етничких и других мањина, јер тамо где владају мафија и безакоње, где се масовно крије права, су управо најугроженији најслабији, мањине (етничке, верске, жене, деца, стари, болесни, немоћни, сиромашни). Неко може износити тезу завере, о циљној групи „већински народ, Срби“ а да су мањински етнички и други ентитети врста колатералне штете. Без обзира да ли је то колатерална или нека друга штета, то је штета, и то огромна

такође. Осврнимо се на етничке и друге конфликте, тензије, графите, новинске чланке, жалбе. Сви смо у истом чамцу. Сви грађани без обзира на нацију и веру деле заједничку тешку судбину. С'напоменом да постоје поштеђени привилеговани појединци, моћници, и богаташи. Зато за поштовање закона, против криминала, треба да се сви боре подједнако, све етничке и верске групе. Напоменућу да мафије слабе и друге државе из састава бивше СФРЈ, и бивше комунистичке државе.

На изнурену нацију, ослабљену државу, су се окомили са различитих страна, и на разне начине, сви они који желе да нешто ћајре, да остваре неке своје територијалне аспирације, да перу историјске поразе и комплексе, да јачају поједине етничке групе у Србији на штету већинског становништва, или једноставно да се наслажују мукама нације коју не воле.

Цвета вековно проклето семе мржње, балканализације.

3. Оћистају табу теме, Илакировка, улепшавање

Зашто се још увек не говори без длаке на језику о највећим проблемима? Није званичан став, али опстаје у пракси и даље врло присутна забрана научне анализе узрока данашње кризе, пропasti комунизма, распада СФРЈ, положаја људских права, стања у здравству, судству, па и када се ради о мафијама, криминалцима, тајним службама, итд., још увек на неки начин царује „лакировка” (улепшавање)?

Чак и после победе формалне демократије, иако има више него ли стидљивих знакова побољшања, иако медија громогласно и често говоре о свим могућим злоупотребама, и о мафијама, ипак се још увек не сме јавно и без длаке на језику, рећи на прави научни, аналитички и методичан начин, истина о стању у земљи и држави, и узроцима продуженог слабљења државе и нације. Допринос друштвене науке је сведен на повремене парцијалне дебате, многе значајне теме су гурнуте у запећак, оно што највише забрињава је што није дата реч мултидисциплинарним тимовима научника.

Ми који улазимо у Европу, Нато партнериство за мир, имамо право да говоримо отворено о свим темама, као што на то имају право и други народи Европе. Имамо право да користимо наша права под условом да не угрожавамо туђа. Не смејмо дозволити да опстају бројне табу теме, једна од њих је ова о мафијама, које „руше Скадар на Бојани”, што дању званична власт сагради оне ноћу сруше.

Предлажем да наши научници изврше научну анализу појма, теорије и праксе

неформалних центара моћи, да установе зашто је и ова област табу тема. Нема ни дан данас друштвене науке у правом смислу речи, у доба комунизма нису се смеле говорити критике, није се смела рећи истина, царевале су тезе као: „Није важно где смо, куда идемо, важно је да стигнемо на циљ”. Који циљ? Доста лажи и превара наивних. Штете су кобне по све нас. Тема о неформалним структурама власти је врло деликатна, то је у много чему нешто што се не

знаовољно, што је обавијено велом тајне, што треба разјаснити. Малограђански стид и женирање пред овом шакаљивом и интимном сфером такође фрустрирају многе да о томе проговоре отворено и без увијања.

Време је да се исправи кључни недостатак, форсирање техничких наука на штету друштвених. Зато што нисмо анализирали друштво деценијама, нисмо благовремено запазили негативне трендове, који су узимали маха, довели до кризе.

Исправимо пропуст, дајмо друштвеној науци место које јој припада.

4. Конформизам српских елића и интелектуалаца

Стога, погодан је моменат да се на дневни ред стави питање конформизма појединих српских интелектуалаца, који избегавају да ставе под лупу научне анализе узроке садашње кризе и распада земље. Истичем разорне последице опортунизма оних који би требали да буду храбри да кажу све што треба рећи. Докле год се не проповедају на прави начин, нема праве анализе, закључака. То значи нема сазнања правих узрочника, те правих предлога мера, тј. нема праве акције да се изађе из кризе.

Али који су то данашњи моћници којима смета и дан данас указивање на грешке? Да ли су то званичници или неко други? Не бих поверовао да истина смета др. В. Коштуници, Б. Тадићу или неком другом државном функционеру, јер су они толико пута у прошлости показали да се боре за демократију, и истину, то су управо доказани борци против „лакировке”, они су врхунски експерти у својој области. Пре је прихватљива претпоставка да се томе опишу управо оне личности које желе да укрију своје претходне злоупотребе, а такви апаратчици се налазе пре свега у неформалним структурама власти, али их има још увек у појединачним случајевима и у сегментима званичне власти.

Оним, конформистички настројеним интелектуалцима, се омогућава да своја мишљења обзнањују редовно преко средстава комуницирања, док су они интелектуалци који имају радикалније приступе у извесној мери онемогућени, мада истини за вољу има ипак извесних помака и у овој области. Овим се дотиче питање признатих и непризнатих интелектуалаца. Поставља се питање, једна истинска дилема, а што нарочито мучи оне у медијима, а то је: раније је блокирала истину званична комунистичка или социјалистичка власт. Ње више нема, али се и даље многе ствари не смеју рећи на прави начин? Ко то сада блокира истину? Ипак, има их који схватају да то није званична власт, него да су то групе мафијаша. Настаје једна нова свеопшта конфузија: ко је овде стварна власт?

5. Судство-извориште криминала

Један од суштинских узрока данашње свеопште декаденције је да се не суди по закону и правди. Јер ако они који крше закон, а то су пре свега разне скупине мафијаша и криминалаца, не бивају приведени правди, онда они постају охрабрени, безакоње цвета. Још су стари Кинези знали да је најлакши пут да се једна нације победи без борбе, да се у ту нацију убаци безакоње, које се развија до неслуђених димензија, те на крају изнутра уруши саму државу и нацију.

Управо због безакоња, због непостојања демократије, наша држава и нација су у фази предвиђеног нестајања и распадања, губимо територије, наша држава се смањује. Јер без слободе, ниједна друга људска вредност није могућа. Слобода је, за нашу психолошку и духовну природу, исто толико важна као што су нам за биолошку природу важни храна и ваздух који удишемо. Ако нема слободе, привреда стагнира, култура пропада, наука се не развија довољно, опада животни стандард, слаби људски дух. Настају беда, тензије, ратови, болештине, развијају се свакојаке друштвене патологије. Сви знамо да се управо то код нас десило, и још увек се на несрећу дешава, разорни тренд је подмукao и даље је присутан.

Званична власт-Влада, коју данас чине искрени патриоти, жели да заведе демократију, она чини велике напоре да се закон ипак поштује. Али је збуњујуће и нејасно, судије и јавни тужиоци, правосуђе су ресор државе и владе, а још има много судских неправди. Како то да држава жели законитост а њен правосудни ресор то не чини у

пракси? Држава против саме себе? За време претходне владавине, позната је свима чињеница, судство је било партијско, и као такво није било објективно и непријатично, извршавало је директиве Партије која је била срасла са Државом. Данас опет имамо необјективно и пристрасно судство, које се сада проглашава за Независно судство, не дозвољава да им нико приговара. Значи, увек лоше судство. Држава има право да интервенише ако судство није како треба, независно судство не значи да судство има право да суди на штету судеоника. Немоћ државе да свој ресор правосуђа обавеже да поштује закон, уствари је еклатантан доказ да је криминал присутан и даље у самој држави. Другом приликом би се могло изјаснити детаљније зашто судије дан данас настављају да не суде по закону, него на штету појединих судеоника. Обични људи не могу увек да схвате зашто су судије тако неправичне? Зашто то чине тако упорно и тврдоглаво? Може се ипак констатовати у вези са нашом темом, да то чине због више разлога. Један од разлога је што има корупције, мита. Затим, судство чине мањом развлашћени судски кадрови из претходних поредака, који имају своје навике, они су се повезали и ојачали, не само у оквиру судства, него шире са другим бројним и сложеним развлашћеним структурима, клановима богатих, да би тако чували своје положаје, власт, да у својим рукама држе судске одлуке, полуге, да кроје правду по своме нахођењу, да штите своје кланове, да онемогуће судске поднеске против неких од њих самих који су кршили права, да штите своје богаташе и њихове интересе, поједине криминале, и сл. Тако се судство јавља као отуђена неформална власт. Јасно је да постоји једна контрадикторна ситуација, држава се залаже за поштовање закона, али не успева у довољној мери да заведе ред у своме министарству правосуђа. У претходном поретку смо имали партијско судство, које је било подруштвљено, данас имамо судство у рукама моћних и богатих, које је у правом смислу речи ПРИВАТИЗОВАНО. Као што су приватизоване фирмe. Оно је приватни сервис оних који њиме управљају.

Докле год не уведемо поштовање закона и људских права неће бити помака на боље, цветаће криминал.

6. Корени криминала

Сматрам да узроке садашње крајње тешке и сложене ситуације, треба тражити пре свега у недемократској природи претходног поретка. Трагична је и запрепашћујућа неспорна чињеница, да смо ми са појединих гледишта и аспеката, имали од 1945. године, и сада имамо, мање поштовања закона и права, него ли у 14 веку. Држава Цара Душана (пре Косовске битке) је гарантовала грађанима значајно поштовање закона., постојала је каква таква правна држава, у Законику Цара Душана је писало: „Да судије суде по закону а не по страху од царства ми”. И тако је и било како је било записано. Тада је српска држава била највећа и најмоћнија, управо због тога што је био поштован закон.

Данас у 21 веку, чак и после званичне победе демократије октобра 2000, иако има осетних побољшања у појединим сферама, иако имамо званичну власт која је патриотска, још увек нема адекватног поштовања закона за већину грађана наше земље, вршљају свакојаки прекршиоци закона и узурпатори туђих права, као и криминалци. Видимо патрљке од наше државе.

Дакле, наш данашњи проблем није у Влади и Председништву, званичној власти, него у чињеници да опстају мафије и криминалци, које добронамерна актуелна званична власт није у стању, није довољно јака, да у довољној мери демонтира.

Треба да се замислимо и запитамо зашто је тако, зашто смо имали више демократије у „мрачном” Средњем веку, него ли данас, зашто и како смо запали у данашњи ћор-сокак?

Одговори на ова питања се налазе у природи комунистичког друштвеног система који нам је био наметнут већ 1941, да би био дефинитивно устоличен 1945. године, који је из године у годину бујао као коров, произвео ову пустош, и још од њега овде подрхтава тле. Зато што то управо онемогућавају свакојаки прекришиоци закона, они који су се ућарили, којима одговара садашње стање, опстање безакоња, деспотије. У мутном се лови.

Узроци садашње кризе су настали пре много деценија, филозофски гледано криза је се зачела пре више века.

Али нас занимају директни, скорашињи, узроци који су изнедрили данашњи кошмар. Они су настали још 1941. године, а онда су били све присутнији од 1945. из године у годину, све до октобра 2000 године, па нажалост и одтада мада у мањој мери све до данас. Претходни комунистички систем је имао поприлично, то морамо признати, и добрих страна и достигнућа. Али нажалост из године у годину, из деценије у деценију, су све више узимали маха безакоње, сумњичења невиних људи, масовна и систематска кршења људских права, самовлашће, узурпације, отимачине, дискриминације и прогони, да би разорни оркан опустошио ове просторе последњих петнаестак година. То је било време истинске параноје и масовне производње сумњивих личности, непријатеља, политизације, конспирација, субверзија, тако да је временом, крајем прошлог века, макако то фантастично звучало, скоро већина грађана на неки начин била стављена под различите називнице сумњивих личности и бивала изложена сумњичењима, дискриминацијама, прикрађивањима права, или и истинским прогонима. Треба рећи да је већина покрадена, или опљачкана. Што је произвело неизмерне тензије, огромна расипања људског материјала, материјална расипништва, нерад и паразитизме, глобалну друштвену патологију, губитак мотивација за рад и учење. Мржња је достигла неслућене димензије, што је све на неки начин означавало самоуништење државе и нације. Што се од почетка 90-их година манифестовало кроз ратове, распад земље, људске жртве, избеглице, материјална разарања, економски колапс, и драстично слабљење виталности, старење и крајње лоше стање здравља грађана.

Не треба пренебрегнути једну суштинску чињеницу за разумевање појаве разорних ратова недавно овде: политичка сумњичења и прогони, су се дегенерисали у етничке нетolerанције и тензије, на крају у крваве масовне обрачуне, јер су политички притисци, сумњичења, били масовни, у огромној већини ирационални, ништа друго него масовна неоснована угрожавања невиних људи. Припадници појединих етничких група будући да су били невини, погрешно процењујући, нису могли видети други разлог њиховог угрожавања него ли у чињеници што су припадници друге вере и нације. Слична закључивања су се десила и на Косову од стране већинских Албанаца., репресију режима према свима без обзира на веру и нацију, су погрешно видели као „освету Срба”.

Масовна сумњичења, притисци, или истински прогони, су се дегенирисали у разне облике, на разним нивоима, произвели су истинску катализму која је била пронађена у појединим временским периодима после распада земље скоро глобалном, може се слободно рећи, чудовишном криминализацијом друштва, масовним декадентним и морбидним појавама.

Понављам, ово траје нажалост у извесној мери и дан данас, иако има знакова побољшања и искрених напора садашње власти да се стање поправи. Дакле, иако власт жели, још није успела да покрене замајац који ће повући нацију и државу из кризе.

Овакав хаос је био идеална подлога да се у мраку хаоса удруже моћни кланови из претходног периода, да тако опстају, јачају, ћаре.

7. Однос државе према неформалним центрима моћи

Зашто држава не успева да искорени безакоње и криминал? О чему се овде ради?

Нова власт је колико-толико демократска, много боља него претходна, комунистичка или социјалистичка, њу ипак чине експерти, што је најважније чине је искрени патриоти који желе добро своме народу, њихове намере су најбоље, има значајних помака у разним областима. Иако су грађани незадовољни и овом новом власти, она је ипак велики напредак у односу на ону претходну.

Упркос свега тога, и релативно снажних ресурса којима располажу, званичници нису у стању да ствари озбиљно побољшају.

Зашто је тако?

Узроци су бројни, и субјективни, и објективни. Објективно сагледавајући, није лако преко ноћи подићи из праха и пепела земљу која је била слабљена пола века, изморену и разорену ратовима, санкцијама, бомбардовањем, чија економија је у колапсу, у презадужености, чији најбољи кадрови су напустили земљу, људски ресурси ослабљене виталности, нема капитала, куповне моћи тржишта, застарели производни капацитети, транзиција у капитализам је врло болна, новој власти су остављени у наслеђе свеприсутни проблеми и патологије који су последице грешака и пропуста претходне власти. Нација је у дубокој кризи идентитета

Постоји онај други споменути врло важан и дубински разлог и узрок кризе, дакле овога пута желим да се позабавим суштинским узроком продужене агоније која прети истинском трагедијом, нестанком нације и државе. Тај суштински узрок је, о томе се овде говори, постојање и опстајање, вршење и злоупотребе свакојаких криминалаца, мафијаша, шверцера, ракеташа, насиљника, деликвената, свакојаки кајишари, локални моћници, који злоупотребљавају садашњу ослабљеност већине грађана и недовољно стабилизовану државу после добро познатих тешких догађаја последњих петнаестак година, и недовољну ефикасност судства и полиције, да отимају туђе, злостављају, ускраћују туђа права, узурирају, прибегавају самовлашћу, уценују, прете, врећају, једном рећи тиранишу многе, без да су у томе довољно ефикасно спречени од стране надлежних државних органа.

Поводом серије убиствава, рањавања, киднаповања, провала и отимачина, крађа, уцена и претњи, шверца, неправичних судских одлука, итд. што су све врло учстале појаве, поједине политичке странке и НВО признају своју немоћ и отворено кажу да то не чини званична власт, да је то дело неформалних центара моћи и криминалаца. Чиме признају да постоји паралелна власт. Тј. две власти, она која је званична и легална и она нелегална, коју народ није изабрао. А то је хтели ми или не, врста гериле, иста онаква каква је била на Косову, или сада постоји у извесној мери можда у још неким деловима земље.

Уједно, масовне злоупотребе паралелне власти, мафија, бивају од стране грађана, гласача, погрешно виђене, приписиване, званичној власти која због тога немоћна бива неосновано компромитована, а кривци су други.

Свакво стање у земљи је знак да држава и њени ~~је~~ ални органи које је изабрао народ треба да предузму најенергичније мере да скрпе побуну и паралелну власт која је анти-уставна и противна закону. Позивамо Владу, ДСС, ДС и друге политичке странке и НВО, и све друге институције у земљи, укључујући СПЦ, Династију Карађорђевић, САНУ, Универзитет, сталешка удружења, синдикате, Дијаспору, да одмах ставе на дневни ред ово питање и предузму мере да се у држави скрши побуна и анти-уставне формације које отказују послушност легалију држави и тиранишу грађане.

Врло је значајно и освешћујуће да се јавно предочава да локалне мафије имају врло дискретну али снажну подршку страних мафија, ова тврђња се истиче повремено из разних извора, па и из извештаја медија. Наша држава понекад зазире од страних мафија. Непријатељско геоокружење и њихови лобији у свету будно прате стање и прилике у земљи, и одавно су препознали у неформалним центрима моћи могући инструмент даљег слабљења и дестабилизације ове државе и нације.

Тако чинећи, неформални центри моћи не доприносе само слабљењу (одумирању) наше државе, него нажалост понекад јачају друге државе у суседству. Значи да нам непријатељски настројени мафијаши из неких држава у геоокружењу, преко домаћих мафија, желе да програмирају да нестанемо са лица земље као нација и држава, или да постанемо европска Африка, робље.

Борба против неформалних центара моћи и криминалаца који желе да заплаше нову демократску власт је врло тешка. Народ види виновника у тим неформалним структурама моћи и захтева да ове структуре буду стављене под контролу парламента и демократских институција и делотворне јавности.

Уколико не укажемо на суштину кризе, опстањање и консолидација мафија, и не предузмемо праве мере, мафије ће опстати и јачати, и водити даљој дестабилизацији, наша нација и држава ће неминовно убрзано слабити, можда и пропасти. Последњи је моменат да се усправимо и заведемо ред у држави.

8. Безакоње - самоуништење државе и нације

Богати у искуствима у борби за људска права, јер је наша организација званично основана 1975. године, а њени оснивачи се боре за правду још много пре тога датума, јасно препознајемо да су људска права била у претходном периоду, а и сада су то, предмет манипулација и злоупотреба од стране јавности недовољно познатих центара политичке моћи. Овај писани рад и размишљања иако оптужује неформалне центре моћи за гурање Нације и Државе у пропадање, то не чини паушално и са злом намером, не пресуђују него просуђују, те управо поручујем супротно: мафије, криминал, неформални центри моћи који тако делајући услед своје заслепљености моменталним ћаром, то чине и на штету своје заједнице, те у крајњој линији раде и против себе, само на мало дужи рок, јер било која скупина утицајних, имућних, ако нема јаку државу и свој народ уз себе, нема праву заштиту.

Ми смо се увалили у живо блато, истинску каљугу, а да се још нисмо доволно освестили где смо, шта је то, како и зашто смо тамо дошли. Уколико то не учинимо, већ сутра може бити касно за све нас, укључујући и локалне мафије и криминалце.

Нација треба да се уједини и мобилише све своје ресурсе у дубоком покајању, моралном вакскусу кроз искреност и препород, да би тако спасла себе, свој народ и своју државу. Нажалост, већина криминализованих појединача и гангова је заслепљена и не увиђа у доволјној мери да на мало дужи временски рок тако чинећи, ипак секу грану на којој се налазе.

Они који су храбри и хтели би да се радикално заложе немају те могућности нити ресурсе. Или су онемогућени нажалост од појединих пасивних структура власти, или криминалаца, да то ураде.

9. Криза и неформални центри моћи

Суштина кризе која се настања има бројна лица или једно које је доминантно, то је сукоб Новога и Старога, Развлашћених и Званичне власти, Реформатора и Конзервативаца, Националиста и Европљана, Демократа и Радикала, Староседеоца Србије и оних који то нису, Прагматичара и Екстремиста, Легалиста и оних који заговарају безакоње, Скривених мондијалиста и оних који то чине јавно, из чега буја даља криминализација друштва и консолидација мафија. Неформална власт се манифестијује као главна препрека реформама и изласку из кризе, са једне стране, у исто време формална власт није у довољној мери у стању да демонтира мафијашке структуре. То је показала и акција „САБЉА”.

Нација је и даље подељена и позавађана. Уместо помирења, покајања, слоге и сарадње бујају нове острашћености и лоше процене, чему добро долазе арганција и интриге мафија и неформалних центара моћи, који тако желе да шире лоше процене, заваде тензије, доливају уље на ватру. Завади па владај.

Забрињава раст свакојаких, самозваних, тзв „заштитника нације”, који вероватно често имају добре намере, али су њихова дела често штетна по интересе нације, јер заговарају насиље као рецепт, а заборављају да „Ум царује-снага кладе ваља”. Једно међу њима неретко има склоности, да посежу за туђим правима „јер то њима треба као бранитељима Нације”. Ми смо за енергичне акције спаса и заштите нације, али да буду добро промишљене. За ову опасну појаву бујања екстремних концепата и поступака заштите нације, крвицу сносе пре свега они из геоокружења и све оне снаге у свету које из себичних личних интереса, и интереса њихових држава, опструирају нашу интеграцију у Европу и еуро атлантске интеграције, то је дело оне струје у свету која заговара даљу изолацију Срба, њихово слабљење, те онемогућавање да уђу у Европу и свет, јер би када би били интегрисани у свет Срби и Србија ојачали. Они то не желе, њима треба слаба Србија. Те тако свесно и методично гурају овакве милитантне прегаоце против Запада, и међународне заједнице, подстичу анти-западну хистерију, и јачају овде екстремисте, прегрејане, и нажалост понекад недорасле, по рецепту који је био примењиван од 1945. године до данас, али нарочито за време владавине Слободана Милошевића.

Ако овакве екстремне особе и дођу на власт тешко ли се нама свима, нашој нацији и држави. Наставиће се оно што се дешавало од 1990. године до данас. Нестаћемо, а то нам и желе многи наши непријатељи. Део проблема су и криминализовани појединци, или кланови, који су се после распада земље слили у Србију из других делова бивше државе. Огромна већина Срба који су избегли у Србију после распада СФРЈ су поштени грађани, и њима у Србији треба дати сва права. Али треба напоменути међу њима и оне, који су кршили закон у разним регијама бивше СФРЈ за време комунизма, и последњег рата, који су после распада земље или окупације њихових територија као прогнани Срби, дошли у Србију и Црну Гору обогаћени ратним пленом, и посебном психологијом, и спремни да наставе да пљачкају и сеју хаос и безакоње сада у Србији и Црној Гори. Они су се утопили у локалне мафије, ојачали их, настављају своје навике, пир превара и мржње. Ми се залажемо за исправне процене и добре односе између Избеглица и Староседеоца Србије, јер наши непријатељи желе супротно, да их завађају. Избеглицама треба дати сва права, то су

наша браћа, наши народ. Али криминалце међу њима треба сузбити, они су највећи непријатељи доброг односа Србија-лаца према избеглицама.

10. Богаташи и нефор: глани центри моћи

Наш став према новопеченим енормним богаташима је заснован на Разуму, Објективности, Рационалности. Не може се нико поштеним радом енормно обогатити нагло у годинама када је већина ископнила. Могао је се обично богатити онај ко је имао привилегије, зелено светло. А то значи на нелегалан начин. Али су овде потребне објективне процене, не шта ми хоћемо него шта можемо. Многи би хтели да се то богаташима одузме. То није могуће. Богаташи су често еманација глобалних планетарних хијерархија, да додам, они су суштина, окосница, они су носиоци неформалне власти, ми њима не можемо то одузети, њих подржавају оне моћне структуре изван земље. Али богаташи треба да схвате да нису постали богати зато што су пре свега „способни”, како неки од њих умишљају, него зато што су били „привилеговани”, они погрешно закључују, треба им велика опрезност, промишљеност, одмереност, умереност, моћ стављања на место сиромашне дискриминисане већине, успостављање дијалога са народом, свест да „смо сви у истом чамцу”. Уместо тога најалост има појава да богаташи наивно постају истински фараони, све грабе за себе, постају окрутни командири тајних парапформација криминалаца које усмеравају на обеспомоћене грађане, пре свега на поштене интелектуалце за које они мисле да их могу ставити на проверу.

11. Шта чиниши: исправне процене, слоѓа

Овај есеј је позив на освешћење. Криминалце не треба превасходно амнистирати кривице савести, или чак и кривичне одговорности, али треба поћи од чињенице да су и они људска бића, да су пали стицајем околности у замку својих слабости, и да није касно да се искупе и поврате својој изгубљеној људској. „Не пресуђуј, него просуђуј”, „Не суди да ти не буде суђено”. Да спасу друге, али на мало дужи рок и себе и своје ближње. Дакле, треба им дати шансу да се искупе, спасу.

Исправно се процењујмо, сложимо се и ујединимо. У мафијајским структурама, постоји огромна већина актера која нема довољно политичко образовање и знање да схвати нешто даље од личних интереса остварених кроз криминалне поступке, али постоји мозак који покушава да из позадине усмерава акције. Вође ових неформалних структура треба да се освестре и схвате своју заслепљеност ћаром, и да због својих личних интереса гурају нацију у амбис, да су злоупотребљени, и да ће касније и они доћи на ред, доживети судбину већине.

Наш став је да су свим политичким актерима потребни смиреност, одмереност и мудрост, и да су исправне процене, помирење, праштање, обештећење и рехабилитација жртава, слога и приљежан рад, императив број 1 овога момента.

И нека свако ради своје задатке на најбољи начин. То је најефикаснији начин како да се спасемо. Вук Каракић је казао велику истину: „Ако свако уради што може, народ ће бити спашен”.

Мафије, криминалци, треба да буду спречени акцијама правне државе.

Потребно је ову тему ставити на дневни ред. Конфузија која опстаје је врло штетна. Уместо конфузије су најбоље исправне процене.

Мафије производе источњачку деспотију, а нама треба укључење у Европу. Док се не елиминишу криминалци нема укључења у међународну заједницу, а то је

наш један од главних приоритета. Уклањање мафија ће ојачати наше позиције на Косову, учврстити државу, ојачати власт, нацију, економију.

II. РЕЦЕНЗИЈЕ

1. Професор др Михајло Михајлов

Сада у овој новој књизи Томислав Крсмановић развија мисао у ширину и дубину и долази до трагичног закључка: „Неформални центри моћи” - синтеза тајне полиције и криминалних структура, заиста представљају „црну рупу” за државу и нацију. Бит је у тајности било које организације. Сећам се свог искуства из САД, где су дозвољене све могуће организације (вештица, сатаниста итд.) уколико су јавне. Тако се сећам своје запањености када сам првих дана боравка у Arlingtonu, пред-грађу Washingtona, видео кућу на којој је стајала табла да се ту налази штаб Америчке нацистичке партије, а мало даље кућа са таблом која је обавештавала да се ту налази Масонска ложа број тај и тај. Све што је јавно - дозвољено је. Све што је тајно, па чак ако се ради о тајном удружењу филателиста - кажњава се као организовани криминал. Операција „Сабља” је био покушај (нажалост неуспели) формалних и јавних центара моћи, а то значи државе, да ликвидира тајне, неформалне центре моћи - симбиозу тајне полиције и мафије. Да је „Сабља” успела - ова земља би, по свој прилици, избегла „самопреждирућу црну рупу”.

2. Професор др. Марко Младеновић

Томислав Крсмановић је први код нас направио искорак у правцу интердисциплинарног проучавања појаве мафија и криминалаца. Он има врло широк дијапазон истраживања друштвених појава, овога пута анализира феномен, тзв. неформалних центара моћи, што означава врло значајан допринос

проучавању ове замрачене области, а која је тако судбинска за опстанак наше државе и нације. Крсмановић више начиње, него што потпуно дефинише параметре овога неизмерног зла. Утолико је већи значај овога његовог истраживачког подухвата. Ово истраживање ја видим пре свега као позив научним институтима и истраживачима, да се више позабаве главним узроком наше кризе, то су мафије, тајкуни, криминалци. Ако не сузбијемо мафије, убрзаће се наше свеопшите пропадање - поручује Крсмановић. Слајем се потпуно са њим.

3. Мирослав Костић, новинар и писац

Истичем да књига није доволјно лекторисана, да има понављања, чак и неке врсте несрећености. Што је последице јагме аутора да ово дело што пре изађе на светло дана, јер аутор жели не само превасходно да питање мафијаштва стави на дневни ред, него пре свега да што пре потстакне научнике и експерте да ову област почну да проучавају. Али наглашавам да то нимало не умањује вредност овога пионирског научног рада. Овакви доприноси феномену локалног мафијаштва досада нису постојали код нас. На основу наших сазнања, овим питањем се нико досада код нас на овакав начин није бавио, нити ван земље. Крсмановић зналачки начиње једну изузетно значајну тему, залази дубоко у неистражену област, што је управо највећи

значај овога дела. Нефбр^р згова, да помоћи моћи, значи рећи нешто што је непознато, скоро метафизичко, ту не осталог увек да помогну само суве опипљиве чињенице. Проблем истраживања је уп^{ко} у томе. Сасвим је оправдано, дакле није производ маште аутора, што повремено на први поглед има необичних тврдњи, ствари понекад могу изгледати као чудне, или гротескне. А уствари су фактичко стање. Јавља се проблем - како их тако на први поглед неухватљиве, формулисати. Увек су они који су ишли испред времена, начињали неке табуе, сносили ризик да буду проглашени да износе непроверене тврђе, или чак да су неозбиљни. На срећу, овај рад је сувише озбиљан. Разуме се злонамерни увек могу тражити аргументе да правдају оно о чему се овде говори - то су мафије и криминалци.

III. ДЕФИНИЦИЈА И ПОЈАМ

1a. Називници

Није се могло наћи у литератури на стриктну и прецизну дефиницију и објашњење специфичног појма НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ, мада се наилази на дефиниције неких близских значења, о чему ће даље бити речи.

У свакодневном језику су присутни врло бројни називници, који више сведоче о страсном интересу јавности за ову тему, а мање су научно дефинисани појмови. Ове називнице би могли свrstати у неколико група:

- криминалци, појединачни или организовани криминал, разбојници, силеџије, провалници, лопови,
- мафијаши, гангови, кланови, тајкуни, пара формације,
- корупционаши, ракеташи, шверцери, ратни богаташи, који приватизују за багателу, црно тржиште,
- макрои, подводачи, трговци белим робљем,
- трговци дрогом,
- тероризам,
- герила, побуна, завереници, одметници, пучисти, паралелна власт,
- тајна полиција, специјална полиција, психолошка полиција, илегала, службе из сенке, тајни центри моћи, тајне службе, тајна влада у сенци,
- неформални центри моћи, отуђени центри моћи,
- субверзија, специјални рат, подземље, конспирација
- сиве еминенције, спиритус мовенс, тајне ложе (масонске, ротаријанске, и друге),

- шпијуни, издајници, страни плаћеници, страни тајни агенти, стране обавештајне службе, агенти ЦИА, „око Москве“ (у време Хладног рата), Руска мафија,

- тајни пројектанти живота и егзистенција,
- магови, врачеви, окултисти, парапсихологи, екстра сенси, мађионичари, црна магија, алтернативци, опсенари, врачеви, спиритисти,
- сектаци, политичко-верске секте, педофили, наркомани, они који шире педерастију, инцест, загађивачи средине, диверзанти, свакојаки саботери,
- сатанисти, Ѯаволове слуге, све до речи као САТАНЕ, ЂАВОЛИ,
- али и марсовци, ванземаљци итд.

Тако бих ја дао две дефиниције, садржине по којима неформални центри моћи у нашим условима:

- У ужем смислу неформалне центре моћи видим као тежњу субверзивној тоталној, интегралној обједињености организованих и неорганизованих група криминалаца, мафија, кланова, терористичких група као и различитих тајних служби ван званичне политике, или већ постојећих у држави - али које функционишу тајно у неформалним центрима моћи, њима признајући примат у односу на државну власт, са циљем да кршећи закон и узурпирајући туђа права, приграбе себи што више власти, на рачун и уштрб државе, и њених грађана, да што могу више заведу своја правила понашања, и да теже да буду што јачи. У крајњој линији желе да зграбе под своју контролу саму државу, да постану држава у држави, тј. да они сами постану званична власт, или пак да из илегале државу претворе у своју послушну слушкињу и марионету. (Нпр. занимљиве су за анализу пароле по појединим зидовима јавних зграда у Београду, које још ни дан данас нису свугде обрисане: СМРТ ПОЛИЦИЈИ, СМРТ ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ).

- Дефиницију у ширем смислу речи, онда када се ради о свакојаким појединачним, неорганизованим, појавним криминалним активностима, и криминалцима који делају ван интегрисане организоване неформалне власти, са циљем задовољавања њихових парцијалних или личних интереса - без свесне укључености у субверзивне тајне хијерархије организованих неформалних центара моћи. Овај облик криминала је моћ ван формалне државе, мада квалитетно другачији од тотално и глобално интегрисане неформалне власти, поготову јер и овде има прећутне субординације некој претпостављеној вишој визији мафијаштва, из страха или из жеље за награђивањем (ћар, шверц, пљачка, итд). Значајно је за анализу, да се криминалне групе неретко релативно лако препознају, без обзира да ли су организоване или неорганизоване, те онда ступају у интеракције. Препознатљива је снажна унутрашња спонтана тензија зближавања, солидарности.

Неформална власт је огроман цин, са изузетно значајним кадровским и материјалним ресурсима, који свугде жели да пушта своје пипке. Постоје скунине које теже да се концентришу, стврдину у језгро експерата, тrust мозгова, које из илегале тежи, покушава да управља свим поменутим структурама ове неформалне власти. Ово језгромозак је добро информисано, релативно образовано, и тежи да одржава под својом контролом све друге делове овог огромног цина. Проучавање овога механизма конспиративног удруживавања, може помоћи да се схвати природа стварања енормних богаташа. Нарочито су за ове вође значајни они припадници, свесни или несвесни, ових неформалних структура, који немају одговарајући интелектуално-образовни потенцијал, који често не познају суштину, не знају, не схватају шта се крије иза тога, ко, како, како се у народу каже „иду грлом у јагоде”, не схватају дубљу позадину, последице по њих, државу, нацију, руковођени су и заслепљени лаким богаћењем, који су склони да своје криминалне поступке рационализују „заштитом и одбраном нације”, или површни којима прија улога обавештајца, илузија моћи, власти. Ови мафијаши који су склони да пребрзо (погрешно) процене, олако прибегну насиљу, злочину, пљачки, крађи, шверцу дроге, белог робља, итд., су предмет врло нарочите пажње, са циљем да буду препознати, укључени, да се инструментализује њихова површна асоцијалност у сврхе усмеравања њих на оне појединце у земљи који на било који начин могу бити сметња програмираним шемама понашања од стране

илегалног труста мозгова, да помоћу њих остварују своје зајртане мафијашке циљеве.. Они нпр. између осталога, могу овим самозваним „заштитницима нације“ да лажно представе онога ко на било који начин смета тајкунима, као наводног „издајника“ „страног плаћеника“. Тако да су ови распамећени мафијаши ударна песница и бич неформалне власти.

Операције „Сабља“ је био покушај да се званична и формална власт обрачуна са криминалцима и одупре неформалним структурама у њиховој зељи да наметну држави своја правила понашања. Нажалост, недовољно успешан покушај.

2. Специфичност њојма

Ради се о нечему врло специфичном и крајње деликатном. Поставља се питање како онда о томе говорити? Али је неопходно да нађемо мере и начине да почнемо да се спашавамо од ове понасти.

Обични грађани који се не разумеју сувише у завијутке савремене политике, а то је већина, наслућују да се нешто дешава, да нешто постоји, али не знају прецизније шта је то. Склони су да резигнирано констатују да мафије постоје и у другим државама, чак и оним које су најдемократскије. Тачно, али иако такве скupине постоје тамо, оне су сасвим другачије, природе. Недовољно је познато, али је чињеница да та тајна језгра делају у оквиру тих демократских држава, и у крајњој линији иако нису сасвим законита и етички посматрано на своме месту, познаваоцима прилика у западним државама је јасно да тамошње мафије у крајњој линији, ипак делају за своју државу и нацију, њихову моћ и добробит. Ово рећи значи поставити питање коришћења мафија као средства друштвене контроле у тим државама, и код нас. Резултат је мерило, западне државе су најдемократскије, најбогатије, становништво најздравије, најзадовољније, нпр национални годишњи доходак по глави становника је у неким од њих у просеку 30.000 долара.. А код нас око 1.500 евра!

Код нас је када се ради о мафијама сасвим другачије. Ове тајне неформалне структуре се удружују ван државне шеме, циљ није интерес државе и грађана него егоизам оних снага tame и конфузије које их сачињавају. Њиховим разорним деловањем се може објаснити криза у којој се налазимо, наш врло мали годишњи национални доходак, ми смо један од најстаријих и најболеснијих народа на свету.

Широко заступљена збуњујућа чињеница је немогућност да се сазна ко су они, зашто их држава не спречи? Отуда честа склоност да се то мистификује. Они у Бога верујући резонују да је то ипак прст Божији. Док код стручњака који добро познају политику, или када се ради о једном врло малом сегменту појединача, посвећених и изабраних, који су имали ту могућност, привилегију, или част, или стицајем околности, да сазнају више да тако кажем, понекад преовлађује филозофски мир, као пред нечим што је неминовно, (са чиме се ја ипак не могу сложити), да постоје одувек као део наших живота, против чега се не може борити, са чиме се према њима треба помирити, живети са тим, заборавити на то. Има и оних, сиромашнијих духом, а склоних да се замиšљају богом даним и најпаметнијим, који у тим структурама тајне моћи погрешно виде присуство неких њима заштитничких драгих држава и нација које су блиске њиховим политичким опредељењима, сновима, које њих лично штите, њих подржавају (нпр. „браћа Руси“, Светски Ислам).

Значајно је за проучавање оних сегмената, који се не мири са незаслуженим злом које се излива на њих и њихове блиске, који желе да се боре против мафијаша. Како, на који начин, против кога? Јер се ове људске тајне формације не познају, не знају, нити се њихови разорни упливи могу лоцирати и алоцирати на узрочнике, јер

они то чине тајно, ма колико то било непрепознатљиво и тешко квантifikовано и доказано одакле то зло долази.

Ова анализа жељи да предочи да се не ради ни о каквим надљудима, ванземаљским бићима, него о обичним смртницима. Има за циљ да ову тамну област разјасни. Сматрам да је то у интересу не само наше нације, државе и милиона појединача, већине, него и у интересу тих бојовника који сачињавају те тамне редове ових да тако кажем политичких секта. Испод наслага векова, које обележавају и неформалне структуре моћи, не допиру до нас само метафизика, религија, или опсепарство, него се ради о суворим чињеницама. Треба рећи без длаке на језику, неформални центри моћи су еманација владајућих земаља, који означавају њихову присутност и на овим балканским просторима.

Шта чинити? Како преживети, како се спасити? Ова књига нема за циљ стварање лоших процена, провоцирање моћника, производњу тензија, нових сумњичења, напротив, жељим да стварам исправне процене, помирење, слогу и сарадњу. Истина је битна, ма како она била неугодна. Јер не ради се само о нама, планета је подељена на мали број моћних, владајућих земаља, остатак чине подређене земље, може нам служити то за утеху, ми смо у оквиру ових слабијих земаља били до пре пар деценија боље позиционирани од већине земаља. Сада није тако, наш рејтинг је драстично опао. Зашто? Шта чинити? Наш је превасходни задатак, трагање за путањом избављења.

Отуда закључак, знајмо истину, онда смо ближи Богу, процењујмо се исправно, опростили једни другима у понизности и братској љубави, сложимо се. И засуцимо рукаве и прионимо раду.

3. Ширина, сложеност, мултидисциплинарност појма

Неформални центри моћи у нашим условима нису само правни, или полицијски проблем, него нешто много шире, што има поред правног, друге различите аспекте: политичке, политиколошке, моралне, социолошке, психолошке, или још више психијатријске, психо-социјалне, етнолошке, историјске, географске, антрополошке, па на крају и филозофске.

Једино тим стручњака различитих дисциплина би могао обавити одговарајућу стручну анализу, те дати ваљан предлог мера. Оно што је досада писано код нас о овој изузетно значајној, судбинској теми, се може пре видети као сензационалистичко штиво, а мање као научни допринос.

Пре свега то је правна сфера, јер се ради о непоштовању закона, и пасивности правосудног и полицијског система, о недовољном функционисању институција правне државе.

Његова политичка садржина означава доминацију политике у овој области, ради се о структурама моћи које превасходно имају политичке циљеве и импликације, како оне унутрашње природе, тако и спољно политичке.

Наша политикологија као наука која би требала да се бави овим феноменом, нажалост га није чак ни ставила на прави начин на дневни ред.

Социологија је наука о друштвеним појавама и односима, неформална власт је друштвени појам, у шта су укључене бројне особе, скупине, друштвене инфраструктуре.

Припадници неформалне моћи су често особе врло специфичне психологије, те да би се могло одговорити на овај изазов, треба узети у обзир проучавање детерминанти њиховог понашања.

Психијатрија као подручје психологије је чак више позvana овом приликом, јер се ради о честим поремећајима душевног здравља припадника ових људских структура, о чему ће даље бити речи, те би психијатри требали да буду укључени у истрагу разрешења ове енигме, људске једначине са много непознаница и нејасности.

Психосоциологија проучава односе међу људима, а у мафијама и неформалним структурима моћи се ствара врло сложена мрежа међуљудских односа, како унутар кланова неформалне моћи, тако и између самих њих, као и са разним друштвеним структурима, скупинама и појединцима изван конкретне нелегалне структуре.

Етнологија пак се бави њима и због тога што трибализми, непотизми, земљаштва и регионализми често снажно утичу на стварање и функционисање појединих мафија и кланова. Ипр. код нас је занимљив за проучавање тзв. „динарски” клан. (Који обједињује етничку сличност Крајине, Славоније, Босне, Херцеговине, Црне Горе, и скоро трећину тзв. „динарске” Србије). Ово исто важи и када се ради о територији, ипр. сурчински клан, косовски, црногорски, руска мафија, Ал-Каида итд.

Екстремни или фанатични поступци и акције појединих клановаца мафијаша многе нагоне да се питају како та људска бића могу да падну на тако низак ниво, какви су то људи, што поставља питање људске природе, не само психологије, него како антропологија објашњава на које све начине људска бића функционишу у одговарајућим специфичним или специјалним ситуацијама.

Велике богате државе проучавају биологију, зоологију, да открију како се животиње понашају ипр у страху, одбрани, у односу према супротном полу, полазећи са становишта да ипак постоји извесна сличност реакција у појединим ситуацијама између животиња и људи, да би тако предвидели поступке људских бића којима желе као моћне државе да наметну неке своје обрасце понашања („батина и шаргарепа”).

4. Два битна елеменита садржине појма: Јнеформалници и Јцентри моћи

Речи „НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ” имају два садржајна елемента: „неформални”, и „центри моћи.” Суштина је у споју две речи „моћ” и „неформални”, моћне особе, појединци, центри моћи, су оне особе или формације које имају извесну моћ. Моћ се састоји у способности да се чини нешто, спроводе дела која дају значајне резултате у појединим областима, што није могуће онима који немају моћ, и моћ се огледа у односу на оне особе које немају моћ. Ова моћ, у зависности од снаге и концентрације моћи може бити мања, или већа, или врло велика, као што је то ипр. случај са државама, или групама држава, ипр. ЕЕЗ, НАТО пакт. Држава ипр. је један изузетно јак центар моћи, нарочито када је држава велика, или супер сила. Центри моћи су они центри у којима је моћ сконцентрисана. То могу бити такође ипр. и моћници у једној фирмама, политичкој странки, невладиној организацији, синдикату, образовној установи, или кланови моћника у спорту ипр. или пак гангови криминалаца, итд.

Други суштински појам је „неформални” центри моћи. Постоје формални и неформални центри моћи, званични и незванични. Званични центри моћи су они који су на неки начин озваничени од стране за то овлашћених појединача или структуре. Ипр. држава, политичке структуре, установе, предузећа итд. Влада, парламент су изабрани од гласача. Незванични су они који постоје али нису озваничени тако као што је то случај са званичним структурима. Формални центри моћи су они који су формално устројени, на основу формалне процедуре овлашћених појединача или структуре, подлежу критеријумима провере локалне, или понекад шире јавности. Неформални пак центри моћи су они центри моћи који постоје без оснивања на основу формалне јавне или интерне одлуке, него су основани тајно без увида јавности, без

ослонца на јавно формализовану процедуру или методологију, то је незванична и нелегална власт, блиска појмовима као што су конспирација, субверзија, илегала. Желим да кажем да не постоји јасна граница у оквиру формалне и неформалне моћи и власти. Свака формална власт је на неки начин склона да ствара неке блаже оквире неформалне власти, па чак и она најдемократскија. Нпр. властодршци у некој западној држави су у каквој таквој неформалној спрези са бизнисом, образовним установама, информацијом, културом, верским заједницама, итд, и тако чине заједно велику моћ у држави. Али та спона у западним државама не жели да дела у смислу остваривања неких тајно формулисаних циљева, никог је интензитета, врло лабава, и оно што је најважније, нема тенденцију конспиративности, поготову не завереништва, и оно што је суштина, њен интерес је идентичан интересу државе. У некој нпр западној великој фирмама постоји формална руководећа хијерархија, али она има спој са синдикатима, запосленима, стручњацима, итд. они чине моћ, али ту нема тенденције да се власт интензивира или да се злоупотреби да крши права која су одређена прописима. Док су нпр. код нас у претходној власти постојали кланови у фирмама састављени од директора и руководећих кадрова, СКЈ, синдиката, доушника, као и од припадника из спољних друштвених политичких инстанци. Поврх свега ови кланови су имали за циљ да успоставе паралелну власт у фирмама да тако узурпирају права запослених и да изиграју закон. Истини за вољу познато је да постоје ембриони клановских скупина, неретко и у развијенијим формама и у појединим западним демократским предузећима, и установама, али та појава нема тај интензитет и намеру конспиративног, у смислу стварања ригиднијих неписаних правила понашања, и нарочито нема присутне завереничке повезаности са спољним инстанцима.

Претходна СФРЈ је улетела постепено, неосетно, наивно и грлом у јагоде, у замку завереништва, конспиративности, кланица, и зао дух је изашао из боце, створени су кланови, сви стопљени у један циновски клан, који је на крају прогутао саму државу. Једно разорио правни систем, правосуђе, и водио убрзано данашњем поразном финалу. А онда после распада држава од 1990. године до данас настали су нови кланови неформалних моћника у свим државама из састава бивше СФРЈ.

Постоје различите дефиниције криминала и мафија, све се своди на то да су то тајно удружене појединци и групе који крше закон, туђа права, прибегавају насиљу, пљачкама, отимачинама и свакојаким злоупотребама да би на томе ућарили.

Криминолошке теорије помажу да се разуме суштина појма криминала. Легалистичка дефиниција злочина га своди на казнени закон, то је кршење закона. Нешто је злочин јер тако каже закон. У овоме светлу гледано, раширене драстичне појаве непоштовања закона код нас, осликавају криминализацију, масовност криминалних појава, криминалаца. Док нормалистичка дефиниција види злочин као непоштовање норми о томе како људи треба да се понашају или шта треба да чине. Наш јасно препознатљив проблем је што се закон не поштује, али је такође врло значајно постојеће несанкционисано од окружења непоштовање културних, етичких, норми, услед краха моралности и етичности. А што са своје стране снажно подстиче бујање криминала, такође.

Свака криминолошка теорија садржи у себи неколико претпоставки, нпр. о људској природи, друштвеној структури, принципима узрочности. Овде долази опис феномена, објашњење, предвиђања. Криминолошке теорије су пре свега сконцентрисане на анализу узрока појаве криминала, али и на тако важна питања као што су правосудни систем, полиција, адвокати, затворске установе, и жртве криминала.

После деценија врло специфичног начина наших живота је измењена психологија људи, долази до масовних модификација људске личности, до масовне криминализације међуљудских односа. Овакви грађани су неретко предодређени да чине асоцијалне поступке, или криминалне радње. Овоме доприноси осиромашење, незапосленост, слабљење институција државе, полиције, правосудног система, недостатак казне за починиоце криминалних радњи. Те и на овом нивоу треба тражити један до узрока појаве мафија и гангова. Жртве су врло честе, али немају адекватну заштиту. Неретко затаји суд, па чак и полиција. Адвокати маколико да су стручни и савесни у многим случајевима остају немоћни, јер је на крају суд тај који затаји.

5. Друштвена контрола

Свако друштво има своје норме које управљају прихватљивим понашањима и механизмима друштвене контроле. Неки облици друштвене контроле, од бројних које овога пута не помињем, су:

а. Социјализација-интернализирање норми домаћим васпитањем, образовањем, медијима, итд.

б. Негативне санкције за девијантна понашања

Инструменти социјализације су код нас у дубокој кризи, почев од саме породице, школе, суседства, медија, да напоменем само неке од њих. Фактор сузбијања девијантних (неретко криминалних) понашања је сведен на танке гране. Често криминалне радње остају не само неоткривене него и некажњене. Када се ради о санкцијама девијантних понашања, не само формалним (правни систем) него и од стране окружења, суседа, познаника, јавности, породице, оне су онемоћале, нема праве моралне осуде окружења у односу на прекршиоце моралних и културних норми. А што све заједно снажно поспешује развој криминала и мафија. Ми смо друштво у дубокој, врло сложеној кризи.

Дакле једна суштинска карактеристика појма „неформални центри моћи” је да су то неформалне скupине које прибегавају криминалу., и које то чине из позадине, илегале.

Сада се може ићи даље у разјашњавању овога појма.

6. Појединачни и организовани криминал

Да ли се код нас може говорити о појединачном криминалу као значајном? Или је далеко значајнији и опаснији организовани криминал? Ово друштво је било строго контролисано деценијама од стране поменутих неформалних кланова моћи, ови контролори још нису уклоњени, у доволној мери. Хоћу да кажем да је сфера криминалаца, њихових понашања, поступака, регрутовања, програмирања акција, данас још увек нажалост предмет значајне пажње надређених структура недемонтираних неформалних центара претходне титоистичке и милошевићевске моћи. Тако да се појмови тзв. организованог и тзв. неорганизованог криминала тешко могу у многим случајевима раздвојити.

Пре свега, иако је организован криминал у многим земљама постао голем проблем, нема праве општеприхваћене дефиниције организованог криминала на међународном нивоу. Код нас полиција и правосуђе оперишу са својим рутинским објашњењима, али наша званична наука овде није отишла далеко. Промене у овој области су брзе, стање се погоршава. У борби против организованог криминала је потребно систематски прикупљати податке, анализирати их, правити закључке, и

предлоге мера. Ову област треба проучити. на један научно ригорозан начин. Ко ће то да уради када је друштвена наука такорећи замрла? Организовани криминал обрће огроман новац, који инвестира делимично у легалне токове, али је то у исто време огроман потенцијал корупције. Услед овога се јавља једно политичко питање, како држава може у оваквим условима осигурати личну безбедност и имовинску сигурност грађана и саме државе?

Из наведених карактеристика се изводе процене о могућој повезаности организованог криминала са легалним структурама државе што јасно указује на велику опасност по сигурност државног система. Зато организовани криминал није проблем једино полиције. Потребно је направити план отклањања организованог криминала уз сарадњу свих делова друштва. Узмимо као илустрацију хулиганско понашање фудбалских навијача. Дали се ту ради о криминалу? Да. Да ли је то појединачни неорганизован или се пак ради о организованом криминалу? Има индиција да је то организован криминал-маркетиншка активност разних спортских мафија. А то нажалост није само посао за полицију, а нажалост интервенише углавном полиција. Уместо да се у то укључи друштвена превентива, научници, центри за социјални рад, психологи, школа, породица, медија, спортске организације, итд.

Назначавање појма и дефиниције организованог криминала је добар потез, што је добра основица за даљи истраживачки рад. Треба детаљно и ригорозно проучити генезу, појавне облике, учеснике, какав је утицај из иностранства, геокружење пре свега, како га победити, које организације треба у томе да учествују, како домаће тако и стране, који облици међународне сарадње треба да се развију? Организовани криминал је опасност по цело друштво и државу, и по свет.

Дакле, да се закључити да је суштина проблема организовани криминал, неорганизовани појединачни криминал је такође присутан у значајној мери, али се препознаје да тзв. неформални центри моћи теже да и организовани и неорганизовани криминал ставе под своју усмеравајућу контролу, у сврхе интегрисања у тоталан тајни клан.

7. Мафијаштво

Мафијаштво је један од основних садржаја појма „неформални центри моћи“. Неки новинар се нашалио, казао недавно: „У западним државама државе јуре мафије, код нас мафије јуре државу“ Духовито, али врло опасно. Да напоменем дакле, да су мафије и криминалци појмови који имају суштински различиту садржину у зависности од времена и места. У данашње време, мафије су нпр. у западним државама другачије по садржини свога појма од мафија у једној афричкој или балканском земљи, у појединим западним државама су за познаваоце ове области понекад нешто безазлено, као нека врста фолклора, док су у појединим државама врста државе у држави, или неретко постоји тенденција да подвргну контроли званичну власт. То је управо случај у нашој земљи.

Још је Маркс предочио да радници треба да се уједине у свеопштој борби за њихова права. Кроз историју човечанства се водила борба за друштвени напредак. Који је исправан начин борбе за напредак? Овде је питање мере, начина, мотива, циља, метода борбе? А затим и свести и зрелости, интелигенције оних који се боре, као и ресурса којима располажу. Треба узети у обзир и одмазду, казну моћника. Да ли је борац за слободу који је био ван закона нпр. хајдук који се борио против Турака и њиховог формалног поретка, у истој позицији са данашњим наводним „заштитником нације“ који се удружује у мафију да би тако наводно бранио свој народ? Одговор је НЕ, разлика је суштинска. Хајдук је био високо моралан, сем врло

ретких изузетака, за данашње мафијаше се то не може рећи, јер они наводну „заштиту нације” рационализују у лични ћар „лисица у кокошарнику”, „јарац у купусу”. Сигурно да данас код нас има много поштених патриота браниоца Нације, али о њима се овде не говори. Да ли су данашњи бомбаши самоубице добро решење за њихове личне проблеме и остварење њихових идеја? Како се данас борити за своја права? Тајна удружила ће код нас стварају врло повољну подлогу за конспирацију, што удржено са комунистичком традицијом кланица, снажно инспирише удрживања свакојаких обавештајаца, агиша, криминалаца, потхрањује свакојаке мафије.

Мафију потхрањују морална криза и нефункционисање правне државе, тако-рећи свако жели да узме правду и власт у своје руке, многи желе да буду незванични судије и пресудитељи.

8. Мондијализација

На појаву код нас мафија, има значајног утицаја мондијализације која ставља на дневни ред питања „праведних ратова”, друштвене контроле, дроге, проституције, пацифизма, феминизма, потрошачке културе, транзиције, смиравање локалних сукоба, опасност од нуклеарног оружја, борбу за људска права, екологију, неолиберализам, међузависност не само економија, него и држава, слабљење граничних баријера, мултипликација међународне размене, претварање планете у глобално село, и многе друге дилеме, који су сви заједно у вези са појавом мафија и тероризма у разним државама света, укључујући и Балкан и нашу државу. Реакције на појаву мондијализације су различите, негде су повољне, а негде негативне, или екстремно одбојне, које понекад могу дегенерисати у физички отпор, или тероризам. Како гледати поделе код нас када се ради о Хашким оптуженицима, односу према међународној заједници, интеграцији у свет, ставу међународне заједнице према питању Косова, независности Црне Горе, итд? Убиство премијера Ђинђића је изазвало огорчење и масован вал осуде и жалости, огромна већина види у њему патриоту који је дао значајан допринос демократизацији, али има оних који мисле другачије, чак је било и злурадости, или чак радости, лоших процена, одушевљења „убијен је издајник”. Нација је подељена, масовне су лоше процене и квалификације које нису засноване на чињеницама (издајници, страни плаћеници). Зар то тако јасно не показује смрт Слободана Милошевића?

Смена власти, прелазак из комунизма у капитализам, ломови који настају, међународни односи, све се одражава и у овој сferи.

9. Конфузија, неиспјраженост обласћи

Владају свеопште лоше процене. Једни се боре за своје политичке позиције, други за своје фирме, трећи за багателне приватизације, неки да шверцују, тргују белим робљем, другом, неки желе да остваре неке своје месијанске циљеве „заштите нације”, а други опет да демократизују земљу, да је уведу у свет, ЕЕЗ, Нато. Шта је овде погрешно, мислим на оне који желе да остваре неке наводне патриотске циљеве падајући у клопку мафијаштва? То је начин на који они то покушавају да остваре, путем насиља, конспирације. Међу свима овима актерима сигурно има поштених и добронамерних патриота, али их има многог више који то нису. Има оних који су интелигентни и разумни, који познају политику, неко више неко мање, али има највише незналица. Мафијаштву теже пре свега они који су острашени, мислим на примитивне извршиоце који се не одликују разумом, психолошком смиреношћу,

негу су пре свега асоцијални, или пак месије које желе да „спасу нацију, веру, државу”, да се одупиру „освајачима” и слично. Али свима овим „самозваним месијама”, потенцијалним или стварним припадницима мафија, је својствено једно, а то је екстремност, непромишљеност, да рационализују наводну борбу за спас нације незаконитим богаћењем, или присвајањем туђе имовине, изговарајући се да то чине да створе потребну материјалну базу за свој наводни патриотски рад (теза која је толико пута истицана од властодржаца од 1945. г. „Бог је себи прво створио капу”).

Ствар постаје сложенија због чињенице да је држава постала разлабављена, дифузна, недовољно транспарентна, има актера који се у оквиру исте државе боре за различите циљеве а мисле да делају у интересу државе и нације. Тако да су у нашим условима, мафије изван државе, делају против државе, али имају понекад своје пипке и у самој држави, раде против ње свесно, или пак ако свесно желе добро држави и налазе се у оквиру државе, ипак заверенички из незнаша или услед конфузије у подсвести руше државу ради остваривања својих шићарцијских, или пак месијанских циљева.

10. Усмравајуће тело

Понављам, у оквиру глобалне шеме криминала и мафијаша код нас, се профилише један клан умнијих мафијаша, који тежи да постане нека врста труста мозгова неформалне моћи, о чијој субверзивној природи ће даље бити више говора, злоупотребљава овакво стање да сеје лоше процене по девизи „Завади па владај”. Ово усмравајуће тело шире конфузију лансирајући тезе:

- ово су тешка времене транзиције, све је дозвољено да се консолидујемо да сачувамо власт, после ће бити боље, људска страдања и жртве су неопходни,

- све је дозвољено да приграбимо власт, фирмe, а после ће нација бити спасена

Овакве тезе су саботажа. Сетимо се сличних прокламација још од 1945 године: све је сада дозвољено да ми сачувамо власт, да ојачамо, да се обрачунамо са непријатељима, после ћемо ми народ спасити, итд. А видели смо шта се десило. Најзад смо дошли у ову кризу и сви схватамо да су нас лагали, можда и саме себе: што горе то боље, јешћемо корење и кору дрвећа, није важно куда идемо, важно је да стигнемо на циљ, итд.

Нација је претворена у позорницу дивљања асоцијалних. На скупу лекара пре неколико година посвећеном алтернативној медицини, лекари су се једногласно сложили да је нација духом враћена у 17 век, Средњи век.

11. Тероризам

Неформални центри моћи у нашим условима, су својим участалим и драстичним насиљничким поступцима, блиски на неки начин тероризму. У време владавине Ј. Б. Тита, нарочито пред његову смрт, и у време С. Милошевића, држава и неформална власт су се били потпуно спојили, срасли, то је била на неки начин врста државног тероризма, што желим даље појаснити.

Према правним енциклопедијама и уџбеницима, тероризам је систематска употреба терора и различитих облика насиља од стране политичких, етичких и националистичких организација, или влада и држава, да би на тај начин постигли одговарајуће циљеве. Тероризму је прибегавано још од времена Старе Грчке, преко Старог Рима, шпанске Инквизиције, Француске Револуције, па све до нацизма и стаљинизма, и најновијих врло специфичних појавних терористичких облика данашњих времена. (11. септембар САД, Ал Каида, Бин Ладен, Московски театар, Беслан, убиство З. Ђинђића, итд).

Узимајући у обзир ову дефиницију тероризма јасно је да се код нас ради и о прибегавању терористичким акцијама од стране неформалних центара моћи (нпр. убиство Ђинђића, киднаповање Стамболића, атентат на Ибарској магистрали, па све до разбојништава, провала, и друго).

Код нас је очигледно да се радило у појединим фазама претходне или социјалистичке државе о државном тероризму јер је претходни поредак био тај који:

- узурпира насиљем и кршећи закон приватну својину, отима девизе, пензије, социјална давања, зајмове, доприносе, пљачка грађане кроз таксе, инфлацију, надувавање телефонских рачуна, преко судова, богати се корупцијом, ратним пленом, ракетом, провалама у страначке просторије и станове грађана, кроз незаконите приватизације и злоупотребљава судове, војску и полицију за насиље над грађанима и обрачуне са неистомишљеницима и многим другима,

- драстично гуши независна медија и слободу изражавања,

- ограничава слободе образовања, затвара Универзитет, слаби средње и основно образовање,

- слаби економску моћ нације, науку и културу, здравство осиромашује и политизује, шири социјалну контролу на све секторе јавног и друштвеног живота

- спроводи ликвидације, рањавања, притварања и спречава слободу јавног окупљања и удруживања,

- спроводи застрашивања, сумњичења и политичке поделе и заваде,

- прибегава масовној субверзији угрожавајући учестало животе ривала и многих других прибегавајући режираним саобраћајним и другим удесима, нападима на здравље, премлађивањима, итд.

А комунистички поредак у време Ј. Б. Тита од 1945. године па све до смрти Ј. Б. Тита и доласка С. Милошевића на власт је такође био врста државног терористичког поретка који је на речима и папиру поштовао закон, али је у пракси од стране илегално удруженih кланова из године у годину тонуо у конспирацију, незаконито конфисковао имовину народним непријатељима, кулацима, слао невине у логоре, масовно сумњично и прогонио грађане, итд.

Данас више нема споне државе и криминалаца као раније. Сада су мафије углавном ван државе. Уколико има пипака и веза мафије и државе, то је врло слаба, појединачна спона. То је суштинска разлика.

12. Још о коренима мафија

Анализирајући криминалне поступке претходне комунистичко-социјалистичке власти још у време II Светског рата, и касније, се долази до лакшег разумевања зачетка неформалних структура власти.

Ови неформални центри моћи су опстали и после завођења вишестраначја, нису били демонтирани, они су ојачали. Из њих су такође често настали енормни богаташи. Ове тајне формације владају преко описаних кланова криминалаца и развлашћених, које из дубоке позадине и илегале усмеравају деценијски разрађеним механизмима. Уједно имају своје људе у врло различитим сегментима и сферама друштва, државне управе, бизниса, култури, спорту, полицији, судству, војсци, здравству, разним удружењима, НВО, политичким странкама, синдикатима, па све до бивших доушника.

13. Држава и мафије

Данас нема тако снажне и препознатљиве споне државе и неформалне власти, мада је на несрећу ипак има у благој мери, али се ни у ком случају и никако данас код нас не може говорити о било каквом државном мафијаштву, или тероризму. Нажалост, још увек постоји нека врста прећутног споразума, званичне и неформалне власти, сијамски близнаци нису још раздвојени.

Оно што је битно, је да се ова данашња држава почела енергично да бори против мафијаштва и криминалаца.

11. септембар у САД, Бин Ладен, Ал Каида, Чеченци, Беслан, да ли су то реалне опасности по велике државе, или су то акти понижавања њих, или је то нешто треће? У сваком случају је врло битна разлика између 11 септембра у САД, и Беслана и Чеченије у Русији. Давно прошло је време убиство председника САД Џона Кенедија, то није више актуелно, али где, у шта сврстати и на који начин третирати нпр. убиство З. Ђинђића?

14. Тајна полиција

Грађани често ове неформалне структуре називају „тајна полиција“. Тајне полиције су формалне структуре у оквиру легалне државе, основане од саме државе са циљем обављања специјалних задатака, без адекватног увида јавности, због своје тајне природе, јер се многе активности државе и полиције не могу јавно обзناњивати. Тајне полиције су дакле службе држава, раде за интересе државе, државни су службеници. Док код нас неформални центри моћи такође нису јавно и званично у оквиру државе, али раде за свој ћар, а против интереса државе. Ствар се овде компликује што у оквиру наше државне полиције и хијерархије, у разним агенцијама полиције и државне грађанске или војне безбедности, постоје понекад, на срећу све реће, јер се стање у полицији значајно мења на боље, криминализовани појединци или кланови, што често констатују медија, који су дакле званично лоцирани у полицијским или другим органима, можда у неким специјализованим (тајновитим) полицијским организацијама, али се тајно удружују ради остваривања неких њихових личних циљева, интереса, понекад поред егоистичних шићарцијских интереса истичу „заштиту нације“, „спас државе“, „борбу против издајника“. Како онда посматрати државне органе који су у исто време део мафија? Ово важи и за судије које не суде по правди и закону, него крше закон. Ко год крши закон је криминалац. Неки од њих нису део организованог криминала, него то чине аутономно, али их има који су у спони са организованим криминалом.

Дакле, закључак је да ово не може бити нека врста тајне полиције, јер је тајна полиција под надзором државе, док се наведене структуре отимају контроли државе.

Може се говорити о снази, квалитету једне државе, држава може бити јака, снажна, уједињена, компактна, кохерентна, богата, где функционишу институције правне државе, где се поштује ауторитет власти, где постоји поверење грађана у њу, која има јаку полицију, војску, енергично се обрачунава са онима који је угрожавају или крше закон, која плаћа своје службенике, који у њу имају поверење и уживају њену заштиту, која је транспарентна. Таква није у довољној мери наша данашња држава, која је у транзицији, кризи, ослабила, осиромашила. Дошло је до смене власти, многи претходни кадрови су остали, повезали се ојачали. Постоје контроле о улоги наше државе, односу према међународној заједници, тензије између различитих сегмената, тиња скривени грађански рат између СТАРОГ И НОВОГ,

разних кланова који у ослабљеној и разлабављеној држави се боре за ћар, профит, фирме, приватизације, лак плен, шверц, за тржишта, позиције власти, привилегије и погодности. Региструје се да се борбе одигравају и међу енормним богаташима. Оваква разлабављена држава ствара погодне могућности за бујање криминала и мафија. Ко су носиоци таквих појава? То су у доброј мери, али не само они, они који су раније били близки власти, или власт, који су искористили вакуум да се повежу и ојачају, сада грабе за себе привилегије и команде власти у сенци. Отуда разјашњавање дефиниције и појма називника” неформална власт” није једноставан и лак задатак.

Гледано на овакав начин, тајна полиција није адекватан, него је погрешан назив за неформалне центре моћи.

15. Кланови

Кланови и клике су феномен који је јако био присутан и разрађен у време претходне СФРЈ а затим и за време владавине С. Милошевића. Кланови су врло значајни за проучавање генезе неформалних центара моћи, јер неформална моћ је пре свега један огроман клан. У време Тита и Милошевића овај клан је делао у оквиру државе, мада је снажно допринео слабљењу и пропасти претходног поретка и државе. После октобра 2000. године ове клановске структуре претходне власти су се још више повукле у илегалу, али су се повезале, консолидовале, и даље представљају и јесу значајна власт.

Кланови и клике су неформалне групе моћника или моћних особа, скупина, који се повезују међу собом унутар једног или више предузећа, установа, у различим друштвеним областима (спорт, култура, наука, образовање, правосуђе, полиција, државна управа), или када се ради о етничким групама, (Кју клукс клан) различим криминализованим појединачима (нпр. раковички, или сурчински клан). Повезивање је ради задовољавања личних интереса, али се то укрива. Иако ове неформалне групе моћника нису видљиве, обично постоји јака кохезија (све зависи до конкретне клике), добро уходана неписана правила функционисања, заједнички циљеви, систем вредности и мотивације. Постоји руковођеће језгро које анимира, води, управља, координира акције. Ово језгро је суштина, остали су чланови, сарадници, или само сапутници, случајни или повремени, који на неки начин припадају клану из инерности, страха, или због ситних шићаријских интереса. Повезују се хоризонтално преко утицајних и моћних припадника, а вертикално са низим хијерархијама и подређеним структурама. Чланови кланова стварају свој посебан систем вредности, правила понашања који би се могао назвати „морал групе”, те се чланови држе тих неписаних правила која штите њихове егоистичне интересе. А умеју то да укрију фасадам залагања за опште добро, „заштитом нације” итд. Клановци грабе за себе, сурово кажњавају оне који су им препека. Њихови поступци кажњавања су неформални, без оптужнице, суђења, пресуде, него уз прибегавање мафијашким обрачунима (убиства, режиране саобраћајке, премлађивања, провале, силовања, тровања, итд).

Појединачне политичке странке у нашим условима уколико манифестишују тенденцију повезивања унутар своје структуре, стварају милитантног језгра, екстремне анимације чланства, повезивању са другима ван политичке странке, које манифестишује жељу да акумулирају власт прибегавајући застрашивањима, или другим асоцијалним поступцима, постају клан. Тј. гравитирају неформалној власти, мафијаштву, отцепљењу од формалне званичне власти у њиховој организацији, и шире.

Закључујем да су неформални центри моћи врста клана, али врло битно различити од кланова у време претходне власти и поретка. Јер је тада држава била највећи и најутицајнији члан клана. Сада су кланови без укључивања државе, али има нажалост пипака кланова који су срасли са појединим државним екстремитетима или огранцима, као сијамски близанци. Има једна друга деликатна чињеница, садашња званична власт је наследила у много чему менталитет претходне власти, многи су били, или њихови родитељи, у власти или на позицијама у време Тита и Милошевића, и као такви припадали клановима, или се упознали или инфицирали клановским бирократским менталитетима, упознали технике и процедуре клановца. Сада у демократској држави, где су на позицијама, у бизнису, разним сферама (спорт, култура, итд), иако нису мафија, су понекад склони да стварају кланове по угледу на оне раније. Ова тенденција треба да буде регистрована као потенцијална опасност рецидива претходног поретка, треба се учити на ранијим грешкама. Још једна значајна квалитетна разлика у односу данас-јуче, у претходном поретку глобални тотални клан није имао озбиљног, скоро никаквог ривала, сем дисидената, који су били слаби и неорганизовани, данас је сасвим другачије, друштво је плуралистичко, има више различитих кланова који се као аждаје боре међусобно.

16. Субверзија

Погодна је за ову сврху анализа појма „субверзија”, који би се могао схватити као „тајно свргнуће“, стање свргавања, свргнуће владе, обарање неког режима, уставног поретка. Када се говори о субверзији често се и обично мисли на свргавање неке власти. Неформални центри моћи у нашим условима су субверзивне структуре које заверенички, тајно, угрожавају званичну власт. Али је то исто тако субверзија применљив појам када се говори о настанку и ширењу корупције. А мафије у нашим условима шире корупцију. Субверзија је уствари калеидоскоп врло различитих значења и перспектива. Субверзија је један подмугао напад на власт и доминантну културу. Истинска субверзија је врло суптилна, тј. може се јавити у врло суптилним формама, али које могу бити неупоредиво опасније од отвореног бруталног тероризма, то су нпр.: разарање правног система, система образовања, здравства, породичних односа, међуљудских односа, изворне народне музике, обезвређивање политичких страначких избора, имиџа политичара, развијање презира према сопственом народу, слабљење војске, полиције, ширење свакојаких патологија, морбидних појава, и сл. Тако на неки начин иницирамо теорију завере. Док је тероризам конзервативан, отворено бруталан, наиван, субверзија је перфидна, суптилна. Утолико је опаснија. Неформални центри моћи код нас су без сумње опасни због својих терористичких акција, (убиства, рањавања, провале), али је далеко разорнији њихов осмишљен субверзивни карактер, тиха руинирања. Нажалост, ово значи стављати на дневни ред питање теорије завере, и улоге тајкуна у томе.

На овоме плану такође код нас и нема истинског парирања овоме подмуклом субверзивном аспекту деловања неформалних центара моћи, док се далеко више говори о терористичким актима. Наша држава нажалост манифестије затеченост, пасивност, или чак и недораслост да се супротстави тихој, суптилној завереничкој субверзији. Она је била нпр. присутна на Косову деценијама, ништа није рационално учињено да јој се енергичније парира. Уместо мудрости било је бруталне репресије. Срби су непобедиви у отвореном рату, али им је слабост неадекватан одговор на суптилну субверзију.

Дакле, једна од суштина неформалних центара моћи у нашим условима је субверзија. Откад овакав однос тајкуна према нашем народу? Већина вођа и сарадника неформалних центара моћи су Срби, али их има из мешовитих бракова, има других несрпских нација. Треба признати и тешку чињеницу да су неформалне структуре под извесним, каквим-таквим упливом геополитичког окружења, где царују нажалост и даље антирске фобије. Да ли је када се ради о оним који нису чисти Срби или нису Срби, на делу пројекција, манифестација, потсвесна или свесна, нетolerанције, или mrжње према Србима? Али је познато да су жртве мафија не само Срби него и етничке и верске мањине, мада неки кажу да је то врста колатералне штете. Зашто онда Срби чине зла својим супародницима исте етничке припадности? Неки кажу због ћара, интереса, привилегија, други опет истичу да се ради о наредбама, застражености, или пак неки додају да су то капои, спомињу се модификације личности, прање мозга, специјални критеријуми и процедуре селекције, индоктринације, и сл. На делу је и злоупотреба незналица.

Шта је да је по среди, ову тамну област треба учинити транспарентнијом уколико је то и колико је то могуће, и истражити начин да се стање колико толико поправи. Све је боље него тумарање у мраку. Тражимо решења, чињенице, исправне процене, потрагу могућих решења која могу означити помаке и спас нације, а то значи прећутно признавање нечега што се не може уклонити, и тих дијалог са онима са којима се мора, ради изналажења бољих решења од садашњих.

IV. КО СУ

1. Мафије и иносиранство

О овоме се говори у посебном поглављу. Навео бих сада само неке од безброј тврђњи: паље су оптужбе за појединце неформалне структуре да су убили војнике гардисте у Топчидеру, или у Врању, захтева се да се испитају узроци свих смртних исхода за време служења војног рока, медија громогласно предочавају чињенице да према разним изворима геоокружење јача локалне мафије, балканске мафије заједнички шверцују и дилују дрогу, поједине убице Ђинђића су према неким гласинама биле повезане са мафијама из суседних држава, чак и поједини званичници истичу уменшаност страних обавештајних служби, често се лансирају тезе да стране обавештајне службе помоћу криминалаца дестаблизују земљу, на југу Србије, у Санџаку, Војводини, да стоје иза убистава и киднаповања, шверца дроге, белог робља, итд.

2. Национални проблем број 1.

Није више дискутиабилно да су мафије и неформални центри моћи национални проблем број 1, да онемогућавају опоравак и излазак из кризе, да су као такви уперени против нације и државе. Исправан је закључак да су њихова разорна дејства добро дошли за наше непријатеље.

Због мафија и криминалаца наша држава и нација су толико ослабили, да то умањује нашу одбранбену моћ. Изјаве вођа косовских Албанаца да ће се побунити против СФОР-а и преосталих Срба на Косову, да ће прогласити независност Косова, продрети у Србију, изазвати побуну на југу Србије, и вероватно у Санџаку, уз помоћ Ал Каиде, су доказ да је наша држава ослабила, и сам народ, што охрабрује Албанце. Да су наше држава и војска јаке, они то не би смели, не би било марта 2004. године.

Просек година на Косову је 27 у Србији 46, они су млади и здрави а наша популација је једна од најстаријих и најболеснијих на планети. А што је последица рушлаштва, преко кланова, криминалаца у време претходног поретка, безакоња, тираније, раубовања, све до данашњих мафија.

Ово није ширење дефетизма него позив на освешћење. Још није касно. Само поступимо мудро, сложно, рационално, методично.

Како то чини геокружење? Ко су њихови сарадници у Србији?

То чине тако они из геокружења, и други, што економски и финансијски јачају мафије, сарађују са њима у шверцу дроге, белог робља, кроз црно тржиште, корупцију, нелегалне приватизације, прање новца, разне бизнис аранжмане, или им дајући кредите, позајмице, поклоне, донације, разна потплаћивања, мито, дају им кишобран-заштиту. Поред ових свесних „који знају”, мислим на оне који знају да раде против своје државе и нације, да напоменем да су они релативно малобројни, али су зато најбројнији појединци, који су део мафија без да су свесни да су последице њихових криминалних активности поразне и катастрофалне за заједницу. Они резонују да то што чине није можда морално, али су заслепљени својим ћаром, мисле да ће касније бити боље „само да преживимо”, а не схватају да су чинилац слабљења државе, не разумеју дубљи контекст, ко то, како и зашто чини? Ова скупина острашених и заслепљених својим ћаром, је такође врло методично подржавана од оних који желе да слабе ову државу и нацију. Што подразумева свакојаку врсту логистичке подршке од стране „оних који знају“ у земљи, и од стране геокружења са циљем да јачају мафије, да се консолидују, и да као такви слабе државу, њену војну и одбранбену моћ, виталност и здравље нације, полицију, правосуђе. Врло ефикасна подршка локалним криминалцима која долази изван земље, уме

бити врло дискретна, софистицирана, невидљива. Али пресудна. И уме бити врло заводљива, увијена у свакојаке заводљиве лагарије да тако заведе и охрабри површине и наивне (циљ је јачати неред, мафије, варајући их: „подржавају нас браћа Руси, Коминтерна, Руска мафија, враћа се Слободи, Америка и Енглеска биће земља пролетерска“) а не схватају да их тако охрабрују, јачају и усмеравају у погрешном правцу да шире хаос, да докрајче ову државу и овај страдалнички и паћенички народ.

3. Појавни облици

Без могућности да се наведу сви појавни облици, дuguје се извиђење ако нису неки претходно истакнути, може се рећи ипак да неформалне центре моћи у данашње време попуњавају следеће категорије појединача и различитих сегмената друштва:

- поједини криминализовани, криминогени сегменти из тзв. тајне полиције и различитих филијала претходне државне грађанске и војне безбедности, што су формације власти које још нису стављене под потпуну контролу парламента и институција правне државе и делотворне јавности, које постоје званично у држави, али тајно сарађују са неформалним структурама власти, значи не подлежу у довољној мери и на прави правни начин држави,

- **ограници појединих страних тајних служби, страних мафија, који су добро и стабилно ушанчени у ово друштво,**
  - **поједини правосудни органи, судије, јавни тужиоци, који одбијају да суде по закону него то чине по своме нахођење и упутствима надређених нелегалних неформалних структура у правосуђу и ван њега, или пак то чине аутономно,**
  - **појединци из органа државне структуре који одбијају да поштују правила службе и закон, и који су се увукли у формалне и званичне структуре, али део су клана мафијаша и криминалаца,**
  - **појединци који су ушанчени у појединим политичким странкама, НВО, синдикатима, установама, фирмама, спорту, култури, образовању, информисању, здравству, итд. итд. који не поштују закон и крше туђа права,**
  - **појединци и поједине развлашћене структуре претходне титоистичке и Милошевићевске власти, који су махом изгубили своје раније званичне позиције, али су се тајно повезали међусобно, ојачали и консолидовали, по цеховском принципу, и створили своју мафију. Остаци претходне власти, више стотина хиљада особа које су годинама жариле и палиле још нису развлашћени у довољној мери, и понашају се као и раније.**
  - **појединци криминалци, квартовски рекеташи, уцењивачи, подвођачи, макрои, провалници, лопови, педофили, они који методично подстичу хомосексуализам, кич, порнографију, трговину белим робљем, проституцију-антрополошки отпад остао иза претходног поретка,**
  - **организовани кланови узурпатори туђих права у разним сферама јавног живота: спорту, култури, итд. итд.,**
  - **они који наступају на српским интернет форумима и опструирају их и деградирају,**
  - **ту спадају свакојаки балкански шпијуни, доушници, безбедњаци, поједини body guards који су скренули у криминал, поједине агенције за обезбеђење, трговину непретнине, пословне пратиље, свакојаке све присутне агише, мафијаши, поједини обријани, они у црном, који сви заједно крше закон и туђа права,**
  - **они који шире производњу порнографског материјала, појединих филмова са насиљем, појединих плоча и звучних касета са екстремном оријенталном музиком, поједини организатори шунд и кич емисија у медијима, они који шире извитеоперени систем вредности, педофилију, дрогу, чиме крше правила културног понашања и закон, асоцијални фудбалски навијачи,**
  - **тзв „ескадрони љубави” екипе и тимови заводника и заводница који оперишу бројним местима, и у градском превозу, ипр.**
  - **цепароши, отимачи од деце патика, мобилних телефона, асоцијални наставни кадрови, итд.,**
  - **они који тиришичу своје сроднике, у породици, несавесни образовни кадрови, силеције у школама, руководиоци фирми који тиришичу своје запослене, итд., итд.**
- Криминалац је свако ко не поштује закон. То може бити сусед који малтретира своје суседе, узнемирава их, или чак и асоцијални члан породичне заједнице који тиришиче своје сроднике, што је данас често, шеф који уноси немир међу своје подређене, младић који уцењује своју девојку, локални квартовски силеција, официр који шиканира војнике, продавац малих количина дроге, локални педофил, снажнији ћак који терорише млађе и слабије ћаке, хомосексуалац који злоупотребљава недорасле, фудбалски навијач који упорно прави неред на стадионима, улични провокатор, итд. Свако од њих на неки начин узурпира власт и туђа права. Ко год на било који начин крши закон, је криминалац.**

4. Нефункционисање правне државе

Иза претходног поретка су остале рушевине, материјалне и духовне, пустош, милиони жена у црном, неизмерне лоше процене, неповерење, сумњичења, страхови, мржња. Криминал је изискљао на сваком кораку, то су плодови комунистичког експеримента.

Широко су распрострањени у друштву они који крше закон, који варају, краду, пљачкају, спроводе насиље, то су којекакве тајанствене особе, обавештајци, агише, балкански шпијуни, обријани, у црном, (многи од њих су млади људи који то раде из помодности), скинхедси, који шљакају даноноћи. Мафијаштво је у моди, многи више то оубражавају да јесу, него ли што су то стварно. Али су склони да крше закон, да узурирају некажњено туђа права.

5. Конфузија, лоше процене, сумњичења

Свеприсутне уходе, жбири, доушници, некакве сумњиве особе, нечији непријатељи који наводно некоме раде о глави, такорећи сви сумњају у све, такорећи сви шпијунирају све, такорећи свако свакоме ради о глави. Свако жели да узима закон у своје руке да се брани, покушавајући да закон кроји на свој арбитраран начин, на основу домета своје моћи и утицаја, и својих субјективних процена. Свако жели илузију моћи, да се заштити. Од кога? Од оних који га угрожавају. Јер су сви такорећи на неки начин угрожени, већина су жртве, маколико да се не виде целати, они постоје, и сви мисле да и њих неко тако угрожава, те почињу да угрожавају друге. Али многи бранећи се покушавају да узурирају туђа права, или то и чине. Масовно се и драстично крши основно начело људских права, нико не сме узурпирати туђа права да би задовољио своје интересе.

А што је последица духовног, душевног и моралног стања нације. На делу је субверзивна природа претходног поретка који је многе ојадио или у црно завио, нарочито последњих петнаестак година., Србија и Црна Гора су облепљене читуљама, улице су препуне жена у црном, гробља изложбе свежих хумки, нација је гурнута у страх и неповерење. Зато сви зазиру од свих и покушавају да се некако одбране. Од кога? Ни они сами не знају. Виде да им се нешто дешава, неко им то прави-закључују. Најлакши је бег у илузију, фикцију неке тајанствене моћи, ту фикцију моћи даје припадништво мафији, обријана глава, црна одећа. На несрећу многи тако олако западну у замке стварног криминала. Када се другоме деси нека неприлика, или трагедија онда неретко задовољство: КАЗНИШЕ ГА НАШИ; ДОЛИЈА”. Да компији цркне крава, балканско лудило.

Сви они се уздају да ће их неко заштитити, утицајни земљаци, припадници племена, рођаци, клан, њихова политичка странка, претходни режим, Милошевићевци, титоисти, комунисти, међународна заједница, велике западне државе, Православци, браћа Словени, Руси, Ал Каида, Ислам, Ватикан, суседне државе и нације, Албанци, Босњаци, Хрвати, Мађари, итд, ако нико други онда Божија правда. Они неретко наводе да су многи који су им радили о глави за то кажњени, разболили се, умрли, настрадали.

6. Још о неделима мафијаша

Мафијаши у суду, јавном тужилаштву, у центру за социјални рад, у установи, предузећу, образовној установи, суседству, квартовски мафијаши, сазнају где је стан у коме има новац, па га сниме и провале. Нађушкају где је нека стара немоћна особа, па је покраду, или застрашивањима и притисцима узимају јој имовину. Преваре

некога за стан, подведу неку стару особу под старатељство да јој узму имовину, цвета тзв. геронтолошка мафија, трговаца непретнинама, оцепаре некога у јавном превозу, преваре некога, заплашују и заведу, уцењују младу девојку или незаштићену жену, постају неки од њих тако квартовски макрои, наведу неку девојчицу на проституцију, снабдевају педофиле, хомосексуалце, гурну нечије дете у изопачености, дрогу, алкохол, сместе критичара у лудницу, некога ране, убију, премлате, јачају порно индустрију, оријенталну музiku, итд.

Индустрија мржње и зла ради пуном паром. Наставља још више него ли у време комунизма. Комунизам је произвео људске руине, сада их се лађају, да нам овде праве штету.

Превара пролази. Ми смо изгубили смисао за сећање, анализу прошлости, извлачење поука из претходних грешака. Психолози и психијатри знају зашто је тако, особа (или нација) која је уморна нема моћ концентрације, синтетизовања, резимеа, закључчака преточивих у корективне мере. Ми смо после свега изнурени.

Има и тога да некоме ко им је нека препрека ноћу нешто раде око кола и он сутрадан страда. Или намажу на кваку намаз некоме ко им је „непријатељ,” да се разболи. Нажалост остаци претходног поретка су још увек јако присутни, досијеи непријатеља нису још отворени, још постоје сумњичења, у становима многих наводних непријатеља стоје и даље надзорни уређаји (аудио и понекад визуелни), многи од њих су у функцији, најчешће не од стране званичне државе, него процесуирани од стране развлашћених безбедњака који их користе из својих становова или неких других тајновитих просторија. Развлашћени или они понеки из власти су их раније користили да надзоравају” „непријатеље”, сада када се види да то нису били непријатељи, желе да се незаконито домогну њихове имовине, знају све о породици коју желе да покраду, скупе податке како неку породицу да покраду, грађани се чуде „како лопови знају где стоји новац”. Запажа се да провалници који пљачкају станове, а у Београду је нпр. (слично је у великим градовима земље) опљачкан значајан постотак становова, често знају савршено где је шта у стану, где су се налазиле девизе, новац. Само један пример, Аким Ђилас, рођени брат чувеног дисидента Милована Ђиласа, је деценијама био надзораван као политички потенцијално опасан. Он је пре неколико година опљачкан, када је био одсутан лопови су ушли у његов стан, нашли новац који је био изузетно вешто сакривен, могао га је наћи само онај ко савршено познаје стан. Његови „надзорници, безбедњаци” су показали право лице, да нису никад били „револуционари”, него најобичније јајаре и лопуже. Користе спрејове да успавају жртве, (СРС је изнела податак да су контролоре на изборима успављивали спрејовима; штампа је писала о тровачу који је оперисао у парковима и возовима успављујући спрејовима жртве и онда, их је покрадао), чак је штампа пренела да су криминалци из затвора били изнели приручни апарат за електрошокове који су користили за изнуђивање новца, о ширењу отрова, прављењу отровне ракије, загађују средину да уштеде на филтерима фабрика, ангажују пратиоце, прате жене и девојке, уцењују младе и привлачне жене, преко својих професора могу давати лоше оцене ћацима или студентима чије родитеље не симпатишу, праве интриге, заваде, лоше процене, сеју мржњу. Чак иницирају подстицање деце против „непожељних” родитеља, прате њихове ћерке, супруге.

Касније ћемо објаснити откуд оваква крајње негативна енергија мржње и садизма према сопственим сународницима? Шта се крије иза тога? Откуд такве извијетерене психологије? Зашто јавност не реагује у довољној мери, политичари, медија, зашто се ћути о томе? Што понекад подсећа на оргијања сатаниста.

На делу је ужасно наслеђе претходног поретка у коме су царовале лоше процене, сумњичења, масовне хајке и обрачуни, сада цветају циновски плодови мржње. Како се отарасити овог ужаса наслеђа?

7. Још о коренима зла

Ове тајне формације постоје из давних времена, али су сада јаче него ли икад раније, биле су снажне и у претходној СФРЈ, и раније, сада се манифестије њихова тежња да узму што више команде у своје руке. Како је се СФРЈ распадала, ова тајна формација власти је се цело време брзо прилагођавала да би тако сачувала своје позиције.

8. Тајновитост

Може звучати чудно, али је нажалост истинито, да данас ова неформална власт води жестоку борбу да дисциплинује Владу и званичну власт, чине се енергични и осмишљени покушаји од стране неформалних структура да се одлучује о значајним питањима државне и националне политике у њиховим затвореним круговима, противно жељи нације и државне легално изабране управе. За јавност непознате особе још увек дају тајне директиве појединим судијама, јавним тужиоцима, полицајцима, или обичним примитивним криминалцима да посежу за туђим правима, да утичу на судске одлуке, да неко буде прислушкivan, надзорован, да прате његова интернет комуницирања, или да му блокирају телефон, факс, преписку, интернет и РС, или да утичу на послодавце у запошљавању, кадровској политици, каријери, стамбеним питањима, дозволама за приватни бизнис. Ови политички центри моћи нажалост и даље чине напоре да утичу у образовним установама, при центрима за социјални рад, код државних органа, они иницирају хајке и прогоне, обрачуне, поједињих грађана и чланова њихових породица. Неформалне структуре иду врло далеко, они желе све да надзоравају, може звучати ексцентрично ово што кажемо, чак се труде да поново анимирају бивше доушнике у зградама, да тамо имају своје људе, електричаре, водоинсталатере, они су се латили преосталих врло бројних жбира, кадрова из времена претходног комунистичког периода, који су надзоравали наводне сумњиве особе, скоро сваки шести грађанин СФРЈ је био доушник полиције, те структуре нису демонтиране, па их могу усмерити чак и у такве баналне злоупотребе, ово нису претеривања што ћу казати, него сирове чињенице, а то је да онима које виде као неприхватљиве све чине да истински им пију крв: нпр. кваре ТВ, радио, шпорет, електричне инсталације, преко електричних табли у зградама, блокирају телефоне преко телефонских кутија, поткрадају их, надувају рачун. А људи и не знају да је то неко, и како, изазвао.

Претходна мржња цвета, потхрањује се, лоше процене бујају у циновске плодове мржње. Уместо да их државна коса покоси.

Претходна неформална власт је раније владала преко комунизма и комуниста, данас је нашла ново оруђе, то су криминалци и мафијаши, као средство друштвене контроле, да помоћу њих продужи свој утицај и своју власт, да овековечи ропство, да уместо комунистичким тоталитаризмом, сада влада укривена самовлашћем све присутних криминализованих слојева становништва.

9. Дешава се нова историјска превара

Нација је криминализована, значи треба тражити узрок зашто и како је дошло до тога? Један од разлога који је то омогућио, олакшао, је душевно, духовно, морално

и органско здравље нације. Уморна, руинирана нација нема снаге да се брани на ефикасан начин. Она се налази већ дуги низ година у траумама, стресовима, страдањима, трагедијама које је већина грађана трпела, који су били жртве, варни, пљачкани, још нису нашли правду, нити су рехабилитовани, нити су били од било кога заштићени. Рећи ово значи говорити о томе како је све то утицало на ментално и морално, духовно, органско здравље нације, како је нација запала у кризу идентитета. А оваква врста обеспомоћености се злоупотребљава да се инструментализује омасовљавање асоцијалних поступака, и стварање циновске мреже криминала и криминалаца. Које онда неформалне структуре усмевају и синхронизују по својој жељи, да паралишу нацију, слабе државну власт, дестабилизују државне структуре.

Други врло битан узрок је непостојање правне државе. Јер када нема судске казне прекршаја закона, криминал буја као коров после кишке.

Ове тајне структуре данас покушавају да наставе и убрзају да креирају хаос, да завађају Црну Гору и Србију, Србију и Републику Српску, да стварају конфликте, желе да Србију сведу на границе Београдског пашалука. Оне су, будимо отворени у изношењу наших сазнања, ма како ово чудно и неодмерено звучало, управљале уз подршку својих јавности непознатих филијала за време Ј.Б. Тита и СКЈ, да би владале под маском комунизма, креирале су, сада то препознајемо ексцентричне разорни штетне замајавајуће концепте као Самоуправљање, Несврстаност, оне су настављале да владају укривајући се иза СПС и ЈУЛ-а и С. Милошевића, затим после победе демократије октобра 2000. године, желе да наставе по старом прилагођавајући се на нове услове. Оне владају дан данас производећи масовно лажне непријатеље, одржавају на снази и даље тајне архиве о наводним државним непријатељима. Они на те данашње наводне издајнике и стране плаћенике, који су најчешће искрени патриоти, нахушкавају примитивне криминале, наводне „заштитнике нације“ представљајући им их лажно за наводне „мондијалисте“, „сорошевце“, „противнике Срба“, „натовце“, „за Хашки суд“, „против Младића“, итд.

Неформални центри моћи су завели безакоње, разорили правни систем, нашу земљу претворили у посед истинског сатанизма и деструкције. Ова неформална власт иницира заваде Срба, слабљење српског народа по девизи „Слаба Србија, Слабо Српство, слаба држава, што горе за народ то боље за нас“. Ова неформална власт спроводи ванзаконским инструментима масовна кршења људских права да би тако слабила већину, обмањује МУП, Војску и државу .

Тајна власт је створила данашњи хаос и пропаст и ради о глави већини грађана. Србија је у самртном загрљају криминалаца и мафијаша. Ретки су појединци и породице који нису макар и у најмањој мери жртве овога зла.

Њима треба плен. Многи од њи су навикли у претходном периоду да лако долазе до станова, имовине, напредовања, а неки су се обогатили и од ратова од 1990. године, („бела техника“), од туђих девиза, на превару или насиљно отете имовине. Сада настављају раније навике, и стално истражују и користе нове могућности да олако долазе до ћара, отимајући од онемоћалих, руинираних и обеспомоћених грађана, који немају заштиту судова и полиције. „Што дикла то навикла“.

10. Још о заштитницима Вере и Нације

Они, наводни заштитници Нације, Српства (огромна већина грађана су искрени борци за нацију и веру, али овде се мисли на лажне заштитнике Српства), на нивоу свести, говоре, тако јавно наступају, да то чине јер се наводно обрачунивају са

, „мондијалистима” „издајницима” „страним плаћеницима”, „другим верама, нацијама”, итд. Док су у потсвети неки од њих мотивисани личним ћаром. На делу је рационализација: лисица поједе кокошку сељаку, и правда се да је то урадила јер кокошка наводно кљуца семе на сељаковој њиви. А разлог је други, гладна је, воли кокошије месо. Мафијашима није, барем већини од њих, толико до борбе против „непријатеља Српства”, него пре до пуњења њихових цепова.

Мафијашима мастан ћар, а слаби држава и нација. Они мисле да се боре за Српство, уствари пунећи своје цепове заслепљени га слабе муњевитом брзином.

Зашто су многи грађани и даље жртве? Чије? Да ли неко у томе види неки свој разлог. Који је то разлог?

11. Вишегодишње навике

Пре свега има на делу навике, они који су навикли да годинама, деценијама угрожавају друге да би тако задовољили своје интересе, или да би их кажњавали то ће да раде и даље по инерцији и навици. На делу је психологија оних који то чине. Навике су снажни компактни врло постојани блокови у згради личности. Има и даље зле воље, кажњавања неистомишљеника, оних који критикују моћнике, бивше и садашње, ратне и енормне богаташе, да би се сачували привилегија, власт, да би се ућуткали они који неке критикују, заплашили, има архаичних менталитета, има још увек екцентричних освета према разним категоријама становника (потомци четника, анти-комунисти, антирежимски људи из претходног периода, критиковали Тита, Милошевића, итд.) које спроводе остати претходног режима, да их казне, да им покажу да су још моћни, има нових омраза, различитих страначких припадности, ривалитета, сумњичења, борби интереса (око приватизација, поделе тржишта, ћара, борбе кланова моћних и богатих, разних кланова, странака, НВО).

Иза полуековне владавине комунизма остала је велика конфузија, истинска каљуга, људске руине, антрополошка циновска депонија.

12. Оћистају све онштиће лоше процене и конфузија

Што управо одговора онима који и стварају такве лоше процене да би све и даље завађали.

Овде су данас врло опасна времена. Свако може бити, и често је тајно категорисан као нечији опасан непријатељ. А то значи да му се неко свети. То може бити пущање, режирања саобраћајка, премлађивање, претња, провала у стан, зло нането деци и младима који улећу лако у замке, подземни насртaj на здравље, итд.

13. Психологија мафијаша

У неформалним структурама власти се налазе нажалост врло душевно изви-
топерене и због тога опасне по друге особе, свакодневно се чују на њихов рачун
клетве, жалбе, врло тешке речи, монструми, деликвенти, психопате, садисти. У
неформалним структурама нажалост у извесној мери оваквом курсу екстремизма су
дали свој допринос и поједини сарадници несрпских етничких група, који овакво
чудно стање злоупотребљавају да се подмукло свете већинском становништву
Србије. Ми нисмо српски шовинисти, напротив залажемо се за права свих нација и
конфесија, али понављам, сви смо овде у истом чамцу, примитивни шовинизам
према Србима штети не само Србима, него и другим етничким ентитетима.

14. Још о злоупотребама криминалаца

Ако неки српски патриот или интелектуалац смета непријатељима Српства, они на њега усмере криминале којима га лажно представе као Модијалисту, итд.

Главни кривци за ратове, жртве, избеглице, материјална разарања, су они који су се највише ућарили од тога, они се налазе у редовима ових неформалних структура, они не иду у Хашки суд, него тамо усмевају неке друге, уместо којих би неки мафијашки тајкуни требали да буду у Хашком суду. Није кривац ко је пустио гильотину да отсече главу, он је службеник, кривац је ко је донео пресуду, ко је пројектовао гильотину.

15. Манипулације са борцима за људска права

Раније су их проглашавали за издајнике, западне агенте и на њих нахушкавали наивне безбедњаке. А они сами, безбедњаци, су били наводно „бранитељи Нације и Државе угрожене од Запада“. Сада су ти исти увек на власти, они су сада неретко западни партнери, мондијалисти, а желе да некадашње борце за људска права сада представе за „критичаре Запада“. Желе да они буду вечита власт, привилеговани, имућни, а борци за људска права вечита опозиција, жртва. Ко је борце за људска права проглашавао за разбијаче СФРЈ? То су они који су затим разбили СФРЈ и сада се налазе на челним позицијама у свим бившим републикама СФРЈ, укључујући Косово.(нпр у нашој архиви имамо квалификације на наш рачун од стране ондашњих косовских политичких функционера у Београду, који су нас оптуживали да смо разбијачи СФРЈ, неки од њих су сада у челу власти Косова). Они су онда били власт а ми жртве прогона. Наводно су они били против Запада, Европе, САД и ЦИА. А ми смо наводно били агенти Запада и ЦИА. Шта се десило? Они су разбили СФРЈ, а нас су за то оптуживали, они су увели њихове земље у НАТО, или их уводе, они су на делу сарадници Запада и раде за њих. Јуче су нападали Запад, а сада су постали агенти Запада. И Запад их прихвати и ништа не спомиње раније њихове наводне акције против Запада. А шта се дешава са нама? Ми смо раније били жртве, они власт, сада је обратно, они су за Запад, и власт су и даље, а нас сада желе да представе за непријатеље Запада. А ми смо и данас жртве, на ивици социјале. Значи, они увек привилеговани, богати, а ми увек жртве, сиромашни.

О чему се овде ради? Не дозвољавамо превару нас и нашег народа. Криминалци желе да наставе да нас злоупотребљавају, лажу и варају. Уз подршку међународне заједнице.

Ми смо увек били за улазак у ЕЕЗ, ушли смо у Нато партнерство за мир, уколико народ жели ући ћемо у Нато. Али ствари треба разјаснити. Ти локални политичари су нас варали, нашу земљу и нацију довели на руб пропasti.

Погледајмо имовно стање мафијаша? Одакле им? Како су га могли стећи за време владавине насиља када је већина грађана копнила, гладовала, живела у страху, под опсадом криминалаца, без прихода, разбојевала се, многи су превремено поумирали? А они су нас оптуживали да смо страни плаћеници, да смо се обогатили од стране подршке. Ми смо сиромашни људи, на ивици социјале, што се може проверити. Поставља се питање како се могу енормно обогатити они који су богатство стекли у годинама када већина грађана није имала основна законска и људска парва, како онда неко може да се бави бизнисом ко нема основна права? А неко има право и привилегије да се богати? Не мислим овога пута на мали и средњи бизнис, јер су већина таквих привредника радили и стекли иметак својим радом, мислим на оне који су се изузетно обогатили.

Уместо да се исправе раније грешке почињене од неформалне власти, оне се нажалост понављају. Јасно је да снаге мрака из сеновитости њихових функција желе да наставе да сеју хаос и расуло.

16. Национални и државни задаћак број 1 је елиминисање криминала

Поразна је чињеница да ми нисмо у стању да се томе супротставимо на ефикасан начин, да немамо храбrosti, менталне и интелектуалне енергије да сатираје нације идентификујемо, да га претворимо у закључке, чак ни да ову заверу против нашег народа обзнанимо. Ова неформална власт која стоји иза овог опасног пројекта, успева да ову област држи под велом тајне и да је претвара у табу о коме се не смё говорити, успева да заплаши све оне који би га могли обznанити, да проглашава оне који то тврде да су „параноичари“, да оне који би могли то обznaniti на убедљив начин поткупљује да то не ураде, да завађа оне који би могли нешто предузети, скреће им пажњу, све чини да би онемогућила разоткривање овог табуа, прибегавајући честим и врло опасним подземним ванправним обрачунима. Тако су грађани, укључујући и политичке странке, НВО, САНУ, СПЦ, Краљевски двор, Дијаспора, организације за заштиту људских права и независна медија, претворени сви заједно у статисте, уместо да овакво стање обznане и санирају.

17. Морална деградација професије политичара

Последњих деценија, а све убрзаније последњих петнаестак година, дешавала се драстична морална деградација професије политичара. Ова констатација се односи на известан начин и на појединце из званичних структура, али пре свега на оне који припадају неформалној власти. Поједини данашњи функционери поретка и званичници су пре свега преокупирани својим личним каријерама и привилегијама без израженијег интереса за судбину већине и нације. Али их ипак има подоста који су искрени борци за ствар већине, и то је оно што охрабрује. Поједини од њих, који су ипак мањина, који су били страдалници, сада резонују да се не исплати жртвовати се, да је народ незахвалан, него да се треба борити за фотеље и мандате, новац, привилегије и богатство. У појединим странкама постају присутне струје које у политичкој акцији и постојању виде највише шансу да се обогате, а интереси нације су мање важни. Нажалост за неке од њих се може рећи да се руководе девизом - ПОСЛЕ НАС ПОТОП. Али, понављам, већина наших званичних политичара данас, су искрене патриоте. Данашњи званични политичари су далеко бољи од оних из времена Милошевића, чак и од оних из времена Тита.

Данас су потребни другачији политичари. Уколико не дође до моралног пре-порода, пре свега када се ради о политичарима, наша нација, и не само она, него и други нама сродни јужнословенски народи које је захватила слична морална болка, ће бити претворени у робље развијенијих и јачих држава, на крају ће бити жртве и сами политичари.

Са оваквим дефетистичким исходом се не може сложити, јер засигурно постоји рационалнија решења. Све неформалне агентуре власти у земљама око нас су се окренуле своме народу, сем српске, које настављају да раде против интереса свога народа. Из незнაња, што су учењени, заплашени, или корумпирани. Када се једном уђе лакомислено у мафију, значи уствари упасти у живо блато, све се више тоне. Потребно је освешћење.

А где је њихова лична одговорност, шта су учинили за спас свога народа? Поручујемо им да је њихово резоновање погрешно и изопачено, лишене логике и разума, мудрости, да они нису никакви мудраци, да претерују, да погрешно процењују стварност, то што чине је крајње неморално и изопачено. Води у самоуништење државе и нације.

Они ће једног дана схватити своје заблуде једнократне употребљивости.

V. ЊИХОВЕ АКТИВНОСТИ И ПОСТУПЦИ, САДРЖАЈ

Криминал се код нас јавља као што је напред описано, у врло бројним облицима, који једно отсликавају и врло бројне активности неформалних центара моћи. Активности мафијашког кланисања су нажалост још увек недовољно проучене, обзиданајене, јако потцењене, то је истински подземни ледени континент испод наше земље, мафијаштво је организовано на планетарном нивоу, домаће мафије су повезане са страним.

Оно што је битно, понављам, је да су ове злоупотребе, методи деловања, врло разуђени, и прилично често методично програмирани из једног центра, или више центара, њихово дејство је разорно, последице погубне. Али има као што рекосмо, и појединача криминалаца или група криминалаца, који нису инкорпорирани у глобални план организованог мафијаштва, делају аутономно. Као што је поменуто, постоји тенденција да и њих укључе у глобалну организовану шему.

Криминалне активности се могу појавити у отвореном, лако препознатљивом облику, (нпр. убиства, провале, физички напади, и сл), али се често увијају у поремећене међуседеске односе, наводну правну регулативу имовинско-правних, радних, стамбених, породичних, односа, наводно легалне приватизације, закулисана опструисања, итд.

1. Још о неким појавним облицима. о којима се врло мало говори

Треба истаћи, да је криминална активност, свака активност која означава непоштовање закона, што може имати врло бројне појавне облике:

а. Породица, брак, односи међу половима. У претходном периоду, то знају научници, породица је била предмет нарочите бриге режима, као и међуљудски односи и односи међу половима. „Народни и патриотски свети поредак, отац и заштитник нације, „Партија“ су хтели све да контролишу, да тако наводно штите народ и државу. Познати су у II Светском рату политички раздори породица (нпр. наредбе да партизани стрељају своје сроднике четнике), као и после II Светског рата, након завођења комунизма бракови по партијској директиви. Временом, из године у годину чињени су напори да се породица подруштви, социјализује. Уствари, породица је била политизована, и претворена у средство друштвене контроле. Било је дискретног, али на делу разорног нахушкавања деце против родитеља, уношења политичких завада, мешања у породичне односе, разбијање породичних односа, навођење деце неподобних на проституцију, итд. што је све временом узимало све више маха, маколико се то укривало. Стваран је нови модел подруштвљене породице, разлабављених односа супружника, ширен је извитоперен систем породичних односа, порнографија, екстремни хедонизам, либерализација полних слобода, погрешан феминизам. Последице су биле разорне, породица је била урушена, што је удружене са слабљењем здравља и староснег структуре, све већим осиромашењем, имало за трагичну последицу

драстичан пад стопе наталитета. Док код Муслимана (Албанаца и Бошњака) овакви погубни утицаји званичне државне политке у овој области нису могли пустити дубље корене јер су били заустављани верским и другим канонима и забранама мухамеданске вере, код Албанаца на Косову и високим зидовима око куће. Управо у овој сфери су настали дубински и суштински узроци садашњег стања са Косовом, Санџаком, југом Србије, или пак кад се ради о стању здравља и старости Срба и Црногораца. На делу је била превара Срба, комунизам је пао, уништио је СФРЈ, СКЈ, ЈНА, Србе изгнао са Косова, Крајине, доведено је у питање Косово, изгубили смо Крајине, распала се Босна и Херцеговина, управо зато јер је комунизам ослабио изнутра људе, што је разбио породицу и тако ослабио наталитет, позавађао све са свима и покварио међуљудске односе и односе међу половима.

Откуд соловања у ратовима од 1992. године? То су параноичне одбранбене психолошке реакције. Противници су за време комунизма били кажњавани рушењем брака и љубавних односа. У рату је све што је годинама било потискивano у потсвест експлодирало. Уместо на праве кривце, на погрешну страну, на другу нацију.

Данашњи неформални центри моћи желе то да наставе, сада они желе да буду господари људских судбина, овога пута уместо бивших комуниста. Мотив је увек исти: покушај наставка контроле појединих сфера јавног, па и приватног живота. Раније су били злоупотребљавани комунисти да кваре и руше хармоничне породичне и међуполне односе, сада то покушавају да чине неформални центри моћи. Али је крајњи циљ субверзивног монструма саботажа нације и државе - наставак погубне стратегије слабљења породице, здравља, наталитета, виталности нације.

Данас се задирање у породичну, личну интиму, врши најчешће врши преко извитопереног садржаја порука медија, речника, пре свега преко ТВ која је ушла у сваку кућу, радија, а затим и других медија, направљена је истинска разорна инвазија на лични и породични живот. ТВ је субверзивни агент присутан у свакој породици (кич, порнографија, сцене насиља, оријентална музика, искривљени систем вредности, итд). Али ове злоупотребе се јављају данас и у многим другим облицима, што је за познаваоце наставак комунистичких злоупотреба, само данас у другом контексту и са другим образложењима. На злоупотребе комунистичких властодрžаца су се надовезале капиталистичке борбе за профит. Ове злоупотребе се јављају као онемогућавање несретних онемоћалих родитеља да дају деци жељено васпитање: ширење порнографије, кича, шуница, макрој бизнисмени, подводачи, навођење на проституцију, дрогу, алкохолизам, инцест, јавне куће; ширење хомосексуализма (ми се строго залажемо за права хомосексуалаца, али предлажемо мере да се та аномалија не шири) ширење педофилије, рушење аутентичног система породичних вредности, злоупотребе са приватним и интимним животом појединача, породицама, рушење култа породице и брака, ауторитета родитеља, кампања против рађања деце, искривљавање модерних феминистичких концепата о улози жене, брака, породице, љубави, секса, са циљем урушавања вековних цивилизацијских норми морала, претварања људи у чопор, крдо, уцене жене, методично кварење односа међу половима, злоупотреба образовних установа - крајњи резултат је слабљење породице и наталитета.

Значи, понављамо раније грешке, још нисмо извукли поуке из прошлости.

Очигледно је да се жели преко ових сфера наставити контрола нације од стране тајних парса центара моћи, који манифестију жељу да и даље иако нису формална, него су сада неформална власт, да све и даље контролишу, на дугме, да могу чак усмеравати интимни живот по вољи, да и даље буду држава у држави.

6. **Масовни прогони грађана.** Криминалци масовно угрожавају незаштићене грађане. У прилогу овога пута илустрације ради, подаци за 6 особа (овакви случајеви су врло бројни, врста закономерности):

0. Оливера Вукчевић, Чента
0. Милан Живковић из Аранђеловца
0. Др. Јован Гуцић, из Београда
0. Брачни пар Смиљанић Зоран и Весна, Нови Београд
0. Маринко Брчић, Београд
0. Миодраг Милојевић, Београд
0. Миодраг Ђорђевић, Књажевац

0. Покојна Вера Бошњак-Вукчевић, из Ченте (где се доселила из Београда), је била истакнути борац за људска права и члан Савета наше организације, њен отац је био реномирани судија који је због залагања за поштовање закона још у време Ј.Б. Тита пao у политичку немилост. Због њега је цела породица било жртва политичких прогона, укључујући и Веру. Упркос победе демократије прогони су настављени и над Вером и њеном породицом и она је била жртва програмиране акције из једног центра, изложена претњама, узнемирањима, нападима на јавним местима, преко телефона, и на разне друге начине, провела је по казни невина годину дана у затвору. Она је се непромишљено зближила са ...из Ченте не знајући ко је он. Установила је да су .....и његова група криминалци који се баве пљачкама, шверцом, можда чак и убиствима и киднаповањима. Вера је тешко повређена на дан 19. августа 2002 године, од стране .....из Ченте и ... и још једног ...непознатог имена и презимена, а по налогу ..... из Ченте, који су је пресрели на улици у Ченти и одвукли у стан у .... и у времену од 17 до 19 часова је тукли којом приликом је задобила тешке телесне повреде и то: - прелом пет ребара - прелом носа - повреде оба плућна крила - контузију главе - потрес мозга и још неке друге теже повреде (налази Клиничког центра Србије и Болнице Зрењанин). Одмах су обавештени МУП Зрењанин и Хитна помоћ, Вера је била у Ургентном центру. Грудно одељење II спрат, МУП Зрењанин је извршио увиђај, и притворио починиоце и поднео против њих кривичне пријаве. Оцењено је да је на делу покушај убиства, са тешким телесним повредама. Вера није дала никакав повод за овакву агресију на њен живот. Она је у последње време, као и раније, била изложена претњама и уценама због њеног продуженог ангажмана у одбрани људских права, на делу је обрачун и казна од стране неких неформалних моћника. Уједно овај покушај убиства и масакра над невином женом је програмиран даљинским управљачем од снага мрака криминалаца које тако сеју страх и хаос, и конфузију, и руше правну сигурност и правни систем, сеју лоше процене и завађају Србе међусобно. Вера је се обратила Окружном јавном тужилаштву у Зрењанину 10.2.2003. године Кривичном пријавом против починиоца који су на слободи иако су покушали да је убију, који јој прете, улазе у стан, кваре инсталације, она је старија и болесна незаштићена жена. Она није била заштићена. Мучење Вере је трајало до недавно, Вера је умрла децембра 2005. године, **ОНА ЈЕ УСТВАРИ САТРВЕНА, УБИЈЕНА.**

- Милан Живковић, из Аранђеловца је познати борац за људска права представник Покрета за заштиту људских права за тај део Србије, један је од оснивача наше организације, био више пута кандидат за посланика, био је за време титоизма и комунистичке жртве прогона, што се погоршало за време владавине С. Милошевића, био је због борбе за поштовање закона жртва терористичких напада у више наврата, на његову кућу су бацали бомбе, био је нападан и повређиван ножем, притварац, суђен и осуђиван, и прогањан и његови сродници. Очекивао је да ће после победе ДОС-а октобра 2000. године бити боље, али су се његове наде изјаловиле. 31.12.2000. године је био нападнут у његовој кући од четири особе и теже повређен. Разлог је што је Живковић обелоданио у новинама препродају великих количина оружја, које је било намењено и за Албанце на Косово и Босну и Херцеговину, малверзације са шумама, и разне друге злоупотребе, кршења људских права, пљачке, разбојништва, стању у судству, полицији, итд. Он је поднео кривичну пријаву али је она одбијена и агресори су на слободи и живе и раде као и раније. Према Живковићу у Аранђеловцу и околини оперишу групе криминалаца и дан данас које чине разбојништва, пљачке, уцене, безакоње, и све у спони са полицијом и судијама.

0. Др. Јован Гуцић, физичар, професор универзитета, Београд.

Др. Гуцић (1932) потиче из врло имућне београдске породице којој су комунистичке власти 1945. године одузеле имовину велике вредности. Он је прошао кроз разне облике прогона, укључујући и истерирања из посла, суђење и држања у затворима, надао се да ће после победе демократије доћи слобода и поштовање људских права. То се уопште није десило. Прогони се настављају, сада још гори и подмуклији. На њега су се окомили мафија и криминалци. Његови родитељи су били власници велике породичне зграде у ул. Авде Карабеговића у Београду, која је била национализована па делимично и враћена, после смрти његове мајке је продао њен стан у згради извесној ..... он је остао у своме стану. Она је почела да узурпира неовлаšћено и незаконито његов простор, да га користи за пословни простор за производњу цигарета са наркотицима, које су продаване деци и младима, када се супротставио она је са својим сарадницима почела да се физички обрачунава са њим, и био је повређен од њих. Она све то ради у спони са неформалним моћницима. Он је се обраћао Савету за корупцију (бр.71/02 8.8.2002); Републичком јавном тужилаштву (КТП бр.83/03); Окружном јавном тужиластву (КТП-349/03); Окружни суд у Београду - Кз.бр.260/03), жалио се Савету за борбу против корупције, (23.1.2003); итд.

0. Брачни пар Смиљанић Зоран и Весна жртве криминалаца.....и других.

Брачни пар Смиљанић Зоран и Весна су најближи сродници поменуте напред Оливере Вукчевић из Ченте. Смиљанићи држе киоск у улици Душана Вуксановића на Новом Београду, они су овај киоск откупили од куће „Политика“ вредно и самопрегорно раде, али плодове њиховог рада неометано отимају криминалци који су досада више пута отимали пазар, новац, робу, три пута са револверима уз батинање и повреде, а последњи пут 1. марта 2004. године. Један од криминалаца који то чини је озлоглашени .....Суђење је било заказано у Окружном суду у Београду, али се судски процес отеже у недоглед, што охрабрује..... и његову организовану групу која је баш пред суђење поново опљачкала киоск Смиљанића. Очигледно је да судије охрабрују починиоце. Ова најновија пљачка Смиљанића најближих сродника

Оливере Вукчевић коинцидирала је врло јасно са најновијим провокацијама над њом од стране криминалне групе из Ченте, она је поново тада била угрожена. Што указује на могућу повезаност ова два клана криминалаца. Упозоравамо државне органе да се не концентришу само на неколико кланова криминалаца него на све, и на појединце, препознатљиво је да је клан из Ченте у вези са кланом ..... који пљачка и терорише Смиљаниће, то је тврдила и Оливера.

0. Маринко Брчић

Криминалци .....и .....из Земуна, као и судије Првог општинског суда у Београду .....који штите .....Маринко Брчић (1926) професор у пензији из Београда, Рузвелтова број 11 и његов син су позајмили .....из Земуна, износ од 4.600 ДМ то у два наврата априла и септембра 1997. године, а за шта постоје уредне признанице. До данашњег дана .... није вратила дуг Брчићу и она и њен син прете смрћу Брчићу уколико тражи свој позајмљени новац, и претворили су њихов живот и страх од напада. Брчић се обратио милицији, Првом општинском (Ки.бр.1160/2000) Четвртом општинском суду у Београду, дана 23.5.2001. године Први општински суд судије ..... су донеле пресуду и огласиле кривом ..... али одбијају до данашњег дана да учине пресуду правоснажном и Брчић још није добио његов новац, и изложен је и његова породица претњама застрашивањима ганга ... је особа која се бави криминалним радњама и повезана је са групама криминалаца, као и њен син. ... (У међувремену М. Брчић је умро).

0. Миодраг Милојевић (1949) из Београда.

Миодраг Милојевић је члан наше организације и познати борац за људска права који је прошао кроз разне облике прогона, укључујући и држање у затворима и лудницама. Он је као врло савестан и стручан службеник „Ј.....“ због супротстављања криминалу прво смењен са вишег на ниže место а онда на незаконит начин истеран из радног односа 4.12.1985. године и насиљно истеран из просторија уз помоћ полиције. Од 1985. године до данас траје борба Милојевића која се састоји у штрајковима глађу, јавним протестима, био је хапшен и држан душевно нормалан у лудницама, излаган настрајима и претњама, пребијањима, мучењима, надзорован и прислушкивани што траје до данас, ометен у употреби телефона, факса и преписке, изложен интригама и увредама без права на деманти, ускраћено право на правично суђење. Обзниције је бројне злоупотребе. Милојевић је озбиљно оболео, без стана, и представа за живот, без могућности да се лечи и заштити.

0. Миодраг Ђорђевић

Покојни Миодраг Ђорђевић (1930) земљорадник из села Станинац код Књажевца је познати борац за поштовање закона и жртва претходног комунистичког режима. Он је био жртва конфискација и кажњавања од 1945. године до данас. Био је наш представник за Књажевац, у неколико наврата наш кандидат на претходним изборима. Он је био прогањан од претходног титоистичког режима С. Милошевића као наводни монархиста, западњак, који се залаже за улазак наше земље у међународне организације. Прошао је кроз свакојаке врсте прогона, укључујући затворе, психијатријске болнице, новчане казне, полицијска привођења, физичке обрачуне, конфискације, провале и пљачке и крађе. Упркос свега је успео да школује децу има сина и ћерку,

обадвоје угледни књажевачки лекари. Он се са нама борио од пре двадесетак година и очекивао је као и ми да дође вишепартијски режим и слобода, нажалост после завођења вишестранаца 1990. године није дошло до побољшања, ни каснијих година, ни после октобра 2000. године. Миодрага Ђорђевића издаје здравље после деценија стреса и прогона, његове наде се нису оствариле, он је и даље био жртва тешких свакодневних провокација и прогона. Да наведемо и то да је Ђорђевић био жртва прогона за време претходних избора зато што је учествовао на њима као наш кандидат, тако је нпр. за време предизборне кампање био ухапшен 7. марта 1991. године при поласку на митинг, био је касније смештен у лудницу са образложењем: „манија величине, жељи да буде кандидат на изборима и да смени актуелну власт“. Он је био кандидат наше странке, дакле легалне организације. Да ли је то знак маније величине? Он је све до његове недавне смрти био жртва напада, провокација, крађа, пљачки, увреда, претњи, отуђивања имовине, сметњи у употреби поседа, итд, све то од стране група организованих криминалаца у његовом селу и околини, који нажалост и даље имају своје пипке у судству и јавним тужилштвима, и полицији, државним установама и појединим политичким странкама, и који опструирају његове поднеське и жалбе. Упркос јасних доказа да је жртва, организовани криминалци који му пљачкају имовину, шуму, који га киње, то демантују правдајући се да је Ђорђевић душевно лабилна особа „која уображава“. Ове групе криминалаца незналица-психопата су састављене од остатака претходног титоистичког и Милошевићевског режима који су га прогонили раније, и сада му отворено прете: „Чинимо ти ово што си допринео да С. Милошевић буде у Хагу, нас подржавају браћа Руси“. Ове групе криминалаца вршијају широм Србије и Црне Горе и прогоне многе грађане и даље, као и раније, инструментализују их да слабе Србију. Разуме се они тога нису свесни, мисле да штите Србију. Актуелна власт не предузима праве мере да их у томе онемогући. Ђорђевић нас је обавештавао да су ове групе криминалаца без довољног контакта са реалношћу, погрешно убеђене да је он издајник и западни плаћеник, мисле да се комунизам притајио и да ће се вратити, да ове групе из околине Књажевца имају везе са криминалцима из Бугарске, и са руском мафијом (која их уствари вара и манипулише да се боре за комунизам, и Коминтерну и „Америка и Енглеска биће земља пролетерска“, а уствари помоћу њих руше Србе и Србију). М. Ђорђевић је умро прогањан незаштићен јуна 2006. године.

Не смемо дозволити да нам геополитичко окружење јача криминалце да би нас тако слабило, нашу државу и нацију. То је тако јасно.

ц. Посебан облик криминалних акција је затирање аутентичног националног идентитета, ширење гласина да су Срби генетски лош народ, сејање дефетизма („ништа се не може учинити, готови смо“). Мафијаши, криминалци, разни појединци или сегменти друштва, раде на ширењу дефетизма, презира према своме народу, проносећи гласине да нам нема спаса, да је све пропало, да треба да све територије уступимо, да смо изгубили Косово, ит., итд. Ово је врста специјалног психолошког рата који има за циљ да деморалише. Зашто то неформални центри моћи раде? Можда они имају неко своје лично образложение. Али крајњи резултат је једино и само то: слабљење нације и државе. За ту подлу работу бивају богато награђени.

д. Наставља се масовна производња непријатеља и сумњивих личности. Када се погледају акције и поступци неформалне власти препознаје се једна од њихових данашњих суштинских друштвених стратегија - то је креирање масовних лоших процена, сумњичења, и непријатеља, сумњивих личности.

е. Завађање, неформални центри моћи желе да владају, да буду што јачи. Они су ловци у мутном, Завади па то искористи, „да комшији пркне крава”. Они шире заваде на разним нивоима у разним сфермама: међу нацијама, међу Србима из различитих регија и покрајина, потхрањују непотизме, трибализме, земљаштва, развијају корупцију, шверц, црно тржиште, подстичу све врсте декаденције, сеју заваде између развлашћених и нове власти, завађају дијаспору и матицу, измишљају нове свађе и поделе. После II Светског рата су за поделе користили различите поводе: обрачун са реакцијом, кулацима, издајницима, информбировцима, итд. Сада се треба обрачунавати са неким новим непријатељима, стварати хаос, да се у мутљагу покупују фирме за багателу, да се сачувају позиције, да се наводно развлашћени консолидују, да бивше судије и полицајци сачувају власт, и тд. Сада злоупотребљавају врло сложену и деликатну политичку ситуацију да сеју лоше процене и заваде што се тиче Хашког суда, испоруке Хашких осуђеника, интеграције наше земље у ЕЕЗ, НАТО, и међународне интеграције, сарадње са САД и западним државама, убиства Ђинђића, суђења криминалцима, акције САБЉА, стварају и даље наводне стране плаћенике и домаће издајнике, шире интриге против часних појединача, злоупотребљавају смену власти, приватизације, злоупотребљавају страначке ривалите, међу НВО, итд. Све са циљем да створе нове тензије те тако наставе да дестабилизују земљу.

Посебна стратегија ових тајних структура је да охрабрују, снажно подземно јачају недорасле појединце и политичке странке, НВО, који се понашају арогантно и асоцијално, да помоћу њих снаже хаос.

У ову стратегију се уписују завађање полова који су ужасно поремећени, нација агонизира, породице се распадају. Најтрагичнији су поремећени односи међу младима, љубав је уништена и надомештена лошим проценама, сујетама, мржњом.

Одлазак развлашћених и долазак нове власти уместо да се одигра на разуман начин, постаје нова јабука раздора и потпаљивања свађа и завада.

Где год се може наћи разлог он се налази да би се бацала јабука раздора, стварање балканализације, сукоба, ратова; подстицање Србијанаца против избеглица, обратно, староседеоца Војводине против дођоша – Динараца; претварање земље у посед катанизма, завађање свих са свима, све до суседа и породица.

Излаз је у исправним проценама и сарадњи свих. Само тако ћемо победити оне који уништавају наш народ и државу и који нас завађају. Потребна је смиреност, освештење, мирење, позивамо стручњаке психологе и психо-социологе да то ураде. Свака увреда, клевета, ружна реч, има за циљ да ствара поделе.

Уместо смирености и слоге, земља букти у пожару нових лоших процена и тензија. Уместо да се извуке поуке из ранијих грешака, да се они који су тиранисали друге у име Револуције освестре, схвате суштину да су били заведени, да се покају и заједно са бившим жртвама траже нове просторе за све, они по навици настављају да сеју хаос, и уживају у власти, овог пута у великој мери фиктивној, и контрапродуктивној и за њих и за све друге, раније грешке се понављају. Острашћеност и импулсивност су све присутнији.

Уколико се не освестимо и раскринкамо оне који нас завађају наставиће се нас суноврат. Погубићемо и ово мало територија што још имамо. Уместо свађа треба смирено да разговарамо на бази чињеница. Да смо тако поступали не би било ратова, жртава, страдања и разарања. Извуцимо поуке. Срби не треба да се свађају међусобно, нити са другим нацијама, нити поготову са међународном заједницом. Нити балканске нације треба да се свађају међусобно.

Када се ради о односима са другим нацијама, нама више не требају заједничке државе, али ми не можемо побећи од неких чињеница: - слични смо по језику, менталитету

(чак постоје и значајне сличности и између Срба и Албанаца), - близу смо - упућени смо на сарадњу. Тргујмо, радимо, вместо што се свађамо. То је прави пут за време које долази. Албанске воје са Косова су крајње острашћене, праве историјске погрешке које ће скупо коштати њих саме и албанско становништво Косова. Излаз из кризе није у свађама него у помирењу, туђе се не може узимати.

ф. Угрожавања здравља - Рећи неформалне структуре, што је напред разјашњено, значи рећи субверзија, подземље, конспирација, другим речима то је специјалани рат. Специјалан рат значи употреба специјалних средстава, убиства, саобраћајке, али и употреба широког арсенала субверзивних медицинских средстава. Сетимо се недавног напада на Ђинђићеву сестру када је убодена неком иглом, и напада на активисту који је писао о Косову, жалби на злоупотребе са спрејовима, бактериолошки и хемијски рат, убод шприцом Ћака у Обреновцу, давање ињекције једном затворенику, као и Веруловићу из пратње Ђинђића, операције смртно рањеног Ђинђића и разговора из болнице са мафијашима, итд. Сетимо се серије тровања политичких емиграната на Западу у време претходног поретка, недавног тровања Литвињенка, отровног гаса пуштаног на демонстранте, и жалби да је то чињено у затворима, отрован је инсектицидом синдикални активиста Радовић, и многи други, електро-шокови, хепатитис, разни прахови, хемикалије, честе су жалбе на инфицирања шприцевима, итд., итд.

Оправдања САД за напад на Ирак је заплена и уништавање фабрика оваквих по здравље опасних средстава која се користе за специјални рат. Антракс, бактерије, гас у просторијама, итд, то није ништа ново. Само се сада говори отворено.

Мафијаши и криминалци масовно користе медицинска средства да се обрачунају са својим жртвама, сваки дан падају бројне жртве, невидљво, без доказа, без казне. О томе се не говори на прави начин. Што бескрајно охрабрује криминале.

г. Слабљење нације, државе. Очигледно је да мафије и криминалци слабе државу и нацију. Кроз уношење интрига и завада, завађање свих са свима, рушење породице, што води осиромашењу, старењу и лошем стању здравља, прање мозга нације; претварање нације у скупину немоћних и болесних, сиромашних, обеспомоћен и обезвређен људски материјал, - политички врло расирен криминал, привредни, - систематско рушење државе, заплашивање полиције и милиције, обезвређивање државних фирм, чињење диверзија, саботажа, удеса, подстицање одлива мозгова - подстицање хајки на старе и мудре људе.

Што је слабија држава јаче су мафије. Слаба Србија не може да брани своје територије, не може да привређује, да се размножава.

х. Рушење система, установа, итд се уписује у глобалну стратегију слабљења институције државе. Претварање школа у несигуран простор. Рушење ауторитета наставних кадрова подстицање хулигана, рушилаштва навијача, ширење насиља у школама и на јавним местима, криминализација читавих сфера, спорта, итд.

2. а. Тако је неформална власт криминалаца довела до тога, да се људска права у нашој земљи крше масовно, систематски и флагрантно. Кршења људских права су таквог интензитета и опсега да блокирају акције које могу водити изласку из кризе и наносе огромне штете нацији, слабе је, њену економску снагу, виталност и одбранбену моћ. Нажалост, истина још није речена на прави начин, људска права су још увек истински табу.

Уједно, овакво стање истиче у први план нове приступе борби против неформалних центара моћи. А то је да се ово обзнани и све снаге мобилишу да се стање поправи.

6. Укривање кршења људских права

Са жаљењем истичемо да се наставља са укривањем масовних, и драстичних кршења људских права, да иза тога не стоји званични поредак него мафије и криминалци. Мафија врло лукаво методично укрива своје злочине.

Није лако открити убице, прикупити доказе. А шта рећи о режираним саобраћајкама, Вук Драшковић се са екипом својих врло стручних правника бори и постиже какве такве поёне, али огромна већина жртава сличних саобраћајки нема финансијске и друге могућности да докаже да су били жртве режираних саобраћајки. Многи и не сањају о стварним узроцима њихових саобраћајних удеса. Још је теже доказати разне обрачуне, претње, уцене, шверц, корупцију, трговину наркотицима, белим робљем, итд. Како се могу доказати поступци нелегалних приватизација, потцењивања вредности, ако иза тога могу стајати поједини криминализовани моћници? Ко може доказати примање масних провизија, када се то одиграва у четири ока? Многи се жале на надзор телекомуникација, телефона, факса, интернета, преписке, звучни и видео надзор станова, надлежне власти такве жалбе најенергичније демантују иако су оне у одговарајућим случајевма оправдане. Ко то може, и како доказати? Човек оде у болницу здрав, тамо може његово здравље бити оштећено, због више разлога, нема инсталација, лекова, или понекад и незалагање лекара. Али има и тамо криминализованих елемената. Има смештаја у луднице, одговор је по правилу да се ради о душевним болесницима.

ВИДЕ СЕ ЖРТВЕ А НЕ ВИДЕ СЕ ЦЕЛАТИ. Не види се јасно ко, како и зашто их је унесрећио. Циљ је осигурати ефикасну репресију, коју је тешко доказати и борити се против ње, циљ је укрити је. Чиме се избегава неугодни публицитет у јавности и укрива присуство политичке репресије.

У друштву је присутна клима личне несигурности и великим броју породица је наметнуто и даље истинско лагано умирање.

3. Начин финансирања

Како се они финансирају? Ко њих плаћа? Неке државна каса, али већина краде, пљачка, шверцује, корупција, црно тржиште, све уз подршку страних држава и својих људи у државном апарату.

Захтевамо од владе да постане свесна постојања ових служби, да их стави под контролу, демонтира, и приведе правди.

4. Табу тема

У јавности још није сазрела свест о постојању овакве завере и није се створио отпор. Што само охрабрује починиоце да неоткривени све више шире хаос безакоња и своопштег слабљења већине грађана. То је остварени сан неформалних бирократа о савршеном злочину.

Удружимо се и ставимо на дневни ред овај мрачни вилајет. Само тако ћемо спровести смене.

Покрет за заштиту људских права је на ово указао још далеке 1975. године и предвидео неслућене димензије овог зла уколико не буду предузете мере. Позивамо демократску јавност Србије да се освести, и да ово питање стави на дневни ред. **ДОК НЕ БУДЕ ДЕФИНИТИВНО И ЗА УВЕК КАСНО!**

5. Завера

Наши непријатељи делују изнутра, преко нас самих, експлоатишући у нама оно што не ваља. Завера је врло перфидна и подла. Држава и земља су криминализовани, од врха до дна, криминалци су промовисани на значајне положаје, и пошто су им дате могућност да се на нелегалне начине богате, њима је, барем они тако умишљају, засада добро, и онда они шире хаос, безакоње, пропаст.

Нација почињава самоубиство. Победимо себе. Или ћемо нестати!

Спас је у освешћењу, духовном препороду.

6. Концепт НЕПРИЈАТЕЉИ

Анализа ове материје јасно показује да је на овом нивоу дошло до монструозних претеривања и катастрофалних погрешака који су нас довели у садашњу кризу. Главни кривац је концепт НЕПРИЈАТЕЉА као основица друштвене контроле који се примењује од 1945. године до данас. Савремена политика је постала врло сложена научна дисциплина. Планета је постала после толико века борби и злочина простор препун мржњом, нетолеранцијом, предрасудама, дошло је до тешке моралне кризе у међународним односима, нарочито после I и II Светског рата и Хладног рата, читаве нације и милиони људских бића су обезвређени у рукама свемоћних политичара и држава. Моћне државе које имају снажне тимове научника, су проучавајући историју акумулирале сва хиљадугодишња сазнања употребе зла. Друштвена контрола владавина државом и нацијом путем масовне производње непријатеља, што данас добија кулминацију, се своди на више циљеве:

- сиров обрачун са противницима и ривалима,
- подстицање сумњичења, лоших процена, производња сумњивих личности и стварање масовних конфликтних ситуација и жаришта сукоба,
- стварањем непријатеља се појачава кооперација у поретку, збијају се редови,
- ствара се хаос и конфузија што омогућава групама на власти да лове у мутном,
- што омогућава да се нација претвара у скупину немоћних појединача
- скреће се пажња са правих на лажне непријатеље,
- огромна репресивна машинерија тако добија у важности, радне задатке, оправдање,
- на делу су деценијске навике којих је се тешко отарасити,

Задовољавају се појединачни интереси на штету интереса већине, милиона, нације и државе. Они жртвују и државну власт, да би само задовољили своје личне интересе и ућарили. Права илустрација овога је бивша властодржачка олигархија у Крајинама која се на крају ослабљена није могла одупрети Загребу. Слично је било и са олигархијама у Босни и Херцеговини и на Косову. Сада може бити слично у Србији. Криминалци урушавају већину грађана, слабе моћ нације и државе да би лично ућарили у напунили своје цепове. Доказ је ко се све обогатио од 1990. године до данас, и како. Али ће на крају и они сами бити губитници.

Пут у Обећану земљу не води кроз преваре, него кроз духовни препород. Онда ће свима бити боље.

Има још нешто. Наша држава и нација, суседне државе из састава бивше СФРЈ, су добиле нову срамну и крајње понижавајућу планетарну улогу. Тај неформални поредак прави потајно од наше државе и нације политички циркус, планетарно страшило, да показује на делу шта значи реч балканизација, да нашим примером застраше друге, то су поруке које се шаљу преко Срба и Србије, Црне

Горе, СФРЈ бивше СФРЈ свету, да виде шта значи балканализација и да се и њима може то догоditи ако не буду послушни. Нажалост, данас је ова стратегија јасна и већини иоле промуђурнијих западно европских кадрова, али треба едуковати политичке другоразредне афричке и трећеразредне азијске и латино америчке политичке кадрове и западне кућне помоћнице и беби-ситерке. Жалосна је улога која је намењена Србији и Балкану. Али оно што је најжалосније је да је садашња неформална група на власти прогонећи већину грађана, њих претворила у немоћне, у људски материјал, у објекте, који не могу да се одупру пројекту рушења, и хаоса. Зашто? Да би, између остalog, слала поруке политичком полусвету планете: „Уколико нисте послушни, проћи ћете као „луди Срби“.

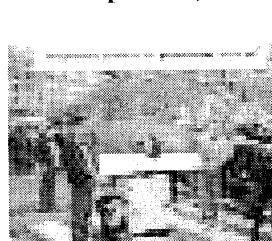
То је не само крајње тужна него и трагична улога која је намењена нашем народу и држави. А они одавде који учествују у тој планетарној пропагандној понижавајућој работи са нашим народом, они који су изнутра деценцијама урушавали СФРЈ, су за то масно награђени.

VI. ГЕНЕЗА, ИСТОРИЈАТ

1. Митови, хероји и разбојници

Кнегјева вечера, Милош Обилић и Вук Бранковић, битка на Косову, издајник Вук Бранковић итд., су митови који су дубоко усађени у наше национално сећање и историју. Митови о издајницима, или херојима, побуњеницима, хајдуцима, одметнутим борцима за правду, су јако присутни у нашој нацији и култури одувек, али и код других народа.

Када се ради о онима који су се кроз нашу историју борили против свакојаких освајача, ковали завере против званичне власти и поретка, могу се сврстати у неколико група. Оно што је битно, је да су у нашој историји борци за нацију увек били врло морални, док су наши противници покушали у II Светском рату, и нарочито у ратовима крајем прошлог века, да овај вековни високоморални набој врло методично и лукаво обезвреде. И то кроз навођење наших појединих недовољно зрелих импулсивних бораца на недоличне поступке. Са циљем да нас лише самопоуздања и храбrosti које даје наша морална чистота мотива за борбу, увек смо се бранили, никад освајали, и увек били хероји.

Хајдуци, ускоци, четници, партизани, су се например свако на свој начин борили против окупатора земље. Али су постојали и одметници, разбојници, банде лопова, комите, који су ипр. у Краљевини Југославији, или Србији, у време криза, слабљења моћи државе, дизали главу и почињали да сами узимају правду у своје руке, да краду, пљачкају становништво и угрожавају правни и државни поредак. Ипр.тако је било донекле и у Другом светском рату, чим су се створили погодно тле и простор, клима, почелј су да бујају разни шверцери, трговци, препродајци, итд. Они први који су се борили против стране доминације су делали у складу са моралним начелима патриотизма. Док су ипр. примитивни лопови и разбојници, свакојаки одметници, свакојаки кајишари, били сушта супротност томе идеалу, они су радили против интереса нације и државе, а за свој лични ћар.

Кроз целу историју човечанства се говори о заверама великих и моћних држава да се инфильтрирају у друге државе, и да тамо створе мрежу својих сарадника.

Као носиоци таквих завера су навођени разни називници: дворови, цркве, нације, разне тајне ложе, тајне службе, тајне полиције, масони, свакојаки шпијуни, агенти. Наше тло је нарочито бременито митовима о балканском шпијунима, не заборавимо приповетку Бранислава Нушића о сумњивом лицу. Томе доприноси геополитичка позиција наше нације и државе, као и различите историјске и политичке околности и коинциденције.

Суноврат и ропство су настали после Косовске битке јуна 1389 године, када су Турци завладали и владали пет века, заводећи оробљеност, пљачку и тиранију. Турска петовековна окупација означава не само сурово оробљавање отоманске државе над нашим народом, него и претварање турских властодржаца у скупину која није поштовала какве такве законе сопствене државе, културне и цивилизацијске норме, овога пута над покореним поданицима друге вере, па је прибегавала тешком зулму, турски окупатори су се сами временом претварили у окореле најсвирепије криминалце.

2. Зачеци криминалних група

Значи, појаву криминалних група на овим просторима, треба тражити још у време зачетка владавине Турске. Али је одметника и разбојника било и раније, разуме се то је ипак био мрачни Средњи век.

Почетком 19 века настаје препород ослобађањем од Турака и стварањем српске државе. Што је довело до ослобађања и значајног поштовања људских права, свих, не само Срба. Србија 19 и почетак 20 века је упркос извесних пропуста тежила и удараја темеље правне државе, тежећи да уђе у Европу, да заведе капитализам. Иако Краљевина Југославија није била демократска у тој мери као Француска или Енглеска, она је ипак била демократска држава и у њој су била у значајној мери поштована права свих њених грађана.

3. Комунизам и мафије

Други Светски рат и завођење комунизма су поново вратили нашу нацију уназад, у безакоње и деспотију.

Комунисти су као што је познато још у II Светском рату завели субверзију и конспирацију, то је настало и раније, почели су да стварају у земљи тајну власт - државу у држави, чиме је било бачено семе савременог свеприсутног завереништва, кланисања, мафијаштва, које је из године у годину, из деценије у деценију, бујало и пројајдало полако или сигурно Државу и Партију. Почетна племенита револуционарна намера и идеја се временом истопила, претворила, у своју сушту супротност, то је процес који се овде подвргава анализи. За време II Светског рата у свеопштој конфузији, су бујале разне формације, војске, банде, које су биле формиране по различitim основама: политичкој, национално-верској, или се пак понекад радило о најобичнијим шверцерима, разбојницима.

Једна од суштинских одредница комунистичког менталитета је да поспешује ницање свакојаких обавештајца, агиша, тајних кружока. У овој чињеници треба тражити деценијски узрок данашњег мафијаштва и бујања на сваком кораку свакојаких обавештајца, свакодневно шљакају свакојаке балканске агише.

Оно што је битно за разумевање генезе неформалне власти код нас, је да је комунистичка власт, касније држава, манифестовала од свога настанка, жељу да крши права грађана, („у име одбране Револуције, Партије, Државе и Народа“) или да то временом почиње у исто време да врло вешто укрива.

На бојажљиве и крајње понизне критике храбрих, да су привилегије постајале енормне, неморалне, Партија је одговарала: „Бог је прво себи створио капу”. Тачно. Али када нема контроле посезању за привилегијама то се извитопери, буја. Знамо да се то заправо и десило. Комунисти су пали у своју замку, замку неконтролисаних привилегија, самовлашћа, конспирације. Што се дегенерисало у стварање тајних кружока, повлачење власти у неку врсту илегале, створен је цин који жели тајно све да контролише. Тај процес је правдан тиме да је ондашиња држава наводно постигла изузетне резултате у свим областима, и да она има право да се тако понаша.

Иако су званично били проглашени поштовање права грађана и демократија, у пракси је било другачије. Да расчистим, понављам да је претходни комунистички поредак имао и добрих страна, да су многи комунисти, ако не и већина (мислим у почетку комунистичке владавине), били поштени патриоти. Али је почело да буја једно двојство. Све државне функције су на речима функционисале по закону, али у пракси је била створена унија свих њих, повезали су се у неформалну групацију власти, састављену од државних функционера, полиције, судства, руководећих кадрова у привреди, сви су се повезали у један врхунски клан и, била је створена једна тајна држава у формалној и званичној држави. Наводно, да остваре друштво правде, једнакости, да би то остварили све је оправдано. Тако је почела да се ствара неформална власт, држава се полако повлачила у илегалу, претварала се у конспиративну творевину, али што је укривала и преко које је навлачила маску званичне формалне државе.

Ови за јавност непознати тајни центри моћи су почели да се консолидују још у Краљевини Југославији, онда нарочито за време II Светског рата, већ су били ојачали када су комунисти дошли на власт, грабећи у своје руке из године у годину све више, из деценије у деценију, одлуке о запошљавању, кадровској политици, каријери, стамбеним питањима, касније дозволама за приватни бизнис, код судова, у образовним установама, при центрима за социјални рад, код државних органа, иницирали хајке и прогоне појединих грађана и чланова њихових породица.

На крају је 90-их година прошлог века ова моћна неформална власт жели сада да опстане, наставља да граби све за себе. Настало је конфлкт између вођа неформалне власти и званичних политичара, настало је међу њима борба за власт и привилегије, држава се због тога супротстављала отуђеним неформалним центрима моћи, она је њима постајала сметња. Овај процес је добијао на снази још онда када је држава нагло почела да слаби, тј. од почетка 80-их година. Тако је из званичне државе услед њене неусавршености, мањкавости, настало неконтролисана завереничка групација, која је тада добила своју животну франсу да јача на штету државе. Нарочито су ратови и распад државе створили простор за јачање неформалне власти до каснијих неслучијених граница. Неформалној власти су добро дошли бомбардовање, санкције, сукоб са међународном заједницом, свеопшта криза, да то искористи да потисне претходни изнурени формални поредак. Настало је борба за команде у новом пост-милошевићевском поретку, између мафија и званичне власти. Уствари то је борба између две фракције настале из претходне власти, у једној су били они који заговарају власт мафије, други легални правичан поредак. У ову потоњу фракцију су се утопили бројни дисиденти, или истини за вољу, већина од њих су настали из претходног поретка. Врло мало на позицијама моћи има оних који нису ни раније били утицајни или моћни. Уствари данашња званична власт, и она неформална, су настале из формација разних моћника претходне власти. Значајна тема за истраживање је јавности невидљиви обрачун који је настало између појединих сегмената комуниста, или чак и неформалне власти, управо због плена, поделе

тржишта, приватизација. Како се може објаснити пад Карића у немилост? Вероватно обрачуни тајкуна сучељених у борби за ћар. Убиство Зорана Ђинђића се може видети као покушај обрачуна неформалне са формалном власти.

Мафија је убила Ђинђића, одговор поретка је била Акција „САБЉА”. Нажалост, ствар није доведена до краја. Неформални центри моћи чувају мафију, јер им је она потребна, она је њихова полуга власти. Формалној власти није нимало лако.

4. Историјат борбе за људска права

Историјат борбе за људска права нашег народа и народа који живе у нашој држави, да би се могло схватити садашње стање, треба нажалост посматрати у континуитету од неколико века. Треба одмах додати да су сви народи делили заједничку судбину проузроковану геостратешким положајем на Балкану, али и у зависности од различитих етничких и верских припадности, и интереса великих и моћних држава и њихових вековних стратегија на овоме подручју.

5. Још о ќенези криминала код нас

Пре свеге неколико речи о скоријој генези данашњег криминала код нас. Он је почeo пре свега онда када је комунистичка власт поsegнула за туђом имовином „у име Народа”, а што је често завршавало у приватним цеповима, када су настали самовлашће, масовни незаконити прогони, привилегије, непотизми, трибализми, самовоља, када је устао брат на брата. Створена је нечишћа, запрљана савест.

Овај процес је био еволуција, грешка која је активирала криминал је настала неосетно, оног момента када је поsegнуто за туђом имовином, правима. Идеологија, или још боље речено, погрешна примена идеологије је почела да регенерише криминал на овим просторима. Створена је отрована мржњом свест комунистичких кадрова, која се годинама дегенерисала, ширила на све већи број апаратчика.

Тако су временом привилегије, узурпације, достигле невиђене разmere.

Социолози и политикови знају добро да уколико се неспутане привилегије и бенефиције не обуздају у једној држави, из године у годину бујају и достижу чудовишне размере, и постају врло опасне Тамо где се појаве, слабе државу и на kraju је сруше. Што се десило и са СФРЈ. Постепено и неосетно такорећи, држава се претворила од заштитника народа у онога ко крши народна права. Ова разорна еволуција није била благовремено регистрована, нити спречена. Они који су се опирили томе у апарату су били брутално ујуткани, као и други грађани ван апаратца.

Врхунац овога разорног процеса је настао за време владавине Слободана Милошевића. Држава - Мајка, се постепено претворила, заједно са Партијом, у врховног Тајног агента, Завереника, Криминалца, Мафијаша.

6. Растирање државе

Оваква самоуништавајућа еволуција је била пажљиво проматрана од стране оних којима је било стало да се деси оно што се десило последњих петанестак година, да растуре СФРЈ, СКЈ, ЈНА, Нацију и Државу, да се поsegне за нашим територијама, и ослаби наша нација и држава.

Масовна и драстична криминализација је самоуништила Државу и Партију, и Нацију довела до садашњег стања, јер је срушен правни систем, завладао је хаос, пригушене су економске законитости, настали су анархија, самовлашће, нерад, расипање,

нефункционисање економских законитости, тензије, хајке и обрачуни, истински унутрашњи рат, развиле су свакојаке патологије, грађани осиромашили, ослабили, болесни, уморни, породице се распале, узеле маха болештине, свакојаке аномалије, итд.

Услед тога су настале огромне тензије, и ратови, и на крају распад СФРЈ.

Али су остали кланови, неки су уклоњени, други су се разболели, неки су умрли. Али је ипак већина криминогених сегмената остала, може се рећи - смењен је машиновођа композиције, али су остали железничари, контролори, скретничари, маневристи. Остала је већина са наслеђеним богатством (како ко), имовином, навикама, психологијом, добро уведені и повезани, са конспирацијом, многи су остали на позицијама моћи у судству, војсци, полицији, државном апарату, у бизнису, итд.

7. Енормни богаташи

Посебан проблем су енормни богаташи, који су се у претходним деценијама, или годинама енормно обогатили, док су милиони крварили и нестајали. Они су управо неретко носиоци стварне неформалне власти у сенци, али имају јаког утицаја и на формалну власт и поједине политичке странке и НВО.

7a. Сукоб Новог и Старог

Тако се изнедрио сукоб између Нове власти и Развлашћених, који је букао од 1990 године, али је се нарочито распламсао од 2000. године када је Мишевић смењен, и после слања њега и других у Хашки суд, после бомбардовања и санкција, а такође и после смрти Мишевића.

Овај процес смене власти је добро познат. Он је искоришћен од стране истих оних који су охрабривали криминал од 1945 до распада земље, да се сада опет лате криминалаца да помоћу њих спрече опоравак и излазак из кризе.

Трансфер Мишевића у Хаг, његова смрт, хајка за генералом Младићем, Карадићем, убиство Ђинђића, добро долазе неформалним центрима моћи да овде настављају да стварају сукобе, и кују нове завере, те тако руше Србију.

8. Уvezeni комунизам

Раширено је уверење да су нам методично, злонамерно, били увезени комунизам 1945, да су позавађани четници и партизани, да су нам споља наметнути Самоуправљање, Несврстаност, разне реформе, онда ратови, санкције, итд. Желе нам сада опет нове ујдумре, да наметну нове вође - мафије и криминале, нови тоталитаризам, преко њих.

Уколико то дозволимо нестаћемо као нација и држава. То је јасно.

9. Шта чините?

Излаз је у Објективности, Разуму, исправним проценама, дијалогу, помирењу, слози и сарадњи, духовном препороду. Свако има своју истину. Ако не преовладају разум и исправне процене, сви ћемо то скупо платити нестанком своје државе и нације.

Ми изражавамо наше поштовање западним државама као владарима света, оне су врло моћне, њихови политичари су изузетно интелигентни и образовани, али у исто време имамо право на одбрану наших интереса, право изражавања. Ми хоћемо у Европу, НАТО, али као постојећи и здрав народ, не као скупина инвалида и изнемоглих болесника.

10. Улога наше организације

Наши Покрет за заштиту људских права је још 1975. године јавно утврдио да се насупрот таквој лепој репутацији ондашње СФРЈ у пракси људска права у земљи крше масовно, систематски и флагрантно. Уследили су обрачуни и брутални прогони и свакојаки напади на нашу организацију, са циљем да будемо обезвређени као појединци „који износе непроверене податке, који претерују, који су душевно уздрмани“ (Ово је изјавио на конференцији за стране новинаре у Савезном министарству за информисање ондашњи министар унутрашњих плослови Стане Доланц).

Нажалост, ми тада нисмо добили потребну подршку, чак и од поједињих ондашњих дисидената (неки од њих су сада лидери поједињих опозиционих странака). Нисмо добили подршку Дијаспоре јер смо јој били лажно представљени, из земље, и изван ње, као „група маргиналаца“. Сада се увиђа да смо ми били у праву. Да су наши ставови онда били уважавани и да су предузете исправке, то би само могло бити од користи, да се грешке исправе и спречи данашња еволуција.

11. Синдром самоуништења

Овај синдром се јавља у више облика. Поготову кад се ради о негативној селекцији кадрова у државном апарату. Невидљива рука (неформални центри моћи) је понекад изабирала на кључне позиције недорасле особе за те положаје, поједини од њих су већ били морално натрули, онда су били убрзано разједани вирусом новостечених привилегија.

Долази до удруживања, посезања за туђим правима, бујања безакоња, што води у самоуништавање.

12. Бујање мафија

Ово је изродило легионаре, чуме, кумове, будале, специјалце, агише, шерлок холмсе, безбедњаке, шарене беретке, наводне бранитеље нације, празноглавце, сав могући антрополошки отпад претходног режима се ујединио са наркоманима, свакојаким протувама и пијандурама, макроима, и они су постали СПЕЦИЈАЛЦИ, БОСОВИ, итд.

Створена је огромна антрополошка депонија.

Њих су се лађали, и лађају данас, наши ривали из геополитичког окружења, још од 1941, затим од 1945. године и све више до 1999. године, да би све достигло кулминацију после распада земље, сада, да помоћу „будала“, „чума“, „кума“, „легионара“, „Америка и Енглеска биће земља пролетерска“ и свакојаких имбесија дестабилизују земљу. Они су их алиментирали и јачали шверцом, и на друге начине, и стварали им лажни идентитет да су супер интелигентни обавештајци. Криминалцима пуни чепови, а уништавање нације и државе.

Дошао је моменат БИТИ ИЛИ НЕ БИТИ. Елиминисати криминалце или ћемо ми нестати као нација и држава.

13. Тиња испански грађански рат

Стање у нашој земљи је крајње тешко и сложено. Угрожени су егзистенција и опстанак већине грађана и доведено је у питање постојања нашеј народа као историјског чиниоца.

Оно што недостаје је разумевање узрока садашње кризе. Владају конфузија и лоше процене и не може се без сагледавања чињеничног стања и узрока кризе правити план мера.

VII. ТИП ЛИЧНОСТИ-ПСИХОЛОГИЈА-КРИТЕРИЈУМИ И ПРОЦЕДУРЕ СЕЛЕКЦИЈЕ ПРИПАДНИКА НЕФОРМАЛНИХ ЦЕНТАРА МОЋИ

Ово је једно од кључних питања када се ради о мафијама и криминалцима.

Већина грађана данас препознаје око себе и шире у друштву, различите асоцијалне и криминалне поступке, убиства, киднаповања, рањавања, режирање саобраћајке, провале, крађе, уцене, шверц, рекет, изнуде, сачекуше, трговину белим робљем, дрогом, трговина људским органима, убиства ињекцијама и отровима у болницама, убиства и касапљење мртвих родитеља, хајке на некакве масовне опасне сумњиве личности, па све до тако чудовищних поступака као што су замена деце и трговина децом, силовања деце-беба, тортуре беба, тровања, убиства војника, итд. итд.

Грађани су згранuti, али постепено огуглавају на свакојаке вести. Али је препознатљиво да су они који чине оваква злодела луди врло специфичне психологије. О чему се овде ради? Откуд сада наједном такви монструозни криминалци-психопате? Како је могуће да особе таквог душевног стања што је често узрок њихових злодела бивају на слободи? Како је могуће да особе такве психологије имају такву моћ владања судбинама грађана? Зашто се њима не позабаве психијатри?

Бујају отровни плодови претходног поретка.

A. Увод

Чак и они појединци мање образовани и интелигентни, увиђају да су поједини поступци починиоца злодела (криминалаца) често крајње безобзирни, извитоперени и асоцијални, да ту недостаје утемељеност, разум, одмереност. Ови необични поступци и акције мафија и разноразних структура неформалне власти, пре свега се често одликују недостатком интереса или одсуством истинске бриге за судбине других људи сем њих самих, они су склони да друге виде као безвредне објекте. Свеприсутне су њихове манифестације екстремне суврости, мржње, што понекад иде до тешко замисливих садистичких иживљавања или деструктивности.

Постаје јасно да се ради о нарочитом психолошком профилу појединача који се налазе у структурата мафија и криминалаца, да се тамо често налазе људи који немају ни минимум душевне стабилности, да се често понашају не само неразумно, него и екстремно, чудно, или чак очигледно неуравнотежено.

Са свих страна се ставља на дневни ред питање душевног здравља таквих неформалних моћника који из позадине сеју терор, лоше процене, хаос и свакојаке ужасе, те дестабилизују државу и нацију. Захтева се да буду спречени.

Шта треба чинити ако судбину многих од нас, кроје из сенке овакве асоцијалне и душевно и морално извитоперене особе? А добро се зна какву опасност по нацију представљају такви моћници, без обзира што они нису званична државна власт, они су ипак у много чему врста власти. Докле год се на таквим позицијама

налазе, докле год постоје мафијаши и криминалци таквих психологија, истинске психопате, који нажалост имају огромну моћ, они ће погрешно процењивати стварност и догађаје и стварати хаос, конфузију, хајке, и климу ванредне ситуације, доносећи стално прегрејање и погрешне одлуке, и водиће убрзано нацију и државу из године у годину, у амбис. Они ће стално блокирати сваку конструктивну акцију. Што и чине.

Поставља се питање ко их је тамо регрутовао? Како? Зашто баш њих? Какав је тај непознати поступак селекције, који су критеријуми и процедуре, макако они били тајни, они очигледно постоје? Ко су они? Зашто их не спречи званична власт да то чине?

Врло је присутна теза да такве асоцијалне и прегрејање особе управо погодују за инструментализацију ради даљег слабљења и дестабилизације. Од кога? То се може претпоставити? Свака држава и нација имају своје пријатеље, или оне који то нису. Тако и ми. Учестале су тврдње да неке непријатељски настројене формације из нашег геоокружења и њихови лобији у свету управо то чине. Који јачају мафије и криминалце, рећи јачају, значи да имају моћ да управљају мафијама у нашој земљи, значи да те непријатељске формације могу имати тј. имају у рукама па неки начин неку врсту дискретне „кадровске политике“ локалних мафија. Другим речима то значи да могу свесно утицати, изабирати и делегирати у мафије душевно оштећене психопате, да их даљинским управљањем усмеравају у нелогичне и неодмерене поступке, хаос и неред. Те снаге геоокружења у исто време могу имати моћ да овде уклоне са сцене и значајних позиција тамо где то могу, а они су врло моћни, поједине мудре и зреле појединце, патриоте.

Све ово потсећа тако на злоупотребу недораслог и асоцијалног чељадета у породици, кога када је слога или снага породице и родитеља ослабила, непријатељи породице, зли суседи, људи, нахушкавају против оца и мајке, мужа, или пак супруге. А наша држава је снемоћала, наша нација, немају снаге да уклоне асоцијалне мафијаше и криминалице.

Стављамо на дневни ред ово горуће питање од великог значаја за опстанак наше нације и државе и позивамо све оне који могу дати допринос, а пре свега психологе и психијатре, да се укључе у расветљавање ове тематике и трагају за решењима

Ова мала анализа ће у даљем тексту покушати да прикаже да су у личностима и поступцима појединих бирократа из неформалних центара моћи изразито присутне психо-патолошке шеме, стања и структуре, и да објасни које су то девијације и како су настале, уколико их је неко произвео, како, да ли су у питању критеријуми и процедуре селекције? Или још и поред тога и методичне процедуре модификације личности? И да предложи правце акција да се овај проблем разреши. Овога пута немам намеру да направим свеобухватну анализу, поготову моја намера није да проглашавам било кога лудим или будалом, не желим никога да врећам, једноставно-желим да покренем једну тему од пресудне важности за све нас.

Б. .С у б ј е к т и неформалне б и р о к р а т и ј е

Ови субјекти неформалне власти су не само примитивни криминалци, или организовани мафијаши, сарадници или функционери у различитим видљивим или скривеним центрима тајне моћи, него су и људска бића која се понашају на одређени начин, и чије је понашање предодређено спољним и унутрашњим детерминантама.

Боље познавање њихових детерминанти, мотива и закона понашања ће допринети да се ова мрачна област што пре разјасни.

Иако је о разним припадницима криминалаца досада, поновио бих да се може говорити о различитим субјектима у органима неформалне власти када се ради о анализи стања њиховог душевног здравља:

- разни криминогени органи тајних служби, тајни функционери, управљачка тела, који у својим рукама држе све полуге неформалне власти и доносиоци су свих значајних координирајућих одлука,
- мафијаши и криминалци, како појединци, свако ко крши закон је криминалац, тако и организовани криминал,
- разни доушници и сарадници бившег поретка који су врло бројни који су се одали криминалним радњама,
- пипци мафије у полицији
- пипци мафије у Војсци Србије
- пипци мафија у разним структурама актуелне власти
- поједине-судије
- поједини посланици и одборници,
- поједини директорски кадар у предузећима образовним, културним и другим установама,
- поједини кадар у медијима
- поједни кадар у царини
- поједино особље на шалтерима, у општинама, државним установама
- врло бројни примитивни неорганизовани криминалци, појединци или они који чине део организованог криминала, што је већ споменуто.

Менталне девијације, или истински тешки или тежи поремећаји, су различито распоређени у појединим структурама неформалне власти. Овога пута нарочито мислим прво на кључне позиције, криминализоване тајне службе које располажу највећом власти и моћи и утицајима на живот и области живота грађана, овде су психолошке деформације изузетно узеле маха. Није много боље ни када се ради о појединим, тзв. параформацијама, ганговима криминалаца, локалним и квартовским моћницима, разноразним појединцима, који су нажалост врло значајна полуга тајне власти, или пак када се ради о појединим судијама, криминогеним управљачима појединих предузећа и установа, као и када се ради о појединим званичним функционерима тајно повезаним са мафијама. Али су значајне девијације присутне на свим нивоима и хијерархијама и структурима пирамиде неформалне власти.

Сасвим је логично закључити да овакво стање психологије ових владара утиче и на психологију грађана. Народна мисао каже: „Ако неко живи са чудовиштем сто година и он ће постати чудовиште“. Наш народ који живи већ више од пола века под оваквом влашћу, поготову последњих петнаестак година, за последицу је дубоко маркиране психологије. Трауме, фрустрације, стрес, дискриминације, прогони, трагедије-личне и породичне, изглађивања, страх, замарања, неизвесност, стрепња, ратови, све је то дубоко обележило психу већине људи. И не само то, на делу је дугогодишње истинско прање мозга. Није далеко од истине претпоставка да овакве психологије контаминирају понекад и поједине званичнике.

Ц. Врсте душевних поремећаја

Када су на значајним позицијама било које власти, уравнотежене особе, када је власт демократска, онда је власт средство да се остваре општи циљеви и таква власт поштује грађане. Таква власт је аутентична и означава снагу и богатство. Али данашњи криминалци власт схватају као пуко средство за остваривање само

њихових циљева, владање и командовање људима је за њих једна унутрашња сигурност, уједно средство да заведу своје самовлашће. Они су то навикли деценијама, тога не желе да се окану. Они одбијају било какву дискусију о њиховој доминацији. Данашњи мафијаши гледају само себе, њима је власт средство да се обогате, а интереси већине нису битни. Они одбијају било какву дискусију да чине зла дела, или да на њих буде бачена крвица зато што су земљу довели у кризу. Они оптужују друге, захтевају од других све, али не дају ништа. Из овакве власти се не налази аутентична снага, него слабост и страх, кукавичлук. Ауторитарист је агресиван-дакле слабић. Његово командовање људима је један прикривен напад, он напада из страха да не буде нападнут, повређен или понижен.

Запажа се занимљив феномен у нашем геоокружењу. Док се у суседним регијама, нпр. на Косову, региструје да се негативни набоји енергије мафијаша пре свега усмеравају ка другим нацијама, пре свега Србима, уједно јављају се искрене симпатије према своме народу, дотле је сасвим другачије са српским мафијашима. Њихова рација масовна сумњичавост према неистомишљеницима, склоност да се олако са њима обрачуна, се сада сублимирала у нову омразу према свакоме ко је на неки начин другачији од њихове шеме, а таквих је данас много у Србији. Српски мафијаши отуда сада своју злу омразу усмеравају на српски народ. Уместо да поступе као нпр. косовски Албанци, да се окрену са симпатијама према својим сународницима.

1. Ниска свест - Овде се пре свега ради о стању свести, или још боље речено њихове недовољне свести. Они обично не познају своје дубље мотивације, уствари се узимају за оно што нису.

Јавно грме да су за већину, да су патриоти, бранитељи Српства, Нације, Државе, да се боре против других нација, мондијалиста, секти, итд, да желе добро народу, истичу неке своје раније заслуге, жртве, достигнућа. А у пракси чине описана злодела. Врло је интересантно да упркос што су чињенице сасвим другачије, многи од њих искрено, посматрано на нивоу свеснога, мисле да су ипак патриоти и да чине добро своме народу, не ради се о хипокризији, они тако себе СВЕСНО доживљавају. (Разуме се да има и много случајева хипокризије када су поједине неформалне бирократе потпуно свесне да је у питању њихов лични егоизам на штету већине).

Али на нивоу НЕСВЕСНОГ они су мотивисани једним механизмом параноидног типа, комплексном мешавином страха и аспирација да изиграју законске прописе и права грађана, да зграбе заверенички власт, да се богате и да задовоље своје интересе не хајући за страдања и трагедије већине, и да тако наметну „свој закон“ и правила понашања. Мотивисани су пре свега егоистичним интересима. Јарац у купусу, лисица у кокошарнику. Хтели би да иако је званично заведен вишепартијски систем, постоје Влада, Парламент, политичке странке, НВО, синдикати, иако постоји нова демократска власт, да наставе раније злоупотребе и узурпације власти које су спроводили у комунизму и за време Ј.Б. Тита и С. Милошевића. Уствари желели би да заувек сачувају власт и да онемогуће било коју другу странку да дође на власт, желе да вечно буде све исто, да им привилегије заувек остану апсолутно нетакнуте. Они желе да вечно остану снажни и компактни, сада у илегали, и да отуда испољавају и даље своју моћ, коју теже да буде што значајнија. Циљ им је да надвладају Државу и Власт. СВЕСНО истичу демократске принципе, патриотизам или њихова понашања која су детерминисана ПОТСВЕСНИМ мотивима, су као што сви видимо, крајње недемократска и тиранска. Интимно, себе доживљавају као патриоте и демократе, али се уствари понашају као диктатори и тирани и националне штеточине.

Иако повремено, понеки од њих, свесно величају српски народ, глорификују га, ако се „завири“ у њихову подсвест може се видети да је њихова представа о сопственом народу негативна, да наш народ сматрају наивним, површним, рајом, или чак врстом нижих бића, стоком. Што је њихова опасна заблуда. Себе сматрају успешним, они транзицију остварују богатећи се, мисле да су најспособнији, да су други, већина неспособни, и да имају да ћуте. (А не схватају да се богате кршећи права других, јер су били раније привилеговани и, стекли позиције моћи одакле могу да отимају, краду, пљачкају, приватизују за багателу, и да то није никакав капитализам, него супротно од тога, јер је истински капитализам утакмица способности, а не привилегисање). А што се да сагледати и кроз поједине повремене јавне изјаве, кроз свакодневне поступке на штету грађана који не одражавају симпатије или дивљење, него недостатак интереса, презир или чак и мржњу. Ови тајни апаратчици се према грађанима на медијима, склоповима, односе масовички, неискрено и дволично, манипулантски, подилазе јефтино неким њиховим патриотским осећањима, злоупотребљавајући актуелну сложену међународну политичку ситуацију, што се нарочито види у њиховим контактима и интеракцијама са народом, приликом наступа на медијима, понашају се као неке диве, звезде, као наводно изузетно способни пословни људи, или политичари, дају олако обећања а не запажају потешкотиви презир иоле промућурнијих грађана, који виде са гнушањем пред собом егоцентричне особе занете собом, а не потребама оних који су их изабрали. Може се видети у оваквим приликама једна пежоративна кондесенденција. Ове бирократе су у оваквим контактима прстерано „топли“, простосрдачни, тапишу грађане по рамену, узимају њихов речник и говоре о темама које њих интересују, узимају њихов општи стил понашања, певају популарне песме, третирају грађане као недорасла бића које могу вечито варати, обећавају им олако куле и градове. Као што су то радили Ј.Б. Тито и његови министри, С. Милошевић, а то су давно прошла времена, данас је све другачије, то сада не иде, грађани су образованији, многи су живели на Западу, већина је свеснија, интелигентнија, уравнотеженија, од „тајних мафијашких руководиоца“, то се запажа са потсмехом. Посебно је занимљива за анализу националистичка демагогија, манипулација патриотским осећањима, да би се тако добила подршка за личне циљеве, а на штету нације која бива гурана у изолацију.

Овакво једно масовичко понашање криминалаца, би било квалитетно ако би било одраз искрене жеље да се успостави боља и аутентичнија комуникација са грађанима, масама. Али то обично није случај јер је ова интеракција манипулирајућа, делује неприродно, или повремено чак карикатурално. Злонамерна је, прегажена временом. Нажалост још има наивних, лаковерних, необразованих, али се ради о једној закономерности, у свакој популацији постоје они просечно интелигентни, изнад просечно, и испод просечно интелигентни. Најчешће жртве овакве демагогије су они неразумни. А њих нажалост има поприлично.

У оваквој интеракцији према грађанима се код ових бирократа запажа мешавина негативног, потсмеха на њихов рачун - ради се о катартистичкој пројекцији, потсмењују се сопственим недостацима које приписују другима, и једне врсте топлине и симпатија - а што је одраз жеље повратку свом националном плебејском пореклу од кога су се удаљили. У исто време се ради и о једној морбидној инверзији екстремне индивидуалистичке еволуције мафијашког бирократског духа, а која се деценијама укријала наводним колективистичким принципима, који потсвесно жели да поново „урони“ у групу, нацију, а кроз проглашавање идеја патриотизма и повратка националним коренима. Али побеђује суштина-јарац у купусу. Дубоко у потсвести се осећају део свога народа, али је то потиснуто у име интереса ћара, преваре. Они су преваранти.

Психо-аналитички приступ дозвољава да се разуме зашто се бирократски дух тешко мења. Јер се у случају бирократског менталитета не ради о систему идеја и о идеологији, него пре свега о структури и типу личности. Особе склоне асоцијалним поступцима, су врло сличне психологије, без обзира којој су политичкој групи блиске.

Због овога озбиљније промене њиховог понашања нису могуће без дубље реорганизације структуре њихових личности (о чему ће бити говора касније).

На нивоу свеснога, или барем тако они сами често тврде, они су за одбрану нације Државе, те зато наводно желе да имају власт и моћ. Али у пракси, суштина жеља да се обогате, бива правдана на разне начине: „Бог је себи прво створио капу” „новац нам је потребан да би могли имати ресурсе да се боримо за Нацију и Државу, „ако по неки од наших поступака, није сасвим на свом месту, ми то чинимо да би имали средства да спашавамо нацију”, „ми сада чинимо неке можда на први поглед недостојне ствари, али ће касније бити боље” „живеће овај народ” „капитализам је сурова утакмица” „па и у Америци је у време првобитне акумулације отимано” „нисмо баш морални, али ћемо економски ојачати Србију”, итд. Што су рационализације, психолошки одбранбени механизми. Лисица поједе кокошку сељаку и правда се да је то учинила јер наводно кокошка сељаку једе зрневље. Уствари разлог је други, појела је јер воли њено месо. Тако наводни „заштитници Српства”, богате се нелегално, наводно да би имали средства за одбрану нације, а уствари је други доминантан разлог, жеље да се лично ућаре.

Национални саботери, и они ван, и они у земљи, се управо највише лађају и ослањају на ове умишљене „заштитнике Нације”, да их острашију, јачају, и нахушкавају на смирене прагматичаре, у хаос и даљу дестабилизацију земље, рушење институција правне државе, и успоравање укључивања наше земље у ЕЕЗ и НАТО, и покушаје претварања наше земље у вечиту балканизацију, резерват беде, ропства, постојање људских бића за отстрел и злоупотребе. Ове незналице-асоцијалне особе у земљи, су главна препрека спасу земље и нације.

2. Незрелосћ, фиксираносћ за превазиђене периоде

Овакви менталитети су отпорни на еволуције, овај бирократски дух је незрео, са јаким емотивним набојима фиксираним за претходне превазиђене периоде, који би временом требали да се празне својих садржаја и дезактивирају на начин својствен духовно и психички уравнотеженим особама. Напротив, ове емоције блокиране у пећинама потсвести и дубљим структурама личности, су стално и методично алиментиране вештом индоктринацијом новим квантумима негативних емоција којима се вештачки одржава и продужава незрелост мафијаша. Такође се запажа да се све више и више нових особа које се придржују мафијама контаминира архаичним менталитетима. Нарочито се стање погоршало од распада земље почетком деведесетих година, затим након санкција и бомбардовања, одвојења Милошевића у Хашки суд, преко убиства Ђинђића до смрти Милошевића. Појава мафије, гангова и криминалаца је снажно замрачила друштво и живот грађана, и свом жестином и актуелношћу ставила на дневни ред питање појаве психопата и њихов утицај на животе и судбине грађана. Уместо зрелих борби овај бирократски дух преферира илузију супериорности по сваку цену, доминације, илузију бриљантних решења, самозадовољство уместо критичких преиспитивања, наставља се са преживелим шемама понашања. Убеђени су да су најспособнији, да су победници у капитализму, у преласку на тржишну утакмицу где побеђују најбољи. А њихова успешност се не дугује утакмици најспособнијих, него привилегијама, кршењима туђих права, отимачини, пљачки. Њих су изабрали и

поставили на та места они који их злоупотребљавају, због њиховог скромног коефицијента интелигенције, или психопатски структуриране личности, или због обествари. (Да превара буде већа, обману их да су врло интелигентне особе високог QI).

А за то време се ситуација погоршава из дана у дан.

Одбијање признавања грешака, корекције, коренитих реформи, конзервирање предимензиониране представе о себи, илузија супериорности по сваку цену, настављање са вршењима и злоупотребама, чување претераних бенефиција, и привилегија, прибегавање своопштој демагогији, чување „status quo“- су алтернатива за разрешавање кризе коју нуде неформални центри моћи. „Што дикла то навикла“. Они су безгрешни, супермени, народ је лош, раја, врста низших бића. Пре је обратно, они су слуђени. А овде као што се жели овога пута објаснити, врло значајну улогу имају афективни фактори на нивоу писхологије личности ових особа.

Овакви поступци и поруке нису ништа друго до завлачење главе у песак, одбијање реалности, неспособност процењивања ситуације и прилагођавања на промене, дубоко повлачење у аутистични свет. Овакви менталитети су отпорни на еволуције. Њима се може у бескрај наводити да долази до промена, да се све мења, указивати на њихове погрешке, заблуде, трагичне последице по већину, али се тиме ништа неће постићи, они су тврдоглави, емотивни, врло су отпорни на било какво мишљење сем њиховог личног. За њих не постоји логика чињеница, него једино њихова крајње субјективна, изопачена визија стварности.

Овакве психолошке девијације ових бирократа су присутне у свим бившим комунистичким земљама, па и у оним из састава бивше СФРЈ. Али су нарочито изражене у Србији и Црној Гори, Републици Српској. Постоји још једна разлика домаћих криминалаца у односу на друге из геоокружења, што је напоменуто напред: криминалци из суседних држава сви заредом, плачкају за себе, али се у исто време боре за своје нације и државе, и гледају да нама нашкоде, отму. Док српски криминалци гледају само свој ћар, чак ако је на штету свога народа и државе. Препознатљиво је да су ипак мафијаши из геоокружења, у много чему одмеренији и разумнији од ових наших, домаћих.

Они живе у данашње време али су фиксирани и заустављени на раније догађаје и не могу да се „откаче“ од ранијих превазиђених периода у животу, на нове околности реагују на исти емотивни начин, мислим на оне примитивне бројне припаднике кланова криминалца. (И после Тита Тито, после Слобе Слоба, или чак и „Америка и Енглеска биће земља пролетерска“ сада је у моди „Руска мафија, браћа Руси“, „на оружје“, „браћа Словени“ итд. Напомена: ум царује снага кладе ваља, нама су потребни нова мудрост и дипломатичност). Али има подоста и оних који су на једном вишем нивоу поимања стварности. Једноставно, њима је било дивно, привилегије, власт, богатство, луксуз, а што је народ страдао њих много брига. Присутна је потсвесна дубока жалост за „старим добрым временима“ када није било опозиције, критика, напада, када су друштвени мир и развој давали осећај изузетних заслуга, потврду преувеличане представе о себи, и када су добијали дивљење престршених и индоктринираних грађана. Ово је у психологији познат синдром „потсвесне жеље за повратком у фетално стање“ када је човек једино апсолутно безбрижан и сретан, у стању блаженства. Уместо конфронтације са чињеницама на зрео начин, и одмерених решења, хватања у коштац са кризом и изналажења решења у интересу већине, нације и државе, и њих самих, очигледна је склоност ка регресирању, одбијају се зреле борбе и иде се у потрагу за животом без икаквих проблема, за блаженством, уместо конфронтације са реалним животним тешкоћама.- завлачи се глава у песак, то је жал

за старим добрым временема, бекство у фикцију, прибегавање паролама, лажима и обманама, иконографији, демагогији, која је давно превазиђена. (нпр. издајници, страни плаћеници, мондијалисти, заштитници и спасиоци нације, позив на оружје, све нам је дозвољено да преживимо, итд, али смо ми због таквих „спасилаца“ и „мудраца“ изгубили наше територије). Није се лако помирити да народ није више наиван и индоктриниран као раније, да је зрелији, образованији, да уопште није више импресиониран влашћу, било којом, да су већина грађана разумнији, свеснији и образованији од поједињих тајних властодржаца. Уместо зрелих борби овакав пре-вазиђен бирократски дух ових неформалних формација преферира бекство у фикцију, илзију супериорности по сваку цену, жељу да лако манипулише масама као у време Тита, и Милошевића, и у сталној је потрази за бриљантним решењима и преварама маса. Омиљена демагогија данас је поигравање са патриотским осећањима грађана, поводом Хашких осуђеника, Косова, санкција, односа међународне заједнице. Поврх свега ради се и о неспособности да се ставе на туђе место, (када народу треба хлеба нуде му политичке распре, сталне изборе, нелегалне приватизације, луксуз, „хлеба и игара“, хедонизам, афере луксуз, богаташа, итд), сувише су преокупирани собом, не могу и не желе да схвате тегобе већине и какве трагедије настају за већину грађана оваквом упорном и тврдоглавом штетном политиковим која одбија да се мења, егоцентрични су и у стању „одбранаштва“, не занимају их интереси већине, него само њихове личне потребе (као онај функционер из популарног вица из времена Милошевића који је претходних година плакао због страдања пензионера, а онда његови стражари почињу да бију пензионере зато што њихов вођа због њих се сикира). Тако могу да закључују само ментално ретардиране особе.

3. Неспособност да извлаче поуке из ранијих грешака - Показују на делу неспособност да извuku поуке из ранијих грешака него их упорно понављају што је знак њихове менталне фаличности и неспособности да на нове догађаје реагују на другачији начин. Неформалне структуре власти, тајни моћници, настављају са својим ранијим злим поступцима, понављају их, непријемчиви су на аргументе да то није добро чинити, да су такви поступци били узрок пропasti претходне СФРЈ, да смо због тога запали у дубоку националну кризу, увек исти ексцентрични, крање чудни, изопачени концепти, мржња, садизам, мегаломанија. Раније: комунизам, неки ексцентрични поступци, замајавање, самоуправљање, несврстаност, итд, данас опет неке необичне замисли, пре свега свеопшта мафијаштва. За њих логика поразних чињеница не важи. Они имају своју логику која није разумљива за друге, него само за њих. Они су дубоко убеђени да су исправно поступали раније да другачије није могло бити, не желе да се исправљају јер су дубоко убеђени у исправност својих ирационалних поступака. Покушавати их убеђивати у неисправност њихових поступака би било губљење времена јер логика необоривих чињеница за њих не важи. Што је доказ да су на делу ирационани фактори својствени специфичној психопатологији.

4. Параноидне црте личности. Неки од тајних моћника данас, а тако је било и ранијих деценија, нарочито за време С. Милошевића, прозивају наводне „америчке агенце“ „стране плаћенике“ „издајнике“ „непријатеље“ „мондијалисте“, који им према њиховом убеђењу раде о глави. Они стране плаћенике виде чак и у многим појединцима који једва састављају крај са крајем, а они сами често имају своје некретнине и девизе ван земље, у Европи, Америци. Са друге стране, су такође врло опасни напади на појединце које неки квалификују као наводне „српске националисте“ „српске задрте шовинисте“ „противнике Запада“ „противници ЕЕЗ, НАТО“ „противници Хашког суда“.

Створене су масовне лоше процене, свеопшти хаос. Сеје се опасно семе тињајућег грађанског рата. Док свугде око нас се ствари смирују. У најбенигнијој ствари, акцији или поступку, уколико се она у потпуности не слаже са њиховим виђењима и ставовима, склони су да виде покушај напада, бламирања, дезавуисање, „стављање на тапет“, „критизерство“ „демагогију“, „жельју за стицањем популарности и убирање поена“, „непослушност“. Увек се за њих иза поступака других крије нека ујдурма, нечије убирање поена, нечија зла намера или пакост, што најчешће није случај. Поједини криминалци свесно сарађују са страним службама, али то укривају стално громећи да су „Заштитници нације, Срба“, и у исто време квалификују поштене патриоте да су шпијуни. Како је могуће да неко буде „противник Запада“, а тамо има виле, некретнине, рачуне у банкама, тамо му живе деца? Нарочито је омиљена њихова одбранбена реакција да преваре, тек тада добијају пуну сатисфакцију. Тако варају народ са јавним проценама наше геополитичке позиције, да нахушкају неупућене грађане на поступке који штете нашим националним и државним интересима.

Нарочито их карактерише неспособност да објективно процењују поруке других које садрже и најмању дозу неконформизма или неслагања са њиховим ставовима. А што су склони да доживе као „напад“, уместо да се преиспитају, те услед тога захтевају обично највећу покорност и послушност.

По правилу одбијају било какве дискусије које ма и у најмањој мери одступају од њихових шема. Запажа се висок степен одбранаштва, обстинација, непријемчивост на логичко резоновање, само су они у праву, и нико други, они су центар света, нај, нај, у свему. Ригидност њихових ставова често је таквог интензитета да то указује на доминацију афективних фактора и понашања, уместо објективног приступа. Код ових апаратчика су у великој мери присутне политичке предрасуде према онима „ван групе“, „ван ганга“, „другачијим“, које они квалификују јавно наведеним етикетама. Њима требају етикете да стварају лоше процене и хаос. Испада да вишепартијски систем негирају као цивилизацијску тековину човечанства, и да свако ко жели да верификује вољу бирачког тела је издајник. Или, пак покушавају да конзервирају своје позиције мимо воље гласача, ван формалних структура власти, али чине напоре да се понекад укрију у јагњеће коже формалне власти. Они се чврсто држе ставова који штете њихове личне интересе. Изгледа да се представа о онима „ван групе“ ствара на основу одбранбених психолошких механизама као што су пројекција и потреба за жртвеним јарцима. На најмање неслагање са њима оспу увреде, клевете, претње, захтевају једноумље, онако како они то пропишу. Они једноставно желе да вечно владају, истим методима, да им се нико не супротстави.

5. Мржња-садизам

Најмаркантија особина духа ових бирократа сенке је неодољива жеља и потреба за садистичким иживљавањем, наношењем штете другима, потстицање мржње и завада, уживање у туђим мукама, и проблемима, тумбањима људи, суштина је да они доживљавају хедонистичко задовољство кроз изнуривање других, да другима пију крв, руинирају њихово здравље, све до постизања истинске оргастичке сатисфакције остварене уништавањем људских бића. Ове особе неки због тога називају и сатанистима. Често се освета спроводи арбитрарно, без да су људи дали повода, одликује се често бруталностима и садизмом. Та освета понекад може бити болна, увреда, претња је лакши вид, па и рекет, али је врло често да је укривена и изопачена као нпр. скривено малтретирање деце у школи, навођења деце „непријатеља“ на проституцију, дрогу, алкохолизам, крађу, криминал, гурање педофилима, педерастима,

или пак блокада медицинске неге и наношење штете здрављу, подстицање деце против родитеља. Али освета се може испољавати и на друге начине, као нпр. напади хулигана, провале у стан, разна узнемирања од суседа, и других, премлаћивања, па све до убијстава или рањавања или смештаја у затворе на монтираним судским процесима преко криминализованих судија, или пак у психијатријске болнице. Али освета ових клановаца се често не састоји само у једнократном видљивом и пролазном акту, него може узети вид дуготрајних и исцрпујујућих притисака, закулисаних радњи и клевета, узнемирања, застрашивања, разних облика блокирања, притисака, надзоравају станове, опструирања. Број особа и породица које су у немилости ових криминалаца клановаца је врло велик, обично ако је један члан породице предмет прогона, кажњавања се шире на читаву породицу. А све ово неретко, има кобне последице. Данас врло велики број породица и даље лагано или убрзано умире. Њихова вршњања по својој бестијалности и деструктивности, мржњи, ирационалности, потсећају на бањаналије секта, (нпр. опасни напади на здравље, за неку беззначајну ситницу), су често таква да се дâ закључити да се ради о опасним особама-психопатама.

Запажа се повезаност либida са поседовањем власти, медија су пренела исповест једне мафијашице да када нешто украде, или кад некога оштети, намагарчи, доживљава врло дубок оргазам, без сексуалног контакта са мушкирцем у том моменту.

Појединац може пасти у немилост не само зато што је нешто учинио против мафијаша. Него и зато јер клановци захтевају апсолутну покорност, потпун конформизам. Они не захтевају само да се не чине неке радње против њих (неслагање у нечemu са њима), него „кажњавају“ и за осећања или антипатије према њима а која нису изречена јавно, за интимна неслагања. А до тих сунтилних сазнања о завијутцима људске интиме долазе личном проценом која је најчешће субјективна и кроз коју они пројецирају своје личности, комплексе.

Често се спроводи морално убијање појединача и читавих породица, које се састоји у увредама, клеветама, претњама, оговарањима, интригама, закулисаним клеветама и проношењем гласина, сејању лоших процена и завада, изнуривањима. Циљ је компромитовање појединца, завађање, изолација и сваје.

Манипулисање породицом, љубавним односима, је омиљена манипулатија острашених скривених моћника. Циљ је да се унесу заваде и ослаби слога и породична љубав, клановци су склони да се мешају у односе деце и родитеља, супружника, између особа различитог пола, љубавника, са циљем да ослабе породичну кохезију, подстичу децу против родитеља, праве сваје међу супружницима, распуштају бракове и љубавне везе, или их подешавају по њиховој жељи. Калигула је спавао са женама својих дворјана и онда једног по једног убијао. Како они то могу да чине? Имају моћ, везе, инфраструктуру, врло бројне сараднике у врло различитим сферама, преко којих могу да сеју своје намере у правцу поједине породице (у суседству, на радном месту, у образовној установи, на улици, јавном месту, итд. итд). То све раде подмукло и тајно. Имају моћне заштитнике и подржаваоце пре свега из геоокружења.

Откуд мржња и садизам? Према психологизму само око 3% људи су наследно оптерећени садизмом, или је пак то присутно код појединачних нација и етничких група, али је познато да се нпр. садизам јавља и у случају појединачних болести, али се може развијати дозирањем дражења и фрустрација. Овде се ради о критеријумима селекције, изабирају се особе склоне манифестацији мржње. А затим се подвргавају индоктринацији која има за циљ да развије мржњу. Анализа процедуре избора и пријема у кланове криминалаца је врло занимљива и дозвољава да се закључи да је ово методичан

поступак, који сам по себи доказује да постоји истинска тајна мрежа, добро разрађена и дубоко имплантирана у разне сфере друштва и живота појединача.

Овакви мафијаши су истински ГУТАЧИ МЕНТАЛНЕ ЕНЕРГИЈЕ. Њихов заједнички именитељ је потреба за доминацијом. То је читава и врло широка лепеза различитих психологија, ауторитариста, бирократа, диктатора, који сувише захтевају а мало дају, поводљивих, сујетних, мрзовољних, цепидлака,, зловољни, љубоморни, инфериорни. Они као секташи у њиховим ритуалима сисају крв, уживају да муче, гутају енергију и здравље.

Ови гутачи менталне енергије имају различите маске, и могу укривати своју жељу за доминацијом под маском „заштите од страних непријатеља“, „жељом да сви буду послушни, јер они су најмудрији и другачије не може бити него онако како они кажу“ „казнити оне који хоће (или неће) у ЕЕЗ, Нато“ „мрзе Карлу Дел Понте“ (или је воле), и сл... Перверзија духа је њихова доминантна особина, оне који су у њиховој немилости у земљи лажно представљају као „издајнике Српства“, а ван земље као „српске националисте“. Доминација је за њих један механизам да нађу унутрашњу сигурност. Са њима се никад не зна на чему је се. Како каже народ „Никад се не зна на коју ће ногу стати кад устану“. Језгровит пример је случај две старије жене сестре које станују у једној београдској згради у којој се налази нелегална јавна кућа. Мафијаши власници јавне куће хоће да откупе њихов стан за багателу, и почињу да им прете у ходнику зграде, телефоном, да лупају ноћу у плафон, стављају изнад њихових глава на плафону врло јак звучни извор, пуштају гасовити смрад у стан, убацују измет, блокирају им телефон, струју, кућанске апарате, итд.

Жеља за доминацијом ће се изненада исказати у изборним или одборничким преварама, у разним преварама да би тако завукли руке у цеп недовољно заштићених грађана, провалама, крађама, нелегалним приватизацијама, набијања рогова ривалима, отимачинама станова, представљању патриота да су „мондијалисти“ „шипијуни.“ Сатисфакција се добија тек када се друга страна намагарчи. Сазнало се у јавности за квартовског мафијаша, који је уцењивао квартовске пильаре, узимао им рекет, а некима од њих проваљивао у станове, правио саобраћајке, и тако обогаљеним онда заводио њихове супруге. Један други је пак док је његов „ривал“ био у самртном ропцу, водио љубав са његовом лепушкастом аморалном супругом на поду испред њега. Да га тако понизи. Анализа ових „намагарчивања“ дозвољава да се закључи да се ради о испољавањима не само примитивизма, него и некрофилије, што је довољан знак о интелектуалном и моралном нивоу ових особа. На делу је манифестија потсвесне жеље за доминацијом, унутрашња сигурност се добија кроз обману и превару, чиме се потврђује предимензионирана представа о себи и личном егу, и задовољава сујета и охолост.

Истински доказ ове тврђње је прибегавање субверзивним поступцима у контроли понашања грађана и кршењима људских права који се састоје у грубим настапајима на права појединача или се то укрива и многи нису ни свесни да су жртве скривене омразе мафијаша које не спутава у довољној мери званични поредак (мисле да је то судбина). Грађани и не сањају колико су неформални центри моћи продрли у разне сфере, и на разне нивое, такорећи до најмањих пора, да им се могу правити од неформалних центара моћи тешкоће приликом запошљавања (обично резонују „зашто би то неко мени чинио, нисам ја никаква значајна личност“), приликом добијања дозвола за приватни бизнис, или чак и одређивања висине пореза, пензионе основице, у државним установама, судовима, у образовним установама када су деца упитању, за време служења војног рока, (шта мислити о смртним исходима војника

за време служења војног рока), или пак интервенције у интимни живот са циљем да подстичу децу против родитеља, заваде у породици, са суседима, режирање саобраћајке, физички обрачуни, убиства, провале, крађе, плачке, па све до политизоване болничке средине где нажалост, поред огромне већине племенитих лекара има лекара-деликвената инфицираних оваквим психопатским набојима који могу скројити погрешан налаз, дијагнозу, или нанети неку тежу штету здрављу болесника.

Љубомору лаици виде као опсесиван страх да неко не преотме вољену особу, као сумњу у њену верност, дотле овај израз у психологији покрива широк спектар значења. Мафијашке структуре, било да се ради о мушкарцима, или женама, су врста истинских фараона, присутне су крајње сујете, неки од њих не подносе у својој средини оне мушкарце, или пак жене, који су од њих привлачнији. Познати су из праксе бораца за људска права случајеви да су бројни згодни мушкарци били прогањани у фирмама и установама од сујетних руководилаца, директора, суревњивих према њим, само зато што су на њих биле бациле око њихове женске симпатије. Сујета је овде у питању, самољубивост, посесивност. Познате су неке велике освете предузете од појединих љубоморних моћника: нпр. у Босни је министрар ЛК (име измене) слao на робију мужеве жена које су му запале за око, да му не сметају. Почетком 1950-их је избила афера у вези преотимања супруга међу ондашњим министрима, неке су љубоморни директори сместили у затворе, или луднице, истеривали из радног односа, газили их, премлаћивали. Неке су убили, разболели, обогаљили у ноге, у болницама на неким од ових несретника правили операције (простата, тестис, итд). Слично је можда и горе било са неким сујетним женама према оним несретницама које су од њих биле привлачније. Као зла краљица из бајке која је Снежану зато што је била лепша од ње, наредила да убију у шуми. Сујетне мафијашице умеју бити још суворије са лепшим ривалкама, све до сакаћења екстремитета, унаказивања лица, сечења дојки, материце, итд.

Коабитације са оваквим особама које трају већ деценијама су створиле за већину грађана очај и нездовољство, неподношљиве стресове, фрустрације, многима је попустило органско и душевно здравље због тога. Они желе на изборима да их смене и изаберу друге. Они онда изабирају формалну, званичну власт, али неформална остаје нажалост и даље „у сенци“. И нема промена. Многи грађани не схватају структуре власти, не могу да исправно процене шта чине мафије а шта формална власт. Те отуда склоност да се формалној власти припишу злодела других - тј. криминалаца.

Ови опаки криминалци су у претходном периоду изазвали врло интензивне националне омразе, јер је свака нација бивше СФРЈ мислила да је прогони, психопатски mrзи, друга нација, не схватајући да то чине извитоперени криминалци – психопате састављени од свих нација, не по „националној“, него по „политичкој“ основи. (Али се на крају показало да су криминалци несрпских нација ипак држали страну својим нацијама, док су српски криминалци вечно живели у заблуди „интернационализма“. Чиме су на делу показали да су их намагарчиле њихове колеге других нација.).

Уместо да ову аутентичну жељу за демократијом већине схвате као нормалну јер је заведен вишепартијски систем као у већини земаља света, они то доживљавају као понижавање, увреду, мисле да су други недовољно способни да сада буду врста власти, потцењују свој народ, то је за њих покушај да буду преварени и изманипулисани, или у томе виде ујдурме недораслих појединача, „како се неко усуђује да их оспорава, њих недодирљиве“, и свим силама посежу да продуже своју тајну власт. Чиме још више тону, стварају кризу, хаос, и свеопште пропадање нације и власти. Не треба

мешати снагу и непотребну агресивност. Агресивност је сушта супротност снази, она је сем ако није потребна, (понекад је потребна као једини вид одбране, не сме да буде непотребна, претерана), само слабост. Треба разликовати тврдоглавост од снаге, упорност и одлучност је једно, а тврдоглавост нешто друго. Они су тврдоглави зато што се осећају уморни, немоћни и недорасли задатку, то је компензација, лажни осећај сигурности надомешта недостатак воље. Тврдоглавост која је честа је уствари чин да се мафијаш, клановац пред сваким супротстављањем ставља пред своју празнину несигурности и слабости. Њима је немогуће доказати чињенице, 2+2 за њих није 4, него ће тврдити да је 5. Клановци су љубоморни, народ је њихова умишљена лична својина, само они треба да буду на челу.

Као што је напоменуто, они су по типу личности блиски групи тзв ауторитарне личности. Ауторитариста ће измислiti безброј разлога за манифестију мржње. На нивоу свести се констатује да се ради о обрачунима са непријатељима, ривалима. Али ако се загледа у потсвест, главни мотив је што насиље даје унутрашњу сигурност и постаје компензација за личну неспособност, даје осећај власти, моћи, потврду претеране и нетачне представе о себи, то је бекство у фикцију, спас од инфериорности, од сопствене немоћи, беззначајности. Јер се не може прихватити да су масовна угрожавања и непотребна расипања људског материјала, малтретирања стarih, деце, жена, болесних, незаштићених, неки истински обрачун са непријатељима? Не може се прихватити као рационално образложение да зато што им неко због нечега не одговара, или што желе да насрну на његова права, имовину, буде зато сатрен? Таква образложение су компензација за унутрашње потсвесне механизме, потраге унутрашње сигурности која се манифестију кроз масовне обрачуне са невиним и незаштићеним људима.

Они који не цене себе, онда не могу ценити ни друге.

Они се према тегобама већине односе са неразумевањем и неће да чују за њихова страдања и патње. У срединама где они имају утицај а то је данас нажалост цело друштво, влада амбијент несигурности, страха, данас је наша земља претворена у манифестију обрачуна, хајки, мржње, бола и патњи већине. Тражити прилике за манифестије мржње и жртвене јарце, то је њихова главна преокупација. Упркос чињеничном стању, они су дубоко убеђени да су у праву, да другачије не може бити. Неки свеснији тврде да су уцењени, да морају да слушају, чине зло другоме, у супротном ће бити сурово кажњени и њихови блиски. Уколико су ове њихове изјаве искрене, онда се може поставити неколико питања:

- Ако морате да будете зли, зашто претерујете, чему такав садизам?
- Зашто наводно морате да чините зла, зашто онда пљачкате ваше жртве?

Зашто се енормно богатите?

- Зашто не поднесете оставке?

Други пак тврде да су припадници елитних тајних формација, посвећених, узвишених, њима је све дозвољено, па и најчудовишија посезања за правима људи. Овим се дотичемо присуства фараона и нерона. Само мали човек може постати грандоман. Има их који кажу да су ту да кажњавају, за то су плаћени, друго ништа их не интересује.

Они видљиве или скривене прогоне грађана (тајне уласке у стан, тајне звучне и видео надзоре још увек многих станова, прогоне и манипулације са здрављем, децом и сродницима, породицама „непријатеља“, итд) дискретно показују званичној полицији, (уз инсталирања видео-техничких средстава и прислушкivача у становима „непријатеља“) и другим органима власти да виде како пролазе непријатељи мафије,

да прикажу колико су моћни и дан данас, да се наслажују њиховим мукама, да по девизи да компаније цркве крава заплашују их, индоктринирају, подстичу против других, стварају лоше процене. А данас овим „манипулантима“ ретко ко може веровати, сем младих и неискусних особа, јер су њихове „манипулатије“ претеране и застареле. Али наивних и лаковерних има, нажалост, тајне службе успевају да их поставе на значајне позиције, да их обману, и онда злоупотребе против других, убеде их у лажи „да прогоне издајнике и стране плаћенике“. А овај посао за манипуланте је релативно лак, јер су њихове трансмисије млади без адекватног искуства и без средстава за живот, поврх свега преплашени, или психолошки и интелектуални, морални, богаљи.

Дугогодишња мржња је као зубобоља, када јако боли зуб, човек се сав претвори у зубобољу, они су се претворили у мржњу. На делу је истинска деперсонализација.

Долази до појаве синдрома „канц лагера“, грађани иако су на формалној слободи, осећају се угрожени, постају преплашени, постају нека врста затвореника. Више пута су поједини грађани казали јавно: „Живимо у друштву затвору и мучионици“ Наша земља је претворена у врсту циновског концентрационог логора. Они су истински капои страних господара. А као и сваки капои и они желе да буду гори од страних команданата логора који је сада наша земља.

Они који су упознали њихове поступке запажају да су нарочито опасни када се ради о незаштићеним особама, старим, болесним, немоћним, онда се на њих окоме свом жестином и разорношћу. Што је логично јер се иза таквих осионах поступака крије страх и кукавичлук, слабићство. Они су кукавице. Главна особина је да укрију своје рушилаштво, тако да многи и не знају ста се са њима дешава, нису свесни да се иза свега укрива обрачун тајног поретка. Што је још један доказ кукавичлuka и слабићства.

Обично свесно правдају своје поступке, као што је речено, чувањем власти од издајника и непријатеља. Али се запажа такође да су опаснији према онима које оцењују као способнијим од њих, према којима се они осећају инфириорним. Социолошка истраживања у САД о тзв. „ауторитарној личности“ су показала да су појединачи утолико више са израженијим потребама за дискриминаторским мерама према Јеврејима и другим мањинским етничким групама у САД, уколико се сами осећају угроженим као стручњаци и пословни људи. Али опет многи други свесно чине зла да остваре ћар.

Сексуална мотивација као покретач поступака људске личности, овде доживљавају своју морбидну инверзију. Познато је из медија и судница, што је већ напоменуто, да су нпр. поједине жене лопови толико биле страсни клептомани да су приликом крађа у превозу, или на другим местима, доживљавале оргазам. Врло је морбидна чињеница, хвалисавост једног београдског ракеташа, који изјављује полујавно да је он врста Бога, да му је најслађе да у кварту ракетира, да тиранише жртве, и да му је врхунац сексуалног задовољства да са супругом жртве ракетирања тајно успостави љубавну везу, да га направи рогоњом. Млади апаратчици зарад својих каријеристичких интереса, укључујући и онда погодности у контактима са особама супротног пола до којих долазе услед своје позиције у организма власти и привилегија, ударнички наносе штету већини, тумбају непотребно људе, руше здравље и живот, да би остварили своје задатке што боље и реализовали своје каријере. Што је перверзна инверзија сексуалног инстинкта. Јер оргијања са особама супротног пола, хедонизам, што им омогућава њихов друштвени и материјални статус који је атрактиван за особе супротног пола, су уствари последица рушилаштва и рушења виталности

других грађана. Што уместо да ствара живот сеје патњу и разарање живота. Али оваква морбидна перверзија има и своје наличје, позната је врло висока стопа импотенције и сексуалних проблема код ових апаратчика, нарочито оних у тајним службама. А што их чини још жешћим и јароснијим у њиховим обрачунима са неистомишљеницима. Они умеју да појаву своје импотенције виде као казну што су сувише хумани, те отуда постају још ратоборнији. Познато је да су они клановици апаратчици утолико жешћи у манифестацијама хајки на „непријатеље“ и мржњама према њима, уколико више имају проблема са њиховом потенцијом. Тако да се на крају ипак увиђа да мржња доводи до слабљења виталности.

Њихове омиљене тезе и менталне руминације су „што горе то боље, што више непријатеља, више радних задатака“. „Непријатељи су свугде“, „непријатељи су потребни да се ствара кохезија у групи“. Суштина је да сматрају да друштвом данас треба владати мржњом, хаосом, конфузијом, завадама. Они који острашћено пропагирају са једне стране доктрину „издајника и страних плаћеника“, (који су наводно западни сарадници), су исти тип личност као и они који острашћено оптужују неке друге да су“ „непријатељи НАТО“ „воле Младића“ „мрзе Карлу Дел Понте“, то су две стране исте медаље, то су два брата близанца, које краси нетолеранција и мржња.

Будимо искрени, многи производећи масовно непријатеље тако свесно раде на слабљењу већине. Данас су многи од њих схватили да су ту да слабе већину грађана, нацију, државу, да раде за непријатеље народа коме припадају.

Али их фатално одликује ниска свест, нису свесни да се у основи налази неодољива жеља да муче друге, да је на делу роботика, импулсивност. Да су их зато и изабрали босови.

Упркос овакве психологије и менталне окошталости и ригидности запажа се у многим случајевима да долази до еволуције, то је у случајевима оних тајних бирократа који су интелигентнији, који имају интегритета, који су мање индоктринирани и острашћени. Што се може објаснити теоријом Коњитивне дисонанце (Фестингер). Услед еволуција свести и мењања ставова, поједини освешћени функционери бивају смењени или прелазе у табор опозиције. (Већина лидера опозиције су бивше колеге претходних властодржаца). Нажалост, душевна деформација која је већ одавно код неких од њих била на граници нормалнога, је се у просеку осетно деградирала. Последњих година је психолошка индоктринација ових тајних апаратчика снажно интензивирана, индоктринација је појачана. Може се рећи да још нема честог и довољног освешћивања. Што је врло значајно, индикативно. Док се свугде у геоокружењу препознаје освешћење, и све већа одмереност свих структура тамошњих власти, окретање своме народу, болјитку, спасу нације и државе, код нас неформални центри бивају све више зли и штеточински. Ми знамо зашто је тако, али има ствари које се не могу рећи?

6. Манија величине. Одликује их претерано лепа представа о себи, повезана са потцењивањем свога народа и својих сународника, презир, или чак и мржња читавих категорија становници. Познате су тезе властодржаца из претходног периода, из којих потичу многи неформални данашњи моћници, да су они „заслужни за развој земље, коју су подигли из неразвијености на европски ниво, за стандард, људска права“, себе су процењивали као врло способне, да су врста супермена, надљуди. Они данас закључују да је сасвим на своме мсту да буду енормни богаташи, јер су то заслужили, развили су претходну државу, багателне приватизације су награда за то.

Долази се на лажни уgraђen идентитет, што је последица смишљених процедура стварања улепшане представе о себи и својим способностима која је конструисана на тестовима интелигенције где су им инструктори давали без њиховог знања тајно

више поена, кроз резултате у образовању који су такође били последица протекције, кроз систематско слање лажних сигнала о њима (интелигенцији, изгледу), да би тако у њима била грађена лажна егоконструкција. Од просечних, а неретко и лакше ментално ретардираних појединача, су временом стварани супермени. Зар ће један паметан и разуман човек да чини оно што данас чине ови мафијаши рушитељи? Одговор је НЕ, НИКАДА. Те су зато и били изабирани они без разума јер ће они једино да чине овакве штетне и по већину опасне ствари. Тврдили су да су они свемоћни, и ипак у некој крајњој линији праведни и да штите домовину и народ, и да свако ко их дезавуише треба да буде врло опасно кажњен и сатрвен. Иако се сада јасно види да су тајне службе главни кривац за распад земље, губитак територија слабљење државе и нације, код њих нема гриже савести, освешћивања, увиђања заблуда, исправки.

Уместо тога они настављају као и раније, чак су и острашћенији. О чему се овде ради? Очигледно да је на делу злоупотреба овога фелеричног људског материјала, у питању су ирационални, субјективни, психолошки, фактори, индоктринација, прање мозга, модификација личности, роботика, претварање људских бића у монструме, који руше сопствени народ. На делу је злоупотреба људских бића, њихово постваривање и претварање у злочинце. Поставља се оправдано питање: ко је крив, да ли ови који делају и који су очигледно извитоперени или распамећени, или они који су их таквим направили? Неке ствари се не смеју рећи отворено. Наш мудри народ каже: „Није крива стока кад оде у зијан, него газда који је пустио“. Изгледа да неки од ових екстремиста се тако односе према народу због предимензиониране представе о себи, што има за последицу потцењивања других, већине, као нижеих бића. Таква представа им је раније давала лажни осећај права да могу да се односе тако према своме народу, народ је за њих био врста незрелих бића којима требају вође, они су најинтелигентнији. Сада сви увиђамо да је то била велика превара, да су били неспособни да разрешавају кризе и воде нацију због чега смо и дошли у садашњу кризу. Њих су управо преварили, намагарчили, други из геоокружења, док су они мислили да варају овде овај народ. Њихове су тезе „да народ има онакву власт какву заслужује“, испада да имамо лошу власт јер смо генетски лоши. Што је неприхватљива и расистичка теза. Која уствари има за циљ да конзервира њих неспособне на власти (неформалној). и оправда њихове патолошке предрасуде према својим суграђанима.

Истини за вољу, све се чешће чује једна друга теза: они су свесно слабили свој народ и државу ради својих личних ћарова. Или су пак то чинили из острашћености, заплашености, уцена.

Данас се индоктринација ових криминогених сегмената снажно појачава, очигледно то је некоме тако потребно, да помоћу распамећених настави тајни пир самоуништења нације и државе.

Одликује их непријемчивост на логичко резоновање, не жеље да успоставе било какво комуницирање, за своје поступке имају своја оправдања која не жеље да саопште другима. Сматрају да су апсолутно у праву, да је тако како јесте, да другачије не може бити. Према њима, њихове надређене планетарне структуре су апсолутни господари, и најмудрији, те њима ништа друго не преостаје него да се апсолутно покоравају. Још и даље иду. Сматрају да треба да буду екстремно перверзни, садисти, нарцисоидни, јер је то једини начин да следе процедуре индоктринације њихових босова, који њих претварају тако у острашћена бића, погодне да их користе за своје описане злоупотребе. Кажу: „Како бос оком, тако ја скоком“. Ако су тако способни како себе замишљају, нека то покажу поштеним радом. Јер уравнотежен и нормалана човек, то не би чинио. Дакле, распамећују се, сами себе „тако треба“.

Нико их не може разуверити да и они могу понекад погрешити. Супермен, иберменш, надљуди, то су истинске обсесије ових апаратчика. Уместо да докажу своје наводне способности радом, у равноправој позицији са другима. Тек тада би дошли до спознања колика је њихова стварна вредност, и колика провалија је између њихових стварних способности и оних умишљених које себи олако приписују.

Отуда има лађања за еугеником, да би оправдали своје нечовечне поступке према „безвредним пензионерима“ „који смрде“, девизним штедишама, избеглицама, старима, болеснима, деци, женама, немоћним, које треба сатрети да се уштеди на непотребним устима, јер су безвредни, одвратни, избеглице заударају (као да они не би заударали када не би имали купатила). Чују се и другачија образложение оваквих „еугенистичких“ поступака неформалне власти: тако чинећи желе да слабе нацију, уништавање старих значи уништити најмудрије, слабећи жене и породицу, децу, затире се наталитет, обесправљујући избеглице спречава се њихов повратак у српске крајеве, одакле су изгнани. На делу је истинска машинерија србофобске мржње и смрти, која злоупотребљава распамећене агише... Зауставимо шовинизам, расну мржњу!

Неформални владари често истичу тезу да и у другим земљама, укључујући и западне, постоје неформални центри моћи. Тачно. Али се дuguје образложение ове тезе. САД, Енглеском, Француском, и другим западним земљама владају кланови индустријалаца, банкара, војно-технолошки комплексы, утицајне породице, владе се мењају, а ови кланови увек владају, само преко других политичара. Али постоји једна суштинска разлика у односу на нашу земљу. И ови неформални кланови, и званичне владе и политичари се хармонично интегришу у заједнички циљ, а то је учинити све најбоље што се може да Нација и Држава буду што јачи, богатији, здравији, сретнији. Не постоји никакав стварни сукоб између Неформалних кланова и Званичне власти, напротив, они се хармонично интегришу у смишљене акције од свеопштег значаја и добробити. Код нас је сасвим другачије. Неформална власт жели да завлада званичном власти, систематски слаби и саботира Нацију и Државу, и гура нацију у амбис. Доказ оваквој тврђњи је очигледан и јасан. Западне државе су данас владари света, најбогатије, становништво најздравије, а наша држава се распада, становници једни од најстаријих и најболеснијих на свету, осиромашени, већина на ивици сиромаштва, несретни, тиранисани. Неформални кланови у западним земљама раде за свој народ и државу, а они неформални овде раде против свога народа и државе. За кога онда они раде? За оне који преко њих желе да успоставе контролу над нашом државом и народом., и за своје ћепове јер су за то плаћени, поврх свега су заплашени и уцењени. И у исто време психијатријски индоктринирани, што се сада анализира.

Ово су подаци коју показују докле је одмакла психолошка бољка неформалне власти данашње Србије. Психијатри јавно констатују да је на делу некрофилна тенденција.

Имају о себи изузетно лепу представу, али су у исто време несигурни да други деле њихова мишљења и да их тако виде. По сваку цену желе свугде и над сваким демонстрирати, стално, у сваком моменту своју доминацију, интелектуалну и сваку другу супериорност. То су у ранијем периоду док нису пале образине правдали потребом да они „најбољи“ „надљуди“, буду свугде први и на челу, јер су постигли ванредне резултате, тврдили су да друштво не може бити идеално, да се због интереса већине жртвују повремено права појединача. Сада када се види да је сасвим другачије, да они нису били на нивоу, да су скривили кризу и промашаје, распад земље, својом неспособношћу, или осмишљено, намерно, да нису били у питању колективни интереси, него њихови лични интереси, они настављају по навици исте деструктивне

праксе. Сада су они од њих који су мислили раније да су патриоти, схватили да то нису, и уживљавају се у улогу издајника. Они који су још раније били свесни прикривени саботери, сада су збацили образине. Каква еволуција! Како многи данас не деле њихова мишљења, нису склони да потврде такву њихову још увек предимензионирану представу о себи, често се чују за њих и тако екстремни неодмерени називи „лудаци“ „будале“, „дебили“ (што се може видети по именима убица Ђинђића: „будала“, „мутави“ итд). Овакве квалификације изазивају у одређеним случајевима бурне реакције повређених сујета и освета које могу бити врло опаке.

Сада поједини политичари стално избацују пароле: „Нека на изборима победе најбољи“. А избори нажалост још нису демократски, нажалост тајне неформалне структуре имају изузетну моћ да усмеравају бирачко тело, без да то чине само крајама гласова, и слично, него интервенишући субверзијом ван места гласања.

7. Некрофилија. Према Фројду инстинкт живота је представљен сексуалним инстинктом, а инстинкт смрти као агресивне и деструктивне тенденције мржње. Разорност наведених баханалија, манипулација, кампања, свакодневних поступака, није ништа друго него тенденција деструкције и манифестијација инстинкта смрти. Може се говорити о истинској некрофилији. Зар доказ за то нису стално помињање смрти, насиља, претње хајкама и обрачунима? Зар доказ тога није слабљење економске моћи државе, опадање стопе наталитета, потискивања Срба са њихових територија, стотине хиљада жртава у ратовима, милиони избеглица, стотине хиљада инвалида и рањеника, драстичан пораст стопе морбидитета и морталитета у Србији, негативан прираштај, нација изумире, рушење виталности младих, разбијање породица, образовања и читавих других система? Зар доказ некрофилне тенденције у личностима ових људи нису тумбања, мржња, разарања, деградација медицине, мржња према деци, младима, љубави.

Често помињање људских екскремената (измета), је према психијатрима један од знакова присуства некрофилије. Многим људским бићима они обезвређују њихове животе, оно што је најдостојније, најувишијеној у космосу, највећу светлост претварају у најниже, у органске манифестије, које су колико природне, толико умеју бити неугодне, непријатне.

Зар доказ некрофилије није Србија облепљена читуљама, убиства, преране смрти. Грађани Србије су се сродили, навикили на смрт и трагедије.

Погледајмо поједине обријане, поједине оне у црном, они су због нечега унесрећени, црна боја је знак несреће, обријана глава је симбол припадности „клану обријаних“. Припадност обријанима даје снагу, осећај моћи, очекивану заштиту. Када се ради о онима обученим у црно, то је модни крик, али уствари број оних који су изгубили своје близиље је толико велики код нас, да наводна мода уствари укрива поразно стање, број умрлих је огроман. Да ли лансирање црне одеће има за циљ да оправда толике особе на нашим улицама у црном?

Нашија нација и држава су поражавајућа визија дивљања мржње, деструкције и смрти, пропадања.

Зар се не ради о емотивној и моралној отупелости ових тајних властодржаца који људе третирају као бројеве, људски материјал, објекте за остваривање њихових циљева?

На делу је злоупотреба ових неформалних моћника од стране њима надређених глобалних структуре, (у питању су, што је анализирано, угађени програми селекције кроз критеријуме и процедуре селекције особа склоних мржњи, да буду злоупотребљени против већине), које чињенице већина њих није довољно свесна.

Неки од ових неформалних бирократа, који су мање окоштали, које још увек одликује упркос свега извесна доза проницљивости и луцидности, су то схватили. Али уместо да се понашају рационално и потруде се да олакшају тешкоће своје нације и трагају за најбољим решењима која би у исто време валоризовала и интересе владара света и нације, они овакво стање користе да још више манифестишу своју злу људ, да муче невине грађане. Они сада желе наоружани новим сазнањима „да буду већи католици од Римског Папе“ и „већи Американци и натовци од Буша“, за време Тита и Милошевића су дисиденте представљали за „агенте Запада“ а себе за „борце против Запада“, сада обратно, они су „агенти Запада“ а поштени борци за људска права су сада од њих претворени у „српске националисте, противнике Запада“. И они су дубоко убеђени да су намагарчили. Да би се улизали светским моћницима они постају највећи заговорници сатанизације српског народа, „који је лоши“ „дивљи“ итд. (Потурица гори од Турчина). Они шире гласине да ће Срби пропасти, нестати, да им нема спаса, да ће изгубити Косово, да су Срби и Црногорци два различита народа, да СЦГ треба да се распадне, итд. То је смишљена стратегија слабљења националног духа. Они јачају индустрију оријенталне музике, шире педофилију, секуларне настраности, претеран и извитоперен култ хедонизма и еротизације, псовке, вулгарности, алкохол, дрогу, инцест, потиру националне хероје, слабе здравство, образовање, итд, све да слабе нацију.

8. Недостатак афилијативне мотивације

Они немају жељу да опште и сарађују са онима ван структура неформалне власти, заинтересовани су само за себе и своју групу. Ови клановци испољавају недостатак афилијативне мотивације према онима „ван“, не желе са њима да остваре један сталнији и чвршћи однос, склони су да за најмању ситницу лоше процене и да се заваде и почну да испољавају своју доминацију и подвргну грађане насиљу и штетама.

9. Недостатак емпатије (неспособност стављања на туђе место).

Немају никакав осећај за патње других. Недостаје им моћ стављања на место других и да осете страдања и патње других. Нису у стању да се виде онако како их други виде. Немају feed-back реакцију, нису у стању да исправно интерпретирају повратне реакције. Разлози су бројни. Један од њих је убеђеност да су надљуди, а да је народ врста стоке, не интересује их мишљење нижих бића.

10. Одбранаштво

Сувише су преокупирани собом, егоцентрични су, у стању „одбранаштва“. Други немају никаква права, ни право на одбрану. Они су се претворили у своје окоштале идеје, претворили су се у своју мржију и друго ништа не виде. Грађани немају право да се бране, лансирају тезе да су Срби у немилости светских моћника, да треба да трпе слабљење, или уништавање, и то без отпора, да не смеју да се бране“ „јер може бити још горе“, а они се у исто време енормно незаконито богате, живе на високој нози, док већина крвари и нестаје. А поврх свега немилосрдно муче већину, наслажују се њиховим мукама. Све ово је више него ли монструозно. Могу да буду умеренији, нека покушају да нешто учине за своје сународнике, могу дати и оставке.

Сви треба да покренемо јавност и да се удржимо у акцију спаса.

11. Замор

Запажа се ипак да су уморни, замор материјала, да су истрошени као какви такви политичари. Упркос свега њима, некима од њих, ипак ради савест., мада на неки рудиментаран начин. Уствари су депримирани, предузимају многе акције, грме о мерама, а све остаје на нивоу жеље и испразних речи. Што се најчешће своди на акције мржње.

Напори су расипани на стерилне акције, у хајке на наводне непријатеље, који то уопште нису. Многи од њих то добро знају, али то им је параван да се обрачунају са многима, да тако, слабе већину, да добију радне задатке, да оправдају потребу за њима. Али ипак све раде са пола снаге, јављају се непотребни напори, отровне емоције, незадовољство собом, оклевања, несигурност у себе, сумња, менталне руминације. Уместо мудrosti, упознавања себе, корекције, настају акције које су погрешне и замарајуће и штетне за њих и за већину, уместо исправки погрешних поступака, емоције односе превагу. И даље је присутан отров све интензивније мржње, лажни осећај снаге и моћи и интелигенције. Да би се повратио осећај моћи и сile, долази до рационализације, свим силама се јуриша на непријатеље, тј на већину, да би се доказали да су још способни да играју успешно улогу „рушитеља Скадра на Бојани”, тајног саботирања нације и државе. Као што један други уморан и апатичан депримиран херој тужног лица Дон Кихот чини, који јуриша свим снагама на ветрењаче и бори се са њима, ломи их. Лако је се обрачуњавати са незаштићеним и немоћним грађанима, што се то не чини са онима који нам отимају територије? Док се овде ове јуначине свом силином, мада скривеним методима, обрушавају на незаштићене старе особе, жене, децу, „који им раде о глави“, дотле их никада нема када се треба обрачуњавати са Албанцима из ОВК који прориду у Србију, са локалним криминалцима (они сами су уствари криминалци). Тако тајне бирократе јуришају широм земље на „непријатеље“, уствари најчешће невине и назаштићене грађане. Запенушана и импулсивна неформална власт без да је увек доволно свесна тога, тако себе саму разара, јер смо сви у истом чамцу. Судбина, интереси неформалне моћи и грађана су повезани, уколико слаби нација, у крајњој линији и они ће слабити, доћи ће до примата других нација, које ће им се онда светити, отимати од њих имовину, и грабити за своју нацију.

12. Нетачна перцепција, неадекватне социјалне технике, проблем идентитета

13. Ради се о истинским психопатама.

Психопате су врло интересантан феномен у савременој цивилизацији, али и све акутнији проблем у нашем друштву. Све је већи број појединача који могу бити сврстани у ову категорију.

Главни симптоми су импулсивност, неспутана агресивност или сексуалност, недостатак свести или савести симпатија и бриге за друге. Иако немају интереса за пријатељске односе са другима, они често приступају групама, и кликама које имају моћ, и тамо неретко постају врло утицајни.

У својим групама моћи, и у своме окружењу, могу бити врло солидарни и афiliјативни, умеју се понашати са много спонтаности и шарма, али само онда када треба некога да изманипулишу да би тако остварили своје циљеве. Нпр. њихове деценијске игре са нашим наводним супростављањем Европи. А наш народ увек био за Европу.

Овакве особе су често регрутоване из распаднутих породица, где нису добијале разумевање, љубав и адекватно васпитање. Овоме треба додати и деструктивне

утицаје средине, често недовољно препознатљиве, али врло деструктивне, живимо у друштву у дубокој кризи морала и идентитета.

Деликвенти, криминалци, отпад претходног и садашњег друштва, овакве особе су данас честа појава у Србији. Лорд Action: „Власт квари-апсолутна власт апсолутно квари“. Власт квари људе дакле, али нарочито када је дата погрешним особама. Долазимо до Орвеловског постулата „лајжна“ елита, погрешна елита. Србија мрака, страха, хајки, мржије, пљачки, крађа, ратова, обмана, рушилаштва, није дело уравнотежених људи.

Од II светског рата до данас оргијања мржије, заваде. Научна саботажа способних, и пре свега националних интереса, фаворизовања погрешних. Последњих година овај отпад се измешао са остацима прогањаних, са својим жртвама, катапултираним у врху, у мафије, гангове, криминалце, претвореним у шпијуне, шерлок холмсе, мате хари.

Профил неформалног функционера који се ствара је: слепи екзекутор, послушан, без моралних преокупација, политичке предрасуде према онима ван групе, потрага за жртвеним јарцима, извитопереност, перверзан хедонизам.

Нису извучене поуке из прошлости, уместо избора способних наставља се негативна злоупотреба кадровске политици, психологије, постваривање људи.

14. Присуство фикс идеја

Под фикс идејом у психологији се подразумева једна обсесивна идеја, која као неки „паразит“ живи у духу и личности појединца.

Према психолозима и психијатрима, фикс идеја је једна врста претеране концентрације која је трајно лоцирана на једну тему. Оваква концентрација подразумева интензивну активност оних делова мозга и нервних ћелија који се односе на предмет пажње и концентрације. Остatak мозга је на неки начин искључен и блокиран, јер је пажња личности концентрисана само на једну тему. Ако оваква концентрација траје дugo, настају ригидне шеме резоновања, које се манифестишу као нека врста упорности, тврдоглавости, непопустљивости, искључивости, или пак предрасуда.

Познато је да се у политичкој пропаганди и сродним друштвеним дисциплина-ма које имају за циљ друштвену контролу, политички маркетинг, социјални инжињеринг, и манипулације јавним мињењем и понашањем грађана, прибегава техникама тзв „прања мозга“. А са циљем да се особа, или велики број грађана, или цела нација, специјалним поступцима доведу у такво стање да се може деловати на размишљање и резоновање грађана, тј, на њихове поступке и понашање. Страх, изнуривање, осиромашење, замарање, изгладњивање, изазивање осећаја неизвесности, безнађа, изолација, кидање референци, разбијање међуљудских односа, ако се примењују интензивно и дуже, делују на личност људског бића, која постаје некохерентна, разлабављена и ослабљена, или оболела. И врло погодно тле, да се у мисаоне процесе убацују мисли и шеме, клишеи, по жељи менталних спаљеолога.

Наши грађани и наша нација, ови простори, су управо већ дуже време у једној врсти таквог амбијента.

Што се одражава на психологију, како појединача, тако нажалост и политичара.

Уместо да разговарамо на бази чињеница, кроз дијалог и уважавање саговорника, да трагамо за могућим и рационалним решењима, кроз испољавање флексибилности и дипломатског такта и одмерености, дешава се често супротно-тврдоглавост, искључивост, нетolerанција, међусобна вређања и непопустљивост. И не само то. Запажа се крајња искључивост, застрањеност и екстремизам. Уместо да се створи

друштвена ситуација дијалога и тријумфа чињеница и прагматичности, превагу односе екстремна виђења и солуције.

Склони смо да видимо узрок кризе у коју смо запали управо у овој разини.

Ставови различитих друштвених судеоника, су крајње супротстављени, екстремни, искључиви, ригидни и непопустљиви. Резултат је уместо друштвене климе где превагу односе мудра решења - конфликти, ратови, мржња и деструктивности.

Ставови, мишљења, су често такве ригидности, да се ради о истинским фикс идејама имплантirаним у мождане центре, отпорним на било какво рационално резоновање.

Ево о каквим политичким фикс идејама се ради:

- поједине личности у редовима мафија, неформалне моћи, заузимају становиште да власт коју су стекли ни по коју цену не треба ама баш никад испуштати из руку, да је треба јачати, да не треба бирати средства да се власт сачува, и то заувек, да треба наставити по старом, слабити нацију, отимати, красти, пљачкати, приватизовати. Ако се деси супротно, ако изгубе власт, барем малчице, биће смак света, победници ће их казнити, одузети им све што имају, заузети њихово место заувек, онако владати као што су и они деценијама владали.

- појединци из редова власти, нажалост и тога има, да треба освојити власт по сваку цену, устоличити се заувек, и наставити се понашати онако као што се понашала претходна власт,

- поједини моћници из сеновитости њихових функција упорно и тврдоглаво настављају да упркос промена, нових времена и захтева, измена међународне политичке ситуације, да се понашају на исти начин као после II Светског рата. Желе да сачувају нетакнуте привилегије, исте методе друштвене контроле, да буду још јачи, да изиграју народ и званичну власт, и партијски плурализам, да све теже да држе под контролом, чак и међуљудске односе, интимне сфере понашања, све да остане исто, нетакнуто, као у доба титоизма.

- појединци лидери, или многи грађани бивших република претходне СФРЈ, или из суседних земаља, или неких земаља које су кроз историју биле у сукобу са Србима, су склони крајње емотивно и опсесивно да садашњу тешку ситуацију по Србе, злоупотребе да им се свете за сва ранија историјска догађања и трауме. Њихова застрањеност и обстинација су често психопатске и налазе се у сferи истинских психијатријских релација, од Македоније до Словеније, укључујући и Косово, свугде су на власти мањом броју комунистички кадрови, погледајте у новине од пре двадесетак година, они су онда нас оптуживали да смо „разбијачи Југославије”, а да су они“ борци против Запада”. А они су разбили Југославију. Кога они то варажују?

15. Multiple personality disorder

Онима који познају бањаналије бирократа и њихове извитоперене психологије је препознатљиво да су у њиховим личностима развијене подличности (subpersonalities). Може се говорити о истинском subpersonality disorder симптому. Иако је данас очигледно да су многе ствари сасвим другачије него ли раније, да је дошло до снажних и суштинских промена, што захтева и другачије концепте и поступаке владавине и владаоца, поступци припадника неформалне моћи, тајних служби, итд. су апсолутно исти, наставак ранијих погрешних пракси, и не могу се другачије интерпретирати него као последица у њиховим личностима формираних у ранијим периодима ригидних навика, поступака који су окоштали блокови личности (подличности), делови одвојених личности у једној људској личности, подличности са

емотивним набојима и другим мисаоним садржајима из претходног периода које настављају да живе и данас одвојено и које нису у стању да се интегришу у њихове личности на хармоничан начин него живе и даље свој засебан живот. Дакле на делу је синдром добро познат у психијатрији „Eve Browne“, жене која је имала више личности. Пре подне господин Џекил, по подне господин Саид. Они су претходних пола века прогонили наводне народне непријатеље, да би тако наводно бранили савршено друштво, колективне интересе, „агенте Запада“, сада се види да то није било исправно, да су били гарантовани само њихови лични интереси. Уместо да се исправе, они сада настављају исте хајке и обрачуне, иако се све сасвим изменило, сада јуре „противнике Запада“, чак су и више репресивни. То тако потсећа на изненадне појаве и замене више подличности у једној личности. Познато је у психијатрији да у синдрому Multiple personality disorder у једној личности која има развијене више подличности, могу ове подличности имати различите акценте, или чак висину крвног притиска, или чак и различите имена, навике, изјаве.

Занимљив за проучавање је феномен „јаничар“. Многи од њих су јаничари.

16. Одбранбени психолошки механизми

Посебну пажњу заслужују њихови одбранбени психолошки механизми. Типичне су рационализације, наводно се са неким обрачунава зато што је „непријатељ“ а уствари је жеља да се посегне за његовим средствима, новцем или имовином. Пројекција - гле он је као ја, симпатије према сличним у ганговима, паракриминалцима, обријаним, у црном, арогантни, брат је мио које вере био, само нек је мафијаш. Катартичка пројекција-обрачунајући се са народом, и грађанима којима се приписују своје лоше особине (оптужују друге да су непријатељи народа, чиме перу своје грехе) Потиснуће они који прибегавају непримереним или деструктивним поступцима према грађанима да би избегли дилеме савести, једноставно то репримирају, супримирањем потискују таква искуства без да о томе размишљају, заборављају их. (Шта ме се тиче, тако је најбоље, другачије не може бити, никде нема правде, царује јачи, итд). Али то не заборавља нација, грађани. Фиксација за пре-вазиђене периоде-неспособност да се реагује на другачији начин на нове догађаје. Изолација је типичан психолошки одбранбени механизам неформалних бирократа који се састоји у резоновању: „Ја, или ми, знам, знамо, а он или они не знају.“ Они су тајне структуре, непознати, недодирљиви, узвишени. Врло добар доказ за ово је прибегавање ванправним инструментима кршења људских права која се чине појединцима али укривено, који тога често нису ни свесни. (Нпр, проблеми који се деци праве без знања родитеља у образовним установама, са особама супротног пола, подстицање деце против родитеља, скривене интервенције у судовима, код послодаваца, итд). Владајућа тајна бирократија, то јест неки од њих, знају истину о суштини данашњих политичких догађања у нашој земљи, и свету, јер им је неко то казао, јер су политичари а обични грађани то не знају. Онда бирократија која држи моћна медија у својим рукама их обманује и лаже. Чиме добија лажну сигурност. Бекство у фикцију-тајни клановац преферира илузију од стварности, да су најбољи, а тако није. Негација речима, делом или фантазмима је одбранбени психолошки механизам врло ниског квалитета-увреде, понижавања, непотребна кажњавања, (типичан пример за време Мусолинија у Италији, са средством за изазивање дијареје). Окретање против себе, агресивност уместо да се окрене према спољњем свету се окреће према себи, самокажњавање, што може ићи до мазохизма. Клановац замишља себе да је у тешким ситуацијама, да има удес, да пада на главу, да му неко

пробија око оштром предметом, да се разбочија. Мазохизам тајних владара је видљив у кажњавању припадника свога народа, уместо да се бес окрене према стварним спољним непријатељима, према албанским бандама које продиру тако-рећи до Ниша, они се свом силином манифестује на унутрашњем плану над онима, својим сународницима, који не само да нису незаштићени него су и невини. Садизам - сви видимо данашњи садизам неформалних центара моћи према већини, који је одбранбени механизам врло ниског квалитетног нивоа. Перфекционизам, стално усавршавање метода социјалне контроле.

17. Прање мозга нације

Експерти јавног мнења запажају да се над нацијом спроводе истинске процесе-дуре прања мозга што се огледа у свакодневним догађањима, која настају брзо, изненадно, екстремна су, врло штетна или разорна, брзо се смењују, а на следећи начин:

- сиромаштво, лишавање адекватне исхране, грејања, одеће и обуће, одмора и разоноде

- убиства

- киднаповања

- саобраћајке

- несигурност школа, болница

- страх, прогони, психичка тортура, шиканирања,

- медијска пласирања свакодневних крајње тешких и чудних информација, свакодневна збрка која настаје на тај начин, блокада, санкције, што је изолација

- телекомуникациона блокада,

- заваде, повлачење у себе

- парализа читавих сектора

- дерасинизација, кидање референци

- растурање породица

- упропашћавање подмлатка, наталитета, виталности

- завађања

- свеопшта криминализација, мафијашење

- безнађе и депресија

- сатанизација

- примена специјалних техника као: „топло-хладно”, „награђивање-кажњавање“, „кидање референци”, „изолација“

На делу је методична субверзија. А таква софистикована субверзија захтева врло стручне појединце. Значи, и таквих, врло стручних, има међу криминалцима.

Ми смо изложени тиранији и оргијама ових особа, и имамо право да тражимо излаза. Сматрамо да уместо ових особа треба да се истуре као нови партнери надређеним структурама управо уравнотежене и прагматичне личности. И да на делу покажу да могу бити за светске моћнике кориснији него њихови досадашњи партнери, али да у исто време спасу наш народ.

Потребно је рећи нешто више о овој теми, а то су КРИТЕРИЈУМИ И ПРОЦЕДУРЕ СЕЛЕКЦИЈЕ.

18. Критеријуми и процедуре селекције

Статељ психотике бирократског духа код нас је између осталог резултат: селекције кандидата за припадника структуре власти, јер се врши на основу психолошког

типа личности; одговарајућег обучавања и индоктринације кандидата, од стране будућих колега, или неких других особа (en distance, без њиховог знања), што се обавља у одговарајућој старосној доби, или се у клан на власти прихватају особе које су већ раније прошле кроз „обуку”, развијање погодних особина у породици, школи, спортском клубу, у ганговима, суседству.

Због овога озбиљније промене њиховог понашања нису могуће без дубље реорганизације структуре њихових личности.

На делу је честа злоупотреба асоцијалних особа, које надређене кадровске мафијашке хијерархије откривају у појединим срединама (предузећима, образовним установама, суседствима, зградама, ит.д) које онда селекционирају и обучавају, развијају одлике садизма и онда их укључују у гангове, ради обрачуна са наводним непријатељима, гурају их у провале, крађе, обрачуне, насиље.

Они су доведени на водеће позиције свесно кроз методичне критеријуме селекције засноване на психолошком типу личности и подвргавани су процедурима индоктринације и развијања описаних карактеристика личности. Селекционирају се и производе особе склоне насиљу, и добар део њих је сниженог коефицијента интелигенције, смањене личности, и сужене свести. Неформалне клановце карактерише скоро апсолутна покорност према онима „горе“ и захтевање апсолутне послушности од оних „доле“, ради се о тзв. „ауторитарној личности“. За конверзију у клановца одговара особа окренута више себи, хладна, неповерљива и сумњичава, склона интелектуалним калкулацијама, са присутном потсвесном жељом да мучи друге, осветољубива, агресивна, тврдоглава, склона ситничарењу. Таква особа уме према тешкоћама других бити индиферентна, и односити се према људским бићима као према стварима, средству за остварење својих циљева. Али може показати алtruизам када се ради о члановима „ганга“, „группе“, „клана“. Међу њима се наилази на месијанство, мистицизам, или пак екстремизам и фанатизам у разним формама.

Данас су екстремисти и фанатици суштински проблем друштва, они су форсирани на свим неформалним нивоима и дају тон.

Они такође имају своју истину, то треба узети у обзир, изложени су притисцима надређених захтевана је апсолутна послушност надређеним хијерархијама, које су врло бројне и сложене, а та послушност се изражава кроз потпуни конформизам сходно жељама „боса“, најмања отступања бивају санкционисана, а казна уме бити врло болна, дуготрајна, или чак и врло опасна. И криминалци имају своју истину. Треба и њих разумети.

Услед своје описане психологије њихове реакције бивају појачане оваквим субординацијама и репресалијама које из тога произилазе и које су истински перманентан захтев за потпуним конформизмом. Ово је један од главних разлога садистичких поступака клановаца, то је често непримерен психолошки одбранбени механизам, уместо смиренih приступа крајње очајни и импулсивни клановци-мафијаши под притисцима или шиканирањима својих претпостављених, срцбу, која може бити врло затрована, испољавају на онима „испод себе“. Жалосно је да су честе жртве оваквих одбранбених психолошких механизама невини и беспомоћни грађани (разуме се за то се дају друга оправдања). Овакви апаратчици тако постају слепо оруђе које по потреби може бити усмерено на било кога појединца, или сегменте, који не конвенирају доносачима одлука, долази до пражњења љутине и мржње да би се тако спасио организам од нагомиланих токсина мржње (као када шофер аутобуса који је љут и нервозан почне да трза и непажљиво вози, због појединца страдају сви путници аутобуса „шофера који вози кромпире“).

Позивамо психијатре, психологе, лекаре, световна лица, и све друге који могу помоћи, да се ово питање најзад стави на дневни ред. Наш народ неизмерно страда и пати. Он је дат на немилост, у руке монструозним психопатама садистима.

Наша нација је враћена дубоко у мрак прошлих векова, време нерона, фараона, истеривања злих духова, сумњичења, вештица, нарочито када се ради о кадровима на значајним позицијама у неформалним структурама моћи. Тешко ли се нацији где такве психологије имају значајне моћи у својим рукама.

Време је да се ово каже и створи и рашири свест о овој трагичној чињеници. На делу је монструозан поступак злоупотребе душевних болесника, од којих су многи смањене урачунљивости, услед чега су већина опасни по околину, што је последица њихове болести. А чега они нису свесни.

Овакве психологије су кочница за промене. Овакве особе на овим нивоима блокирају било какву промену. И под хитно се мора деблокирати друштвен простор и на значајне позиције довести уравнотежене и прагматичне личности.

Спас ће нам доћи изнутра од нас самих. Придружујемо се позивима на разум, исправне процене, помирење, праштање, слогу, морално и духовно оздрављење и препород. Неприлагођена понашања су најчешће условљена друштвеним факторима, њима могу бити подложне и врло интелигентне особе А свако може да оздрави. Уз лични напор и подршку околине.

Ипак, највећи допринос могу дати ДОНОСИОЦИ ОДЛУКА, они треба да асоцијалише замене конструктивним. Од њих све зависи.

Једно се пре свега залажемо за исправне процене. Противимо се пресуђивању него се залажемо за просуђивање, и неформалним властодршцима није лако, и они имају своју истину. „Сви се налазимо у истом чамцу“. Уколико им претимо реваншизима, ми ћемо их још више усмерити да бране своје позиције. До реваншизама није дошло ни у једној источно-европској земљи, па неће доћи ни овде.

Не сме се дозволити било коме да сања о освајању власти заувек, о остварењу несувислих снова и нереалних амбиција појединача који би хтели да буду „ВОЂЕ“, и да то буду заувек (као што је то нажалост било претходних 50 година). Треба омогућити да народ проверава ефекте владавине појединачних странака и да кроз своје гласове одлучује о њиховим мандатима.

Недавно је на једном скупу лекара Србије констатовано да се наш народ духом вратио у 17. век, да се спас од болести не тражи од лекара него од алтернативних излечитеља, гатара, надрилекара и свакојаких шарлатана.

Ово је погодна прилика да се предоче нека сазнања о еволуцијама и променама личности, или пак особама које су склоне да увиде неке своје застрањености. И исто тако да се каже нешто о особама чије личности се тешко или споро мењају, о ригидним шемама личности. Оваква једна психолошка материја је објашњена тзв. теоријом Фестингера КОЊИТИВНЕ ДИСОНАНЦЕ.

Већ пар деценија и више се региструје процес учстале дисиденције у редовима бивше власти, насрећу таквих еволуција, мада врло стидљивих, има чак и у структурама неформалне власти. Многи функционери СКЈ и претходног поретка су увидели да поступци званичне политике чији су они били сарадници, нису били у понечему у складу са њиховим убеђењима, те су зато напустали редове Партије и постајали отпадници, дисиденти, због чега су били излагани репресалијама и кажњавањима.

Овај процес је почeo раније, али је добијao у снази из године у годину како је криза узимала мања, криза га је активирала и чинила све значајнијим.

Међутим, то је у врло благој мери почело много раније. Милован Ђилас, источно-европски дисидент број 1 је почетком 1950-их година дошао у сукоб са Ј.Б. Титом због чега је био смењен и послат на вишегодишњу робију. И сам Тито је био дисидент јер се још 1948. године сукобио са Стаљином.

Погледајмо садашње лидере државе, политичаре, посланике, до недавно су били опозиција, али они сами су већином бивши апаратчици, режимски људи, или су то били њихови родитељи, који су се дистанцирали од претходне званичне титоистичке и Милошевићевске идеологије, и прешли у други табор.

А шта рећи о струји у Црној Гори која заговара осамостаљење Црне Горе, коју чине појединци који су неке од нас раније лажно оптуживали за разбијање СФРЈ? Погледајмо садашње лидере држава насталих из састава бивше СФРЈ, многи од њих су, укључујући и поједине лидере садашњег сепаратистичког Косова, били ватрене режимије, противници Запада и НАТО, и нападали овде нас борце за људска права као наводне „разбијаче СФРЈ“.

Ова појава захтева посебну анализу психологије личности ових функционера који тако мењају ћуд и уверења, и таборе.

Према теорији коњитивне дисонанце (Фестингер), приликом стицања искуства и примања информација које су у нескладу са нашим надањима и ставовима, као основице нашега живота, долази до извесне унутрашње тензије, те и покушаја да се успостави поремећена равнотежа.

Може се реаговати на различите начине. Могу се ревидирати ставови и мишљења, или пак „деформисати“ примљене информације (лахи противника, злонамерност, и сл.), или пак у потпуности одбацити неугодне информације, да би се тако сачувала унутрашња психолошка и морална равнотежа.

Прошла су давно времена када се веровало да је претходни социјализам био безгрешан, идеalan, после догађаја у СССР у Польској, Чехословачкој, Косова почетком 1980-их година, сазнало се за многе ствари о социјализму које су га приказале у потпуно другачијем светлу, а нарочито када се радило о СФРЈ. Догађаји на Косову, краје, пљачке, корупција, непотизам, безакоње, погрешке, још у време Тита, поготову у доба владавине С. Милошевића, све је то изашло на површину и народ је за то сазнао и увидео раскораке између онога што се каже и што се чинило. Почеко је да увиђа да је био варан.

Нарочито је дошло до пада образина од почетка 1990-их година када је дошло до распада земље, пада Берлинског зида, слома СССР-а и социјализма у источној Европи, увидело се да смо изгубили територије у Крајини, Босни и Херцеговини, доводе у питање и Косово, сазнало се за нечуvene злоупотребе, ратни плен, пљачке, масовне прогоне људи.

Освешћивање није мимоишlo ни многе функционере Партија на власти у време С. Милошевића. Примајући информације које нису биле у складу са ранијим информацијама и представама, долазило је до редиговања мишљења, до унутрашњих моралних и психолошких дилема које су се састојале у у напорима да се успостави нарушена равнотежа и очува конзистенција.

Многи нису били у стању да нађу одговоре на унутрашње дилеме, или су пак долазили до закључака који су значили корените промене представа и мишљења о званичној политици, разочарења. Други опет да би сачували унутрашњу поремећену равнотежу, „деформишу“ информације које их фрустрирају (тврде нпр. да све ипак

није тако црно, да су то претеривања и лажи опозиције, непријатеља, да има и добрих ствари, наводе се подаци о одбрани од НАТО, успешном отпору НАТО за време бомбардовања, победама у рату, обнови и изградњи, економским резултатима, никада нема идеалног друштва, слично је и на Западу, није ни опозиција болја, и сл.). Има и данас подоста неформалних функционера власти који једноставно супримирају неугодне информације.

У време С. Милошевића су режимски функционери били постали од некадашњих врло сложних и солидарних, група неистомишљеника, али које још увек најчешће држе заједнички интереси (профит, бизнис, и сл.).

Али су се ипак у то време све чешће јављали „реформисти“ и чак је било и у владујућој коалицији Милошевића дошло до истинског сукоба „реформиста“ и „традиционалиста“.

То је била на делу врло значајна појава. СПС, је био почeo да се осипа.

За време претходне СФРЈ функционери су били обмањивани и држани у заблуди, нису поседовали информације о правој природи друштва, што већ у време С. Милошевића више није био случај, функционери знају доста, они су много боље информисани. Захваљујући пре свега постојању опозиције и независних медија и освешћивању маса. Већ у време С. Милошевића, званичници и припадници владајућих политичких странака, више не истичу у својим интимним дилемама у први план њихова политичка убеђења, него њихов лични интерес, нема више заблуда о праведности државе и Партије. Мада је и тада режимска дежурна пропаганда чинила подоста напора да се функционери спрече да сазнају истину.

Ово укривање истине се спроводило још у време Ј.Б. Тита, па се наставило у време С. Милошевића, нажалост таквих напора има и данас, тако што се на значајне позиције у судству, и апарату доводе млади и необавештени кадрови (или необразовани, или пак одговарајућег интелектуалног склопа), које онда обмањују да треба да се боре против „страних плаћеника“ и „издајника“, да се треба борити против НАТО и Запада, или пак против „српских националиста“, „противника Запада“ (како кад им је сврсисходно), да су тешка времена и да је све дозвољено (крађе, плочке, злоупотребе, тиранија) да се сачува власт.

Нажалост, и дан данас се чине значајни напори да се врло бројни сарадници неформалних центара моћи, мафија, држе у продуженом стању аутистичности, да не сагледају стварност, да се спречи њихово освешћивање, да од њих праве „заштитнике Нације, Српства“ „борце против страних плаћеника издајника, сорошеваца“ итд. А неке пак усмеравају против „српских националиста“, све у зависности од манипулирајућих потреба моћника.

Препознатљиво је да снаге из дубоке позадине користећи субверзију поново деле нацију и државне структуре, на „браниле нације“ и „издајнике“ те тако покушавају да конзервирају острашћеност, лоше процене, тензије и заваде, као што су то чиниле од 1945, и чак од раније, од 1941 године. А са циљем да слабе националну слогу, да подстичу тињајући грађански рат, и тако отежавају тешкоће транзиције и интеграције у Европу и свет, спроводе даљу дестабилизацију земље конзервирајући превазиђене менталитете, психологије стања духа, баш онда када је најзначајније освешћивање, национално помирење, слога и препород.

До значајног раслојавања долази у вези Хашких осуђеника, Хашког суда, приступања НАТО, ЕЕЗ, у односу према међународној заједници.

Психопате су врло значајна савремена појава. Рећи психопата, значи рећи распамећени, рећи криминалац значи рећи онај који крши закон. Ако се овакве особе

налазе на положајима одакле могу да доносе одлуке од значаја за друге (нпр. да су у власти, полицији, судству, јавним тужилаштвима, министарствима, итд.) то постаје врло опасно за друге. Јер њихове одлуке не само да неће бити законите него неће бити рационалне. То значи биће погрешне.

Отуда овакве особе на значајним позицијама данас у нашој земљи су национални проблем број 1 и представљају највећу опасност за стабилност и безбедност земље.

То знају врло добро они који желе да нам кроје судбину, маколико били далеко од нас. Они их се лађају као помоћу даљинског управљача, и усмеравају их у погрешном правцу, у погрешне одлуке и дела. Да сумњиче друге (да су страни агенти, глобалисти, анти-русофили, анти Словени, страни плаћеници, анти Срби, или пак српски националисти, противници Запада, итд.), да их уходе, прислушкују, снимају у становима, и ко зна шта још у становима, да им праве смицалице, пакост, обрачуне, да помоћу њих шире конфузију, хаос, хајке и обрачунае, и да земљу претварају у калуџу сумњичења и пропадања.

Наш задатак број 1 је да овакве особе уклонимо. И да на њихова места доведемо смирене експерте. Нека полицајци, обавештајци, агенти, буду не само најпоштенији, него и најмудрији, најобразованији. Такви неће никада дићи руку на свога суграђанина. То могу да раде само они „агенти“ који немају довољно сиве мождане материје.

Суштина данашње стратегије мафијашких кадровика, је да се конзервира психолошка индоктринација, застрањеност, ригидност, екстремизам, импулсивност, опакост, асоцијалност, пре свега припадника разних партера формација, али нажалост таквих психолошких профила има и у другим срединама (политичким странкама, НВО, судству, полицији), и да се номинацијама таквих психологија на значајније позиције, они отуда злоупотребљавају тако узнемирени да руше правни државни поредак. Дакле, наставља се злоупотреба кадровске политике, психологије, психијатрије, да се спроводи накарадна кадровска селекција, и индоктринација.

Оваква огромна скупина, изузетно моћна, са врло снажним ресурсима, држава у држави, коју чине особе врло специфичне психологије, о чему се овде говори, држи нацију у рањама већ више од пола века, и наставља то да чини. Живети са монструмом што година, значи постати и сам монструм. Нација је дубоко погођена, оштећена, гурнута у стрес, трауме, фрустрације, патње и страдања. То се препознаје на сваком кораку: смртни исходи, читульје, болештине, свугде гробови, али и људске органске и духовне руине, рушевине, живи гробови, људи који су оштећени органски, душевно, духовно, морално, живи мртваци.

Нама је потребан препород, катарза, устајање из мртвих.

VIII. ДРУШТВЕНИ ИНЖИЊЕРИНГ (SOCIAL ENGINEERING) И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

1. Појам-дефиниција

У области политичких наука, друштвени инжињеринг је углавном пежоративни термин који се користи да опише жељене ефекте ауторитарних система и влада. Ова импликација се састоји у томе да поједине владе, или моћне приватне групације, имају намеру да измене, или „инжињирају“ своје поданике, на пример, уз употребу пропаганде, кроз манипулацију са културом, или кроз правосудни систем. Да би тако остваривале неке своје манипулирајуће циљеве.

2. Историјат

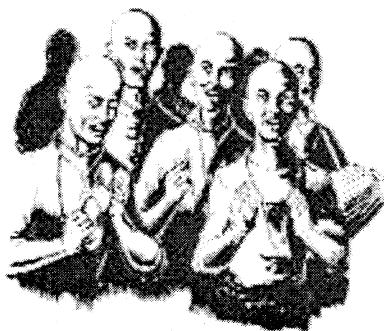
Расправе о таквим манипулацијама су постале врло присутне после завршетка Другог светског рата.

Берtrand Расел је казао још 1951 године: „Оно што је најважније у политичком смислу је психологија масе. Важност психологије масе је енормно нарасла са развојем модерних метода пропаганде. Оно што највише има утицаја је „образовање“. Религија има важну, мада смањујућу улогу, док штампа, биоскоп, и радио, имају све већу улогу. Може се надати да ће једног дана бити могуће да било ко може бити способан да било кога убеди у било што ако се пацијент за убеђивање употреби као млад и ако је манипулант снабдевен новцем и опремом. (Примедба аутора-нпр. феномен „јаничар“). Особа може доживети велике промене ако падне у руке научника у научној диктатури. Социјални психологи будућности ће имати бројна одељења ѡака на којима ће они примењивати различите методе да би произвели њихово убеђење да је црно једнако бело. Разни резултати у овоме смислу ће ускоро бити остварени. Прво, утицај куће (породице) је обструктиван. Друго, не може се много постићи ако индоктринација не почне пре десете године. Треће, стихови повезани са музиком и учестало понављани су врло ефективни. Четврто, да мишљење да је снег бео мора бити приказано као морбидан укус ексцентричности. (Крај цитата Б. Расела).

Јасан доказ ових тврдњи код нас је присуство оваквих психологија у мафијама, они кажу са поносом да је црно једнако бело. Даљи коменар није потребан. Ако их се не отарасимо, они ће нас све уништити.

3. Научна дисциплина

Друштвени инжињеринг је научна дисциплина која је доживела огроман напредак последњих деценија. Она у себи обједињава бројне дисциплине, или се користи њиховим сазнањима. Нарочито су се развиле технике тзв „brain washing“ - прања мозга. Више није неопходно да се третман започне у детињству, сада се прибегава „расклиматавању“ „разлабављавању“ „слабљењу“ личности у било ком добу старости, уз примену за то примерених медицинских, психолошких, техника и метода. А онда се у тако ослабљену индивидуалну подлогу (или ширу, кад се ради о психологији масе, на нивоу целе нације) понављањем и убеђивањем убацују мисаони и акциони садржаји по жељи, које подлога временом усваја као своје мисаоне шеме, ставове, представе. Из чега резултирају жељена понашања и одлуке.

Ове модерне технике модификације понашања људи које примењују поједине владе, или групације моћних људи, имају за циљ да моделирају мишљења, убеђења, ставове и представе људи, и на крају њихово понашање, поступке. Да све то подесе према својој жељи. Моћне владе и групације захтевају конформизам својим ставовима, послушност, а да би све то остварили, поред физичке и друге принуде, застрашивавања, кажњавања, прибегавају софистикованим методама друштвеног инжињеринга да би тако модификовали понашање људи. Што није ништа друго до посезање за злоупотребом психологије масе, психијатрије, медицине, и других дисциплина, те претварање људских бића у роботе.

Већина грађана Србије је пример за ову тврђњу: изнуреним, руинираним, осиромашеним, преплешеним, позавађаним, у неприликама, или трагедијама, слуђеним, све им је могуће наметнути. Чак и да говоре како је њихов народ лош, да су они сами лоши. Са свих страна се чује „оде Косово, нема спаса”, „пропали смо“.

4. Примена у локалним условима

Препознатљиво је да се иза тираније мафија у Србији не крије само жеља за богаћењем, или пак пук борба за превласт међу ганговима криминалаца, него да постоје и други закулисани манипулирајући циљеви. Специјалисти за друштвене науке уствари препознају да иза оваквих масовних застрањивања и злоупотреба постоји једна тамна, недовољно проучена позадина у нашим локалним условима.

Ово рећи значи ставити на дневни ред питања труста мозгова неформалних центара моћи као манипуланта концептом друштвеног инжињеринга, његовог места и примене у нашим условима.

Ко то чини, зашто, је објашњено у поглављу о томе ко су припадници мафијашких кланова. Препознатљиво је да се иза ових субверзивних поступака не налази само руља примитивних криминалаца, (који су заинтересовани пре свега за пљачку и илзију моћи), констатовано је да постоји координирајуће језгро мозак, експерата субверзивне психологије, који тако чинећи имају за циљ да нацију ослабе, обеспомоће, да смање њену виталност, организованост, слогу, те да је претворе у скупину немоћних, и да са њима као са крпама, или са роботима притиском на дугме, раде шта хоће и како хоће.

Процедура прања мозга се састоји од довођења индивидуе (нације) у стање појачане сугестибилности, кроз изнуривање, заплашивање, изгладњивање, лишавање сна, виталности, те се онда на тако формирану ослабљену подлогу, ослабљену личну (колективну) цензуру, калеме, убрзгавају мисаони садржаји по жељи. А који се онда касније претварају у жељене одлуке и понашање.

Ако се погледа све ово што се код нас дешава од 1990. године, а што је почело много пре тога у мањој мери, није тешко препознати контуре околности и дејстава који нацију „разлабављују“ „слабе“ „слабе јој цензуру“, и доводе је у стање поводљивости, те у таквим околностима душевни и духовни колективитет нације прихвата мисаоне и акционе шеме, које не би никако прихватао раније.

Зар све ово што се код нас дешава већ годинама, у мањој мери деценијама, није на делу стварање хаоса и дестабилизације, слабљења државе и нације, и самих грађана појединача?

Зар није све ово што нам се дешава већ годинама из дана у дан, није нешто што притиска, слаби, испчашује, или чак и излуђује? Немојмо се заносити да је то нешто само по себи, хаотично, отето контроли, дифузно. На делу је нешто друго. Спомиње се методично програмирање хаоса.

Док стручњаци друштвених аналогних наука све чешће употребљавају за све ово што се код нас дешава израз: прање мозга нације.

Ако се посматрају и анализирају појаве и догађаји који се дешавају код нас већ дужи низ година, онда пажљивом аналитичару, поготову ако је упознат са методима и техникама психологије масе, појмом субверзије, као и техникама утицања на понашање људи, те тзв. појмом „прање мозга“, се отварају могућности да препозна да у нашим условима постоје, врло присутне, процедуре, методологије, које се примењују при тзв. прању мозга.

Анализирајмо једну појаву која даје подлогу прању мозга нације:

- сиромаштво, незапосленост, неспособност да се зарађује, осигура егзистенција, што рађа осећај несигурности, сувишности, бесперспективности, апатије, безнађа, депресије,

- последица сиромаштва је лишавање адекватне исхране, неквалитетна храна, недостатак адекватне одеће, обуће, грејања, личне и колективне хигијене, одмора и разоноде, дружења,

- перманентан дуготрајан врло снажан психолошки стрес, шикана, за многе истинска тортура, развијање страха, што се састоји у угрожавањима личне безбедности, имовинске сигурности грађана, прибегавању криминалним и мафијашким актима над незаштићеним и обеспомоћеним грађанима, неправедном судству, несигурности у војсци, на екскурзији, излету, у превозу, болници, обданишту, образовној установи, било где, агресији над децом, старим, женама,

- настаје истинска парализа читавих сектора: војске, правосуђа, полиције, здравства, економије, образовање, итд

- настаје осећај свакодневне ванредне ситуације,

- дерасинизација, кидање веза и референци са коренима, пореклом, изврним традиционалним вредностима, музиком, обичајима, националним вредностима,

- деперсонализација, кроз застрашивање, гурање у изолацију, апатију, безнађењишта не вреди, ништа се не може учинити да нам буде боље, губитак наде, поверења у своју државу, нацију,

- изолација, кидање веза међу људима,

- ширење култа нерада, мржње, корупције, порнографије, кича, шунда, проституције, наркоманије, алкохолизма, хомосексуализма, инцеста, лоших процена, завада, подела, сумњичења, подстицање тензија, тињајућег грађанског рата, деликвенције, и других савремених пошости и патологија,

- упропашћавање подмлатка, изгон из земље, одлив мозгова, тајни притисци усмеравања за исељење младих стручњака, усмеравање ка погрешном систему вредности, растакање личности младих,

- растурање породица, породичних и брачних односа, ремећење породичних вредности, односа на релацији супружници, родитељи-деца, међу децом,

- развијање презира према своме народу,

- методично слабљење наталитета, претварање нације у старце, слабљење квалитета медицинске заштите,

- рушење душевног и органског здравља нације,

- врло висок постотак грађана пати од несанице,

- завађање Срба међусобно, са другим етничким, верским групама у земљи, са суседима, међународном заједницом, ширење завада (у породици, са суседима, на радном месту, у образовним установама, предузећима, суседству, итд),

- криминализација друштва и инструментализација мафије у сврхе друштвене контроле,

- гурање већине грађана у мирење са злом судбином, лагано или убрзано слабљење, нестанак, убијање жеље за борбом, отпором,

- катанизација Срба,

- примењивање специјалних субверзивних техника са читавом нацијом као „топло-хладно”, „награђивање и кажњавање”, „изолација”, „кидање референци”,

- стварање свакодневне климе ванредне ситуације, генерализације несигурности и страха,

- подстицање асоцијалних,

- систематско исцрпљивање већине,

- информациони шок и засићеност, кроз свакодневно бомбардовање најчуднијим информацијама, које долазе једна за другом, тако да већина отупи и изгуби интерес и за оне најчудније или најважније податке, свакодневно брзо смењивање режираних необичних догађаја, поврх свега штетних или опасних по нацију и државу, што ствара осећај конфузије, и недостатка времена да се направи један резиме итд.

Овако ослабљеној нацији, уморној, престрашеној, у депресији, безнађу, смањене виталности, у борби за пуко преживљавање, није тешко наметати све ово што се дешава, да она као таква не може да се одупре.

Шта чинити? Ми смо нација где је присутан велики број појединача измењене психологије и личности, без да су тога свесни. Нација је роботизована, мислим у смислу психологије појединца, присутне су масовно импулсивности, пребрзе реакције, душевно стање већине је значајно погоршано.

Улицама наших насеља често шетају роботи.

Грађани су изнурени, руинирани, многи болесни, обеспомоћени, а на њих нахушкавају разјарене и распамећене криминалице. Као што су на Србе кидисали Албанци у гудурама Албаније када су се они повлачили кроз Албанију у I Светском рату.

Што налаже свест о овоме, такт, одмереност у међуљудским општењима, и пре свега да се ово питање стави на дневни ред, и да реч научницима.

Зато врло цинично звуче тврђње са стране: „Грађани треба да постану своји господари” „Свако је крив за своју судбину”, „Народ има власт коју заслужује”, „Свако је ковач своје судbine” итд. Уместо тога, грађане треба обучити, освестити, охрабрити, ујединити, поправити економску ситуацију, моралну и духовну климу, завести поштовање закона. Ојачани грађани ће онда бити у стању да узму судбину у своје руке, да постану своји господари.

IX. ДРУШТВЕНА КОНТРОЛА (SOCIAL CONTROL) И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

1. Кратка уводна разматрања

Теорије друштвене контроле се баве стратегијама и техникама које помажу регулисање људског понашања, у смислу конформизма према друштвеним правилима, укључујући и утицаје породице, школе, морала, вредности, веровања, итд. Теоретичари друштвене контроле проучавају зашто се људи повинују пред нормама, питају се зашто су људи комформни када су изложени снажнијим искушењима, притисцима, подстицајима. И млади и зрели су комформни према правилима ако су израженије присутни у њиховим животима контролни механизми. Тако су они склони да постану криминалици, ако контролни механизми нису присутни у њиховим животима.

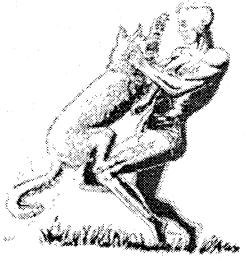
Теоретичари друштвене контроле се слажу у томе да што је већа активност индивидуе у конвенционалним активностима, и ближа свеза са другим (као што су породица и пријатељи), мања је склоност индивидуе да крши друштвена правила.

Друштвена контрола има своје корене у раним годинама 20. века, у раду социолога Е.А. Росса, који је веровао да не одређују поштовање друштвених правила пре свега закони, него да су то систем вредности и веровања.

2. Појам-дефиниција

Друштвена контрола је често виђена као свеобухватајућа, представља практично било који феномен који води у конформизам, поштовање норми. Други виде друштвену контролу као широку скалу регулирајућих механизама намењених за чланове друштва. Другим речима друштвена контрола посматра оно што је девијантно, кршење правила, што је исправно или погрешно. Друштвени контролни механизми могу бити прихваћени као закони, норме, етика, обичаји, навике, који сви заједно контролишу и тако дефинишу понашање.

Друштвена контрола је виђена из две преспективе. Макро друштвена перспектива истражује формалне контролне механизме, укључујући правни систем, као што су закони, групе моћи у друштву, економске и друштвене директиве владе или приватних организација.

А она друга, микродруштвена перспектива фокусира на неформалном контролном систему, која помаже да се схвати зашто је индивидуа конформна.

Још су се кинески мудраци пре више хиљада година бавили друштвеном контролом, они су истицали ону неформалну, суптилну (или чак да је назовем и субверзивну) друштвену контролу, тврдећи да је много лакше од директног војног напада рата, покорити поједине народе, и то путем убаџивања корупције, безакоња, нерада, разних порока. Зар Кина није за време комунизма једина профитирала? Скоро је удвоstrучила број становника, постала једна од водећих земаља света. Зато што је хиљадама година позивала моћ субверзије, умела од ње да се сачува. Док су Словени непобедиви у отвореном војном рату, а када је у питању субверзија, ту су и за време комунизма пали на испиту.

3. Мафије и друштвена контрола

Пре свега саме мафије као социолошки, политички феномен, се могу видети као средство друштвене контроле. У великим западним државама оне могу понекад бити инструментализоване да се постигну неки манипулирајући циљеви. Нпр. ако је у интересу демократске државе да учини нешто што није стриктно у оквиру закона, или то налажу интереси државе и већине грађана, то се представи да је дело мафија. Позната је нпр. улога појединих држава у развијању нарко мафија ван њихових граница, разних илегалних политичких покрета, итд.

Чињеница је да су мафије у нашим условима застрашујућа појава, која утерује страх у кости, убија лидере државе, рањава, пљачка.

Зар то није друштвена контрола. Ко њу спроводи? То не чини држава него неформални центри моћи. А у претходним поглављима је анализирано ко су неформални центри моћи, ко стоји иза њих.

Дакле, у западним демократијама мафије су ипак обично под званичном контролом, или су чак инструментализоване као средство друштвене контроле од стране моћних држава. Док је код нас ситуација драстично другачија. Неформални центри моћи теже да државу подводе под своје шеме понашања. Дакле, мафије теже да буду средство друштвене контроле понашања државе и грађана, покушавајући да утичу тако како на државу, државне органе, организације, и саме грађане, да развијају конформизам њиховим правилима индивидуалног и друштвеног понашања. Логичан је закључак: преко мафија неки други центри моћи желе да контролишу нашу државу.

Судство је врло карактеристичан пример. Оно је често неправично, судске одлуке се често растежу, али је сигурно да има и поштених правосудних радника. Последица је слабљење судства, државе, стављање до знања да правде нема, развијање дефетизма, нема кажњавања девијантних у односу на правила понашања неформалних структура моћи. Судијама корист, већини штета. Безакоње води бујању криминала. Ако неко жели да штети овој држави, онда је сасвим логично да се он радује да бујају судске неправде. Онда ће он тражити начина да ту негативну судску појаву јача.

Шверц дроге, споља гледано изгледа као извор енормних зарада, али у суштини означава опасан напад на здравље нације, пре свега младих, дакле то није првенствено бизнис, ма колико био нелегалан, него је субверзивна активност која у крајњој линији руши здравље нације. Дакле, то је активност неформалне инверзоране друштвене контроле над здрављем грађана, пре свега младих.

Производња музичких плоча, итд. са оријенталном музиком, наводно забава, народ воли оријенталну музику, (оријентална музика је антрополошко питање, њу сви воле због ритма, осећајног набоја, поготову млади, али она развија по психу штетне емоције), згрђу се велике зараде, а последице су разорне на нивоу потискивања изворне и праве националне музике, тј. рушење националног и индивидуалног идентитета. Дакле на делу је неформална друштвена контрола па нивоу слабљења националног идентитета.

Трагичне смрти два војника у Топчидеру недавно, постављају проблеме правне природе, шта се са њима десило? Али је последица одбијање младих да иду у војску, губљење поверења у њу, слабљење војске и одбранбене моћи државе, одумирање државе и војске. Док друге државе и војске јачају, наше се слабе.

Развијање регионализама, сепаратизма, ево шансе за криминале да се богате. А слаби се држава.

Убиство Ђинђића је дестабилизовало државу, директни извршиоци су то учили или мислећи да се обрачунају са неким и нечијим непријатељем, док је последица било стварање хаоса и дестабилизације, што је и био један од главних циљева пројектаната овога убиства, који стоје иза примитивних извршиоца (тврди се да иза тога стоје стране обавештајне службе). Убиство Ђинђића, киднаповање Стамболића, атентат на Ибарској магистрали, убиства војника, бројна друга убиства, аранжиране саобраћајке, провале пљачке, крађе, ракет, то даје извршиоцима осећај свемоћи. У крајњој линији то слаби државу и нацију. Ако неко жели да нам нашкоди, то може врло ефикасно да нам учини, нека јача мафије, не треба да нам објави рат, то ће учинити изнутра преко криминалаца.

Производња спортских шампиона у претходном систему, је имала за последицу не само развијање поноса и љубав према својој нацији, него и јачање угледа ондашњег поретка. Садашњи изгради навијача претварају стадионе у извор несигурности и доприносе слабљењу нашег спорта. Сличан негативан учинак имају и афере у сferи спорта, борбе кланова за превласт, нелегалне трговине спортстима и играчима. Криминализованим појединцима зарада, корист, али се деградира спорт. Једно питање: „Зашто ми стара и болесна нација, запели из све снаге да будемо врхунски светски спортсти? Па то је лепо, добро за нас. То нико не негира. Али се поставља једно друго питање:“ Ако можемо да будемо одлични спортсти на планетарном нивоу, исто тако можемо да будемо и врхунски економисти, научници, бизнисмени, можемо да остваримо висок економски развој, национални доходак на нивоу развијених светских земаља. Зашто то онда не чинимо? Учинимо као што

чинимо у спорту, развијмо нашу земљу економски? Ми то можемо. Овако све ово личи на морбидну инверзију, премештања наше енергије концентрације и мотива пре свега на спорт, а запостављање других наведених области.

Зар раширеност необичних појава које означавају несигурност грађана где год макну (на улици, у суду, стадиону, градском превозу, војсци, школском дворишту, у обданишту, на ђачкој екскурзији, итд.) не производи за последицу страх, застрашивање грађана?

Претерана еротизација средине, хедонизација, кич и порнографија у медијима и свакодневном животу, масован продор вулгарних речи и псовки у свакодневни језик, порнографске поруке у филмовима, на ТВ, у пропагандним спотовима, лансирање некаквих помодних крикова у односима међу половима (групни секс, свако са сваким, људско крдо, човек - вук, жена - вучица, инфериорно-супериорно, садизам-мазохизам, итд), поступци естрадних звезди, могу бити интерпретирани као успешни пословни потези досетељивих бизнисмена из света шоу бизниса, филмских магната, издавача порно ревија, плоча, дискета, књига, ТВ кућа, који тако згрђу зараду, и злоупотребљавају збуњену и распамећену масу, али крше етичка правила или правила јавног морала. Њихов резон је - ЗАРАДА. Последице су разорне: усмеравање младих у погрешан систем вредности, прерано и олако ступање у сексуалне односе, абортус или нежељено дете, лабављење морала, олак развод, лабилност породичних односа, убијање жеље за породицом, болести, раст проституције. Крајњи резултат је између осталога пад наталитета. А то је једна до наших највећих бољки.

Помодни је крик као тема уметничких остварења, либидо, или чак и педофилija, инцест, хомосексуалност, секс са животињама, итд. На томе се може добро зарадити. Али је друго такве ставове презентирати једној демократској држави где су грађани економски независни, очуваног здравља, заштићени законом, где функционише култура, исправан систем вредности, него ли када се ради о нашој средини у кризи идентитета, морала, када се ради о уморним појединцима, подложним утицајима и моделирањима.

Посредовања одласку младих стручњака, разне индиректне мере охрабривања да напусте земљу, могу у појединим случајевима донети зараду посредницима, или неким, другима, али је крајњи учинак други, огромне штете за државу и нацију. Неко може казати: „Ама нека оде моје дете да се спасе”. Тачно, детету ће бити боље, утећи ће од ове овдашње душегупке, али пошто је то масован процес (сви резонују: „Ама ради се о моме детету, неће сви отићи”) одоше многи. Нама недостаје осећај солидарности, понашамо се сувише индивидуалистички. Тако је било и на Косову, многи продадоше имовину, сваки мисли, „Ама само да се ја спасем”. Врхунац нашег незнанја је што се у Србији била развила мрежа посредника за куповину имања за Србе са Косова, Србе притисли на Косову, овде у Србији посредници им одмах нађу да купе јефтино кућу и имање, посредници зараде, Косово се празни од Срба.

Корупција, мито, од тога имају користи они који у томе учествују, али када ове понашти једном уђу у друштвено ткиво, и ако се не сузбију енергично, добијају чудовишне размере, и гутају све око себе.

Попуштање контрола свакојаких санитарних и других инспекција, надзора, отвара могућност лаке и брзе зараде, може се производити храна која није здрава, свежа, застарели рокови употребе, генетски модификована храна, устајала јела у ресторанима, неадекватна хигијена, све је то јефтиније. Што јача криминал. А страда здравље нације. Они сами то чине заслепљени зарадом.

Огромна већина наших лекара су верни Хипократовој заклетви и савесни, али афере у здравству, кланови, мафијашки приватни медицински бизнис понекад, повремене вести о миту, неуспеси у лечењу, трговина бебама и људским органима, давање смртоносних инјекција у болницама неистомишљеницима, присуство свакојаких шарлатана, видовњака, гатара, начин операције рањеног Ђинђића после атентата и разговор лекара са мафијашима о стању здравља рањеног Ђинђића, злоупотреба психијатрије, све ово отвара могућност инструментализације медицине у држави где нема енергичних санкција државе. Последица је срозавање медицине и здравства, тј. слабљење медицинске заштите, уношење страха међу грађане. То значи - рушење здравља већине.

Трговина наркотицима, што је већ напоменуто, означава енормне зараде дилерима, али алиментира и стимулише све већу потрошњу, продају дроге где год се може, па и у школским двориштима. Дилери дроге резонују да неће свет пропasti, а они ће се обогатити, Боже мој, неће пропasti свет. А управо овај наш свет пропада и због тога. Трговци дроге су идеалан објекат пажње и интереса свих оних који желе да јачају трговину, а да нас све овде слабе.

Смањење вредности фирмки кроз слабљење предузећа, је раширенा појава, да би се тако управљачки директорски слој дочекао пакет акција за мале паре. Они се охарпе а крајњи резултат је слабљење предузећа, економије. Профитери не мисле о томе, они су заслепљени својим ћаром. А нација је све сиромашнија, слаби, копни.

Ми смо у врху светске лествице по потрошњи жестоких алкохолних пића, цигарета, дроге, а при дну по потрошњи млека, рибе, итд. Изгледа да се више и брже заради продајући оно што не ваља него ли оно што је добро. Или неко можда форсира продају онога што не ваља?

Где год се окренемо, свугде наилазимо на уgraђене штеточинске концепте, корист криминалцима, штете нацији и држави. Криминалци су оковали успавану нацију као што су патуљци оковали и победили цина Гуливера, када је хрчући заспао на топлом острвском песку поред мора, сваку његову и најмању длачицу су привезали за песковито тло, травку, корен, жилицу, камен. Када се Гуливер пробудио види да не може да се макне, нема ланаца, а не може. Док не схвати да су му патуљци везали сваку длаку, и најмању, за тло. Мафијаши и криминалци то нису свесно и намерно учинили, не, тако су мафијаши и криминалци навођени дуги низ година да паралишу нацију, без да су тога огромна већина од њих били довољно свесни, рушилачки концепти и програми су свугде присутни, инсталирани. Нација је завезана, парализана, окована, а не види се то, не зна како. Осећа се да нешто не иде, не може.

Дакле, овде у овоме поглављу се објашњава како је нација подвргнута подмуклој, а врло ефикасној неформалној друштвеној контроли.

4. Ствари сјавнији под конјиролу

Зар древни Кинези нису били у праву? Зар мафије нама не праве већу штету него ли директан отворен рат? Одговор је потврдан. Нисмо далеко од тога да се досетимо да неко ко нам није пријатељ, или ко жели да нам нешто наштети, отме, баш зато може подржавати и јачати мафије. Толико је доказа да су мафије јачане из центара изван земље из политичког геоокружења. Отишао је један тоталитарни поредак иза кога су остале рушевине, сузе и крв, надали смо се слободи. Сада жеље да нас опет преваре, да нам наметну нови јарам, уместо претходног комунистичког, сада мафијашки. Да се настави рушилаштво, да нас дефинитивно дотуку и раскомадају.

То не смеће никако дозволити. Зато треба енергично и под хитно сужбите све криминализоване структуре, сфере и појединце. Док не буде касно. Јер распамећене мафије и криминалци су из дана у дан јачи, дрскији, и разорнији, наша нација и држава су све слабије из дана у дан такорећи. Свако ко крши закон је криминалац. Треба да заживи правна држава, свако ко крши закон треба да падне под жесток удар закона. Само тако ће се сужбите мафијаштво и криминал.

X. ПАРАПСИХОЛОГИЈА И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

1. Уместо увода

Понекад у неким специфичним ситуацијама се може рећи много више ако се каже **НИШТА, НИШТА** понекад нажалост скоро да више говори него ли да се нешто каже. Можда је у простору за ово поглавље испод наслова могло да се не напише ништа, можда би то нагнало на размишљања, неке закључке, ма како магловите и нејасне, можда би то значило више него сва даља разматрања.

Научници говоре о парапсихологији строго научничким језиком. Или још боље речено, строго контролисаним стилом закључивања и саопштавања, али и непречизионишћу, и дифузнотој, језиком који је разумљив експертима, а осталима је нејасан, као Роршахове мрље мастила, па нека закључује свако према своме субјективном нахочењу. Што није за чуђење јер је ово област о којој се тек сада почине стидљиво да говори чак и јавно, мада је посвећеним појединцима позната од врло давно, векови људске цивилизације су испуњени потрагом за савршеним оружјем, савршеном контролом, савршеним злочином.

Данас се парапсихологијом баве многи научници, бројне лабораторије, универзитети, системи. Те је сасвим логично имати овакав интерес за ову област ако се зна да она открива неизмерне потенцијалне могућности за контролу мишљења и понашања људи.

2. За што интерес за парапсихологију?

Живимо у време енормног и брзог развоја науке и технологије, па и друштвених наука. Борба за контролу људског ума, унапређење убеђивања људи, што ефикаснија пропаганда, развој метода друштвеног инжињеринга, друштвене контроле, неслућен продор науке у области психологије, психосоциологије, све то има и један манипулирајући циљ: појачати моћ утицања на људе.

Отуда разумљив интерес за парапсихологију.

Огромни ресурси који су инвестиирани у истраживања парапсихологије, су дело моћних држава да што више освоје тајна сазнања за њихове политичке потребе. Понешто се саопшти, али се ова открића држе под строгим велом тајне, што је сасвим логично. Према мишљењима познавалаца, оно мало што се сазна о истраживању ове области, је само минимални делић од онога што знају они који имају потпуну информацију.

Чуло се у прошлости да непријатељска држава држи са отстојања читаве градове једне друге државе у депресији. Чуло се често да се прапсихологија користи у политичке сврхе.

Неки кажу: „Планета је претворена у спиритуалистичку сеансу.”

3. Појам-дефиниција

Парапсихологија се бави феноменима који својом природом не могу бити објашњени садашњим сазнањима физичке науке. Ови феномени се састоје у аномалној перцепцији једне информације од стране једне особе, („аномална коњиција”, „прецепција екстра сензоријална” или ЕСП), или се састоји у једној аномалној модификацији једног материјалног система у присуству једне особе („аномалична пертурбација”, „акција на дистанци”, „третман на дистанци, психокинеза” или ПК).

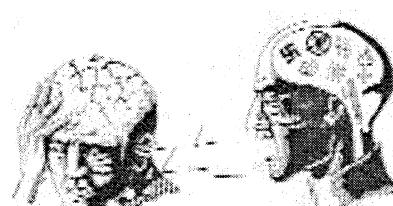
Ови феномени имају, скоро увек, једну слабу амплитуду и једну статистичку студију на великом броју догађаја, да би се могла установити аномалија. Ова статистичка искривљеност уствари се састоји у „паранормалном” феномену: особа је погодила информацију чешће него што би то било чистим случајем.

Поред ових радова феноменологије паранормалног се обрађују модели. Ови модели су врло непотпуни или врло спекултивни, јер покушај објашњавања паранормалног је фундаментално тежак: дефиницијом, паранормални феномени су изван домета актуелне физике. Ова тешкоћа је често интерпретирана као „дуалитет свест/материја”. Свест изгледа интервенише директно у паранормалним феноменима.

У случају ПК, једна особа једна свесна особа поремети неки материјални систем или се не може схватити како је то могуће. У случају ЕСП, не може да се разуме како може добити једну мисао, без сензоријалног контакта, једну информацију од једног удаљеног материјалног система, или чак размењивати мисли са једном другом особом на растојању.

Док парапсихологија која је понекад виђена као „пара наука”, актуелна физика је неспособна да објасни паранормалне феномене, недовољна је.

Парапсихологија се развила проучавањем феноменологије паранормалнога, али научници не знају који фундаментални подаци то могу објаснити. Ова ситуација нас потсећа на законе Мендела о наслеђу (XIX век) који описују, без да то објасне физички, како се преносе наследне особине. Фундаментално објашњење је стигло много касније, са открићем структуре АНД.

Међутим Helmut Schmit је предложио једну узрочну везу између количинског стања једног циљног система употребљеног у тесту микропсихокинезе, и могућности постизања једне статистичке аномалије, такозваног ефекта ПК. Ефекат ПК се састоји у искривљавању редукције количине једног система у моменту његове обсервације од стране једне особе. Насупрот томе, ако је систем преобсервиран, његово количинско стање се редукује пре теста и није могуће постићи ефекте ПК.

Сада је Michael Ibsion известио да постизање једног ефекта ПК на једној алеаторној дистрибуцији зависи уствари од процеса генерације ове дистрибуције. Ови резултати су једна прелиминарна стапа у карактеризацији физике феномена микропсихокинезе.

4. Références

1. H. Schmidt (1976). PK effect on pre-recorded targets. Journal for the American Society for Psychical Research, 70 : 267-291.
2. H. Schmidt (1982). Collapse of the state vector and psychokinetic effect. Foundations of Physics, 12 : 565-581.
3. H. Schmidt (1984). Comparison of a teleological model with a quantum collapse model of psi. Journal of Parapsychology, 48 : 261-276.

4. H. Schmidt (1985). Addition effect for PK on prerecorded targets. *Journal of Parapsychology*, 49 : 229-244. 5. H. Schmidt (1993). Observation of a psychokinetic effect under highly controlled conditions. *Journal of Parapsychology*, 57 : 351-372.
6. J. G. Cramer (1986). The transactional interpretation of Quantum Mechanics. *Reviews of Modern Physics*, 58 : 647-688. 7. M. Ibison (1998). Evidence that anomalous statistical influence depends on the details of the random process. *The Journal of Scientific Exploration*, in press.

Abteilung für Psychologie und Grenzgebiete der Psychologie (A.P.G.P.) (Université de Freibourg, Allemagne).

Anomalous Cognition Project (A.C.P.) (Faculté de Psychologie, Université d'Amsterdam).

Bio-Emission Laboratory (version complète) (Chiba-shi, Japon), et un site miroir (version réduite). La version complète nécessite temporairement un nom et un mot de passe. Ecrire h_sakai@nirs.go.jp pour obtenir un accès direct.

Cavendish Laboratory et le Mind-Matter Unification Project de B. D. Josephson (Univ. de Cambridge, R.U.)

Cognitive Sciences Laboratory et le programme STARGATE (Palo Alto, CA, U.S.A.)

Consciousness Research Laboratory (C.R.L.) (Université du Nevada, Las Vegas).

Consciousness and Transpersonal Psychology Research Unit (Liverpool John Moores University, R.U.)

Freie Universität Berlin (Prognosis of Stochastic Events, Precognition/ Psychokinesis) (Berlin, Allemagne).

Institut für Grenzgebiete der Psychologie und Psychohygiene (Freiburg, Germany)

International Consciousness Research Laboratories (Princeton, U.S.A.)

Koestler Parapsychology Unit au Department of Psychology (University of Edinburgh, Ecosse)

Laboratoire de Parapsychologie de Toulouse (France) également appelé Groupe d'Etudes Expérimentales des Phénomènes Parapsychologiques (G.E.E.P.P.)

Parapsychology Study Center of Bologna (C.S.P.) (Bologne, Italie), également en italien.

Perrrott-Warrick Research Unit au Psychology Department (University of Hertfordshire, Hatfield, R.U.)

Princeton Engineering Anomalies Research Laboratory (P.E.A.R.) (Princeton University, U.S.A.)

RetroPsychoKinesis Project (R.P.K.P.) (Université du Kent, Canterbury, R.U.)

University of the West of England, Department of Psychology (Bristol, R.U.)

XI. ЗДРАВЉЕ И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

I. Стапање здравља нације

Опасно су угрожени здравље и опстанак нашег народа. Ми смо не само један од најстаријих народа на свету, него и један од најболеснијих. Говорити о здрављу једне нације значи стављати на дневни ред услове живота, животни стандард, питати се колики је национални доходак, каква је медицинска нега, колики је број лекара, болничких кревета, какви су исхрана, одмор, становање одећа, обућа.

2. Здравље и људска права

А познато је да стандард живота иде упореду са демократијом и људским правима. Без слободе нема не само хлеба, него нема ни здравља. Криминал значи напад на закон, људску слободу, то је напад на живот и опстанак. Наша нација је нападнута од криминалаца. Њихов главни циљ је отети, пљачкати, терорисати, то значи слабити, кидисати на снагу и виталност нације, тј. удар на здравље. Аномалија је захватила дубоко и опасно и медицину и здравље.

3. Здравље и криминал

Данас је здравље већине грађана драстично угрожено. Према неким подацима само 5% је здраво ? Питање је колико је овај подatak тачан? И да ли је уопште могуће наћи тачан подatak. Предочавамо да још није успостављена прецизнија дијагноза стања здравља нације и узрока истога. Постоје различити подаци у зависности од извора. Што је још један доказ да се у било које статистике о здрављу нације не може поуздано довољно. У драстичном порасту су многе болести и људски век је скраћен. У Србији се све више умире а све мање рађа. Шире се као епидемије пушење, дрога, алкохолизам, и разне друге аномалије и пороци по здравље и виталност нације опасне појаве. Нација је уморна, у апатији или депресији, у кризи идентитета, биолошки ослабљена и здравствено руинирана и није у стању и због тога да ради и привређује како треба, да се брани, своје територије и своју државу.

Најважнији ресурс једне нације и државе су њени људи.

Верни своме ангажману желимо да ово питање ставимо на дневни ред, да позовемо медија, политичке странке, сталешке организације, синдикате, НВО, и све појединачце и установе које се тиме баве, да учине што могу да се овај истински табу расветли, и предузму мере оздрављења нације и нашег посрнулог здравства.

Указујемо на стање здравља, и на узроке. И закључујемо да сви требамо да се овим позабавимо као задатком број 1, да спашавамо своју нацију, себе саме и наше сроднике. Док не буде касно. Сви смо у опасности и угрожени. Последњи је моменат да то урадимо, сутра већ може за многе од нас бити касно.

Свесни смо да постоје снаге и појединци који ће покушати да овај наш позив обезвреде представљајући нас да претерујемо. Позивамо на подршку и храброст.

XII. ЈУДСКА ПРАВА И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

1. Јудска права и победа на изборима

Већ деценију понављамо да нема победе народне воље и демократије, све докле год нису заштићена људска права грађана, све дотле такви грађани ће бити преплашени и онемоћили да се изборе за своја права, да бране своје територије, своју националност, личну безбедност и имовинску сигурност. Такви грађани жртве тираније криминалаца немају менталне и физичке енергије да се укључе у демократске промене, они немају снаге и елана и да се укључе у изборе, да победе на изборима, они су апатични и безвљни, чак понекад немају довољно воље да дођу на бирачка места, да гласају.

Ми још од 1990. године понављамо и тврдимо да без поштовање људских права нема изборне победе и захтевамо да се на дневни ред стави питање људских права, да се овај табу разобличи и грађани заштите.

2. Ставиши на дневни ред питање људских права

Захтевам и овога пута да се стави на дневни ред питање ЉУДСКИХ ПРАВА, и да се схвати да је то кључно питање. Само тако ћемо спровести излазак из кризе и реформе. Покрет за заштиту људских права је на ово указао још далеке 1975. године и предвидео неслућене димензије овог зла уколико не буду предузете мере. Непоштовање људских права је изазвало садашњу катализму, оно је само урушило државу и нацију.

Позивамо демократску јавност Србије да се освести, и да ово питање стави на дневни ред. ДОК НЕ БУДЕ ДЕФИНИТИВНО И ЗАУВЕК КАСНО! Последњи је моменат да се освестимо и схватимо да је наш народ уништаван, укључујући нас саме, нашу децу и наше породице.

3. Јудска права-самоуруштење државе и нације

Као борци за људска права и познаваоци ове материје желимо да изнесемо наша сазнања и виђења ове области. Нарочито желимо да анализирамо какву је улогу играо концепт људских права у растакању претходне СФР и СРЈ.

Често се чује да су људска права инструментализована од стране моћних држава са циљем да се мешају у унутрашње ствари појединих земаља, да их дестабилизују и стекну утицај, или власт над њима. Оваква једна тврђња стоји, али само у толикој мери колико поједине државе то дозволе својим поступцима.

Врло карактеристичан пример је наша земља. Она је запала у садашњу кризу, распала се, изгубили смо наше територије, управо зато што је пала на плану поштовања људских права. Претходна ФНРЈ, затим СФРЈ, касније СРЈ, СЦГ, сада Србија, су од 1945. године кршиле масовно, систематски и флагрантно људска права и тиме ослабиле државу и нацију, и на тај начин урушиле саме себе, обавиле једну врсту самоуништења.

Овде се може поставити више питања: Како је могуће да једна држава буде тако ирационална да сама себе уруши? Зар није било људи који су могли да укажу на такве заблуде и погрешке? Зашто би држава масовно кршила права грађана?

Када је нова власт дошла на кључне позиције 1945. године одмах је спровела сиров обрачун са многима одузела имовину врло великом броју грађана, СПЦ, Династији Карађорђевић и почела да крши права већини грађана, и све то „у име народа“. Свесни смо данас да то није било у име народа, него да је та имовина присвојена од ондашњих и данашњих властодржаца за њих лично и за њихове породице. Тако су уведени криминал и промовисани криминалци још 1945. године, створена је зла крв, испрљана савест починиоца, њихова мржњом отрована потсвест је деценијама регенерисала пројекте реваншизама и кињења обесправљених жртава.

Настали су прогони „реакционара“, издајника, страних плаћеника, буржуја, развлашћених капиталиста, сарадника окупатора, експлоататора радника и сељака, кулака, информбироваца, верника, српских националиста, четника, монархиста, итд, све до данашњих дана лепеза непријатеља се ширила и добила неслућене размере. Нарочито се ово манифестовало од 1990. године до 2000. године. Већина грађана је постала жртва безакоња, пљачке девиза, плате, пензија, провала, крађа, и тд. И претворена у сумњиве личности, народ је постао опасан по власт, и власт је почела да га бесомучно поткрада, сумњичи, кињи, мучи, изнурује.

Зашто је држава кршила људска права?

Зато јер је мислила да се обрачунава са непријатељима, да их кажњава, да чува себе. Што је била велика заблуда као што се види од 1945. године до данас. Зар су непријатељи девизне штедише, пензионери, деца и потомци четника, они који не мисле исто, који су другачији, мирни верници, зар је могуће да већина грађана постане жртва и непријатељ властодржаца?

Очигледно да су направљене велике и историјске погрешке са концептом људских права и да су криви за то властодршици.

Затим да одговорим на питање КАКО ЈЕ ДРЖАВА УРУШЕНА ПОМОЋУ ЉУДСКИХ ПРАВА?

На више начина:

- прво тиранијом, раубовањем, и масовним прогонима је нација ослабљена економски, осиромашена, руинирана здравствено,

- нација је била позавађана по политичкој основи (и на друге начине) онда нема слоге, држава где нема слоге пропада, унета је зла крв, вирус сумњичења, мржње, они који су отели туђе, или прогонили невине, су постали индивидуе чија савест је постала затрована, све су више тонули у неморал, уместо да се исправе, као што пијанац уместо да се отрезни све више пије,

- дугогодишња тиранија је разбила морал, веру у Бога, културу и идентитет наше нације, уведени су непотизам, корупција, преваре, и безакоње, такве злоупотребе стварају лош национални морал и руше државу и нацију,

- створена су жаришта тензија, мржње, конфликата, који су се од 1990. године претворили у оружану побуну, ратове, демонстрације, обрачуне, видљиве и невидљиве,

- држава се није бавила оним чиме треба него највише обрачунима са наводним непријатељима, није се радило него политизирало, штеточинарило.

- држава је губила углед у свету,

- већина грађана је постале незадовољна, деморализана, апатична, временом руинирана,

- урушени су правосуђе, образовање, информација, разни системи.

Очигледно је да је држава направила катастрофалне погрешке са концептом људских права. Зашто? Из незнაња, уместо да престану да прогоне грађане и да крши њихова права, власти су то чиниле арогантно све више и више, и тако стварале негативне ефекте који су их урушили изнутра. Власти су испољавале велики степен незнанња и недостатак политичке мудрости.

Криви су властодршици, који уместо да су саслушали грађане жртве безакоња и уместо да су поштовали њихова права, су их тиранисали и пљачкали.

Ми смо на самопроЖђирање и самоуништење државе указивали од 1975. године, због чега смо били прогањани, уместо да су наше анализе биле уважене.

Напомињемо да нису извучене поуке из претходног периода и да се упркос победе демократије, стање са људским правима већине не поправља у доволној мери.

Сада људска права не крши званична власт која је демократска патриотска, него криминалци и мафије, које демократска власт није у стању да обузда.

А за то време ми не само да се не бранимо на ефикасан начин, него смо толико обеспомоћени да нисмо у стању ни да сагледамо објективно шта нам се дешава, и да то саопштимо јавности на убедљив начин. На нама лежи велика лична одговорност.

Народ увиђа да смо изгубили Крајине, Босну и Херцеговину, да можемо изгубити Косово, да се одвојила Црна Гора, да је сада на реду могуће отцепљење југа Србије, Санџака и Војводине. Већини грађана наше земље је јасно да су преварени,

да се иза концепта претходног самоуправног социјализма крило разбијање државе, отимање српских територија и уништавање већине грађана. Србија је и дан данас призор страдања и патњи већине грађана, изгладњивања, изнуривања, застрашивача, прогона и насиља. Грађани увиђају да им нестаје виталност, да њиховим сродницима полако копни здравље, да су немоћни да подрже своју децу, да су гурани у менталну алијенацију, болештине, да многи нестају, или ће ускоро нестати. Већина увиђа немоћ и није у стању да се супротстави како треба опцији безнађа.

Са оваквим монструозним пројектом се не можемо сложити. Поставља се питање ШТА ЧИНИТИ? Ко данас крши закон? Мафије и криминалци, ево још једног суштинског одговора.

А након овога се намеће један суштински закључак: уклонимо криминалце, и онда ће бити заведено поштовање закона, и нација и држава ће бити спашени. Као чаробним штапићем, све ће нам одмах кренути набоље.

Како су путем кршења људских права створена национална неизмерна мржња, шовинизам, нацизам, нова балканализација?

Знамо добро да је претходни комунистички поредак прогонио све грађане, без обзира на националну припадност, од Словеније до Македоније, вероватно су најмање били изложени удару Словенци, можда и Македонци, постоје тврђе да су жртве најжешће репресије били управо Срби. Мада то мисле и Хрвати, Албанци, Бошњаци. Али овде је нешто друго најбитније: припадници појединих етничких група најчешће нису исправно процењивали и схватали да је њих прогонио поредак, него су били убеђени да им то чини друга нација. Припадници несрпских нација пак су били склони да закључе да су биле жртве „српских чизмаша”, а Срби су опет истичали да их прогоне Тито, Кардель, Бакарић, Хрвати, Словенци. Тако је створена историјска лоша процена, с'обзиром да су политички обрачуни били масовни, и често врло опасни, многе су завили у црно, настала је огромна мржња против друге нације, која је погрешно виђена као виновник. Ова погрешна процена је имала значајан утицај у побуни Албанаца на Косову, етничким ратовима у Босни и Хрватској, Косову, бујању национализма на југу Србије, у Рашкој (Санџаку), Војводини. Што је водило побуни, тероризму, ратовима, криминализацији, мафијашењу и етничком кланицању.

Криминалци, разне војне парофармације (Срби, Бошњаци, Хрвати, Албанци) су у последњим ратовима изазвали масовна и драстична кршења ратних закона и људских права (убиства, рањавања, пљачке, силовања, итд)

4. Наславља се кршење људских права

Са тугом констатујемо, да упркос формалних промена у политичком систему и руковођењу државом, нема битнијих побољшања што се тиче поштовања људских права. Није дошло до дисконтинуитета. Наше наде су изневерене, као и већине грађана.

Раније је масовно кршио права претходни поредак, сада то чине криминалци и мафије, имамо демократску власт коју сачињавају искрени патриоти, али су немоћни да зауздају мафијашке структуре неформалне власти.

Треба ставити на дневни ред питање људских права, и мафијаштва. У овој сфери људских права још увек и данас постоје замрачене области, клишеи. Област људских права је неистражена и још увек и нажалост врста табу теме.

Победила је демократија. Ко брани ДСС, ДС, Г17, СРС, и тд, да ову тему ставе на дневни ред. Овде има чудних и нелогичних ствари. И неразумевања оних који лагодно живе и који су засада поштеђени од повреда њихових права (Сит гладног не разуме). У претходном периоду чланови КПЈ/СКЈ су такође били поштеђени, да не

виде негативне трендове, да их тако пасивизирају. Видели смо шта се десило са СФРЈ, СКЈ, ЈНА. Они су скупо платили своје заблуде. Исто ће се десити и садашњим странкама на власти ако не успеју да објективно сагледавају стварност, а не кроз субјективне призме својих личних лагодних позиција. Уместо да објективно виде стварност ове политичке формације прихватају данајске поклоне оних који желе да их успавају, варају и злоупотребе.

5. Недовољно коришћење организација и кадрова за заштиту људских права

Уједно истичемо да је број политичких странака, синдиката, организација за заштиту људских права и НВО велики, да поседују врло значајне људске и друге ресурсе, и да су сви ови ресурси недовољно искоришћени, пре свега јер не постоји сарадња и слога, постоје поделе, као и манипулације са активистима људских права. А које се састоје у сејању завада, скретању пажње са главних на споредније сфере ове области. Услед чега долази до недовољне ефикасности акција. У организацијама за заштиту људских права које располажу значајним ресурсима и инфраструктурама има изванредних кадрова и стручњака. То су већином млади врло образовани и стручни људи. Међу њима има и оних искуснијих, а управо то је оно што се данас тражи у овој области, спона МЛАДОСТИ, СТРУЧНОСТИ, ЗНАЊА И ИСКУСТВА. Потребна је сарадња свих, јединство акција, исправне процене.

Региструје се тенденција да се преувеличавају кршења људских права мањина и да се минимализирају и укривају кршења права већинског народа.

НВО, странке, организације за заштиту људских права су се поделиле, једни су наводно „националисти“ а други „мондијалисти“. Уместо да се сви сложе за борбу за борљитак са људским правима. Тако би били сви спасени. Јединство ометају они који профитирају на непоштовању људских права, зна се ко су они.

6. Наводни Јаваштитници Српства и Православља

О овоме је већ у неколико наврата речено, треба још појаснити. Што се тиче тзв „заштитника Српства и Православља“, Српство и Православља су у кризи, то сви видимо. И сви треба да се боримо за спас Нације, Вере и Државе. Отуда су заштитници Нације потребни који треба да обједине нацију и да је поведу спасењу. Али то треба да буду појединци које красе изузетне особине: патриотизам, поштење, честитост, интелигенција, образовање, дипломатичност, самопожртвовање, неподмитљивост. Такве националне вође не привлачи пре свега њихов лични интерес него интерес већине. Разуме се они морају имати неопходна средства за несметан рад: стан, новац за живот њих и њихових породица, неопходан комфор, опрему, итд. Али уколико неки национални заштитници то чине на речима, а на делу користе своје позиције да се дочекају фотеља, да се богате, или подлежу чарима власти, почну да их опијају висине, да постају самовољни, опијени привилегијама, или тирани, да посежу за туђим правима, да се у њих усељава црв сумњичења, параноје према другачијим, фараонству, онда то више нису никакви заштитници Српства него постају највеће штеточине и непријатељи Српства. („јарац у купусу“, „лисица у кокошарнику“). И њих се онда лађају сви они који желе да помоћу њих нам наносе овде штету, да их јачају и усмеравају у погрешном смеру, да наставе дестабилизацију и слабљење земље и нације. Тако се одвија процес претварања поједињих заштитника нације у криминалце. Другим речима, неки од њих нису никад ни били прави љубитељи своје нације, него су то самозвани заштитници, да би профитирали. Понављам, лисица

поједе сељаку кокошку и правда се: „Појела сам је јер једе зрневље са њиве сељака”. А што је рационализација, лажно оправдање, није њој до заштите њиве сељака, него до укусног меса кокошке. Тако и самозвани заштитници Српства и Православља, наводно штите Србе а овамо желе да се на њихов рачун богате.

7. Извуцимо поуке из прошлости

Сличне злоупотребе су се дешавале од 1941. до 2000. године. У нашој земљи и значајном делу планете је био заведен комунизам. Са наводним циљем да се створи идеално људско друштво равноправности, једнакости, правде и благостања. Дивна идеја и наводна намера. Али пракса се показала сасвим другачијом.. За време II Светског рата је био створен знатан слој врло способних и поштенх комуниста који су искрено желели да заведу такав праведан систем. Али је се временом услед једнопартијског једноумља створио слој привилегованих, јачало је самовлашће, непотизам, појавила се корупција, што је из године у годину бујало. Поштени комунисти су постали мањина, а све су више били присутни на сцени свакојаки „заштитници Партије и Државе”, а уствари појединци које је опрљила и деформисала Власт. Овакви апаратчици су били све бројнији, и јачи, они су потиснули поштене комунисте, узели команде у своје руке, и створили своје Краљевство зла и мржње. И на крају све уништили и довели до садашњег поразног исхода.

Извуцимо поуке. Не дозволимо да поново „заштитници Државе и нације” на речима, а на делу највеће штеточине, нам поново не униште све тековине, и да не попове злоупотребе сличних заштитника Нације као у време комунизма. Извуцимо поуке. Елиминишемо самозване штеточине. Уколико то не учинимо пропашћемо.

Имамо данас званичну власт у којој се махом налазе еминентни интелектуалци, искрене патриоте, смирени људи. Да напоменем као оличење таквих В. Коштуничу и Б. Тадића (и других, да их не напомињем). Оваква кадровска политика добија на снази. Што улива оптимизам.

Истичем да су и друге етничке и верске групе у кризи, не само Срби. Крше се права свих. Позивам на поштовање људских права свих, не само Срба.

Овим путем желим да ставим на увид јавности наше ставове и да позовем на дискусију. Само кроз сучељавање различитих виђења и приступа, на чињеницама и уз уважавање саговорника се може доћи до стварног стања у овој области.

Отуда ове редове треба схватити као пре свега позив организацијама за заштиту људских права, и свима другима, да се ова област почне најзад расветљавати и да не буде више табу. Само тако ћемо унапредити демократију.

8. Међународна заједница и људска права

Покрет за заштиту људских права је указивао на чињенице што се тиче односа међународне заједнице према нама. Истичемо овога пута такође, да су конвенције и инструменти ОУН и међународних организација које се баве заштитом људских права у много чему превазиђени, чак застарели, и да заслужују суштинска преиспитивања. А нарочито када се ради о новоразвијеним облицима тортуре, рафинираних неформалних оробљавања о чему се говори даље у овоме раду. (О овој теми се говори на више места у овој књизи, видети засебно поглавље).

9. Укривање кришења људских права

Наглашавам овога пута врло деликатну улогу и положај корпуса људских права и врло присутан манипулирајући контекст. А то је да су масовна кршења људских

права у претходном периоду била сакривана. Ми смо се трудили да саопштимо наше налазе и сазнања засноване на нашем вишегодишњем искуству, и полазећи од чињенице да се овим послом бавимо од 1975. године, улажући напор да предпочимо чињенице без улепшавања. Али смо у исто време били свесни да постоје различита виђења ове области и да можемо због тога бити оптужени за неодмерене формулатије.

10. Нема стварног најрећка ни данас

Упозоравамо да је и после октобра 2000. настављено са кршењима људских права. Нема стварних, значајних побољшања са људским правима. Нема огољене тираније као у време Милошевића, директно наређених репресивних мера, хапшења, прогона вербалног деликта, растурања јавних скупова, гашења медија, али и даље опстају судске неправде, раширен је криминал, има корупције, уцена, претњи, провала, пљачки и крађа, безакоње постоји и даље. Још није враћена одузета имовина, нису обављене кадровске смене, бивши развлашћени властодршици су се повезали и опструирају помаке, већина грађана се осећа и даље у несигурности, судије су највећи проблем. Чак је убијен и З. Ђинђић, што је кулминација безакоња. А суђењу његовим убицима се не назире крај. Неки лекари у болницама убијају неистомишљенике тајно ињекцијама.

Стање се чак на неки начин и погоршава. Вал оптимизма после 1990, затим након 2000. године, је замењен апатијом, депресијом, или безнађем, мирињем са злом судбином.

Нада да ћемо постати део Европе може бити прокоцкана. Нас одбијају од Европе, такође, и управо они, који нам стално праве зачкољице у вези Хашког суда, хашких осуђеника, изричу престроге захтеве, итд.

Предлажемо да се одржи округли сто о људским правима, да се ово питање стави на дневни ред, направи дијагноза стања и да предлог мера. Уколико се то не учини не може доћи до побољшања.

Исправне процене, помирење, праштање, слога и сарадња, то је наш одговор.

11. Не желимо никога појединачно да оиштужујемо

Истичемо да наша намера није да било кога вређамо и стављамо на тапет, да ПРЕСУЂУЈЕМО. Ми желимо управо сасвим друго, да ПРОСУЂУЈЕМО. Свесни смо да свако има своју истину, да у овим тешким временима никоме није лако. Најгоре што можемо учинити је да се међусобно оптужујемо и свађамо. Знамо да подаци које овде износимо могу некога повредити, да се могу створити лоше процене и зла крв према нама. То уопште није наш циљ. Нема ниједно име виновника, појединца. Ми желимо да КОНСТАТУЈЕМО шта НЕ ВАЉА. Да би тако то ЕЛИМИНИСАЛИ. Никога не желимо због тога да стављамо на оптуженичку клупу. Али захтевамо да се стање КОРЕННО ПОПРАВИ. И да они који чине овакве злоупотребе са тиме прекину у општем интересу. И да будемо објективно интерпретирани и СХВАЋЕНИ. Скрепећемо пажњу да постоје струје које ће покушати да овим извештајем шире нове заваде. Позивамо на будност. Данас је најважнији императив исправна процена на релацији ВЛАСТ-ГРАЂАНИ и ВЛАСТ-ОСТАЛИ ДРУШТВЕНИ СУБЈЕКТИ.

Велики помак је био приступање наше земље Европском савету и могућност да наши грађани подносе жалбе Европском суду у Стразбуру. То може значајно унапредити људска права у нашој земљи. Али уколико Европски суд не испуни наде

грађана Србије, онда само може охрабрити неправично судство, јачати мафије и криминалце. Значи, у том случају ми би били удаљени од Европе.

XIII. ИЗБОРИ И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

1. Без поштовања закона нема победе демократије на изборима

Наш народ је 1990 године очекивао да ће увођењем вишестраначја победити опозиција и да ће најзад наша нација изаћи из полуувековног тунела. Криминализовани поредак је то спречио јер је лажирао све досадашње изборе и спречио народ да изабере владу по својој вољи. У нереду који је настао од 1990. године на просторијама бивше СФРЈ, претходна власт је се добро снашла да продужи свој опстанак, или још боље речено агонију. А на штету виталних интереса народа и заједнице.

Уместо да дође влада прагматичара експерата која би завела поштовање закона и људских права, законе тржишта и утакмицу најбољих, уз укључење у свет, изборним преварама је одржавана претходна недемократска и корумпирана власт која је довела нацију до садашњег амбиса.

Јасно је сада, да је досада била победила аутентична опозиција, да би постојале реалне шансе да буду избегнути ратови, распади државе и губитак наших територија, материјална разарања и људске жртве и страдања, сукоб са међународном заједницом и завођење санкција и међународна изолација.

2. Последице саботирања изборне воље народа

Даке, желим да кажем, да је спречавање легалних и коректних избора имало катастрофалне последице на свим нивоима. Између осталог, да избори нису били саботирани, победила би права опозиција, дошла би свежа крв, снага, виталност и мудрост, што би имало за неминовну логичну последицу да би мафије биле искорењене једном заувек.

Саботирање коректних избора је имало више циљева, али је главни био да у насталом свеопштем метежу опстану неформални центри моћи, да се консолидују, прилагоде, стекну ратни плен, пљачке, отимачине девиза, приватизације, итд.

Криминализовани Милошевићев поредак је 1990. године полазио са становништва да треба по сваку цену да спречи појаву истинских аутентичних или анти-комунистичких странака те је фаворизовао опозиционаре бивше страначке комунистичке колеге, или пак врло умерене опозиционаре, надајући се да ће се са њима лакше нагодити. Ови кадрови су у претходном периоду, будући да су били изложени мање дискриминацији, или живећи у истинским привилегијама, стекли позиције, положаје, углед, економски и социјални статус, прихваћеност и везе, инфраструктуру. Захваљујући овоме успели су да се наметну и да потисну истинске антикомунистичке снаге. И то не само у земљи, него су успели интригама у иностранству, јер су већ били стекли репутацију, као такви били прихваћани од недовољно информисаних Срба у расејању, да оговарањима компромитују поједине аутентичне снаге које нису имале могућности да оду ван земље и да се исправно представе.

Тако је створена историјска неправда која захтева да буде исправљена јер се не може говорити о демократији у овој земљи, препороду, докле год ова неправда не буде исправљена. Не желимо ништа да пребацујемо лидерима политичких странака бившим комунистима, то су већином истински интелектуалци и патриоти, не желимо

да уносимо раздоре, ми њих ценимо и позивамо их све на слогу. Али они сами треба да буду свесни ове неправде и да допринесу да буде исправљена, јер ако се то не деси, наша свест ће заувек бити тиме оптерећена.

Ми смо због оваквог стања још онда истицали захтев да избори буду бојкотовани, да се не даје легитимитет преварама и крађама.

Поредак је вешто манипулисао опозицијом јер је стварао раздоре злоупотребљавајући хетерогеност опозиције и недостатак политичког искуства. На опозициону сцену је лансирао врло велики број опозиционих странака, у многе од њих се инфильтрирао, створена је за време избора забуна, врло велики број назива странака, порука, грађани су били збуњени.

Досадашња опозициона утакмица је личила на трку у којој је учествовало 100 тркача, а судија је одмах на почетку неправилно из трке искључио 60 тркача.

Докле год се ова историјска неправда не исправи, дотле неће бити мирна савест, све дотле ће трајати расправе и сумњичења међу опозицијом, све дотле се не може сложити опозиција.

3. *Ми смо жртве неправди*

Једна од странака жртва ове неправде је и наш Покрет за заштиту људских права, који је почeo још 1975. године, и 1990 стицајем околности постао политичка странка. Учествовали смо на свим изборима ношени еланом жртва безакоња, а то је већина грађана. Скупљали смо потписе, попуњавали формуларе, борили се са поштом која их је заплењивала, са комисијама, прогонима прикупљача потписа и организатора, без просторија, без икакве инфраструктуре, уз крађе гласова, листића, из подрумског подстаниарског стана, без динара утрошених средстава, без икакве спонзорске подршке јер смо интригама и лажима поретка били дискредитовани и лажно представљени у земљи и свету као безвредна организација („маргиналци“) многи наши активисти су премлађени, опљачканы, тешко рањени, неки и убијени, и, под скоро тоталном медијском блокадом. У таквим околностима смо нпр. 1993. године учествовали у 7 од 9 изборних јединица и освојили 14 место од 108 учесника, више него ли поједине странке које су касније постале парламентарне, и које су утрошиле велика средства у кампање, да је био директно пропорционалан систем имали би представнике у парламенту. (Добили смо више гласова од Грађанског савеза, а нешто мањи број гласова од ЈУЛ-а).

Време је да се ова неправда према нама исправи. Покрет за заштиту људских права је био жртва драстичне репресије и покушаја да буде злоупотребљен и претворен у страшило за заплашивање других, интелектуално смањен пресијама, терором. Нажалост, ми не можемо да учествујемо на изборима јануара 2007. године, јер немамо новац да платимо судске таксе за оверу потписника. А можемо врло лако прикупити 10.000 потписа. Шанса да уђемо у парламент са поруком „СУДСКА НЕПРАВДА ОПСТАЈЕ“ су реалне. Значи, онај ко нема новац, а има велики или огроман број потенцијалних гласова, нема право да учествује на изборима.

Дакле, лажирање и саботирање избора од 1990. године до данас, је дело пре свега неформалних центара којима се расправља у овој књизи. А са циљем да слабе нацију и државу, и да опстану, јачају. Њихово гесло је: Слаба Држава, слаба формална власт-јако наше Краљевство.

XIV. РЕФОРМЕ И НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ

Мафије онемогућавају реформе. Постојање, опстанак, и консолидација неформалне власти до данашњих дана, означавају перманентно и врло добро осмишљену и оркестрирану методичну кампању опстругирања напретка и изласка из кризе. Што горе, то боље.

Последица деловања криминалаца је онемогућавање реформи на свим нивоима, и то што се тиче:

- успостављања правичног судства и функционисања правне државе,
- поштовања људских права
- завођења тржишне утакмице и привређивања
- економског опоравка
- банкарског и финансијског система
- Косова, југа Србије, Санџака, Војводине
- односа између Србије и Црне Горе
- нелегалних приватизација
- интеграције у Европу и свет
- сарадње са међународним институцијама
- односа са САД и Западом
- односа са суседима
- односа са другим верским и етничким групама у земљи
- када се ради о тако значајним секторима као што су Војска, Полиција, Просвета, Правосуђе, Култура, Наука, Здравство, Економије, Финансија, Пољопривреде, и друго
- органског, душевног, духовног и моралног оздрављења нације
- наталитета, демографије
- проблеми младих, итд.

Морамо схватити да докле год мафије и криминалци буду имали моћ, да ће је они злоупотребљавати да саботирају излазак из кризе, реформе, укључење у свет и поштовање међународних стандарда. Они у таквој погубној по нацију и државу стратегији, маколико и очигледно она била погрешна, виде неку своју шансу за преживљавање.

Отуда, налаже се да се криминал уклони. Уколико то не буде учињено, биће све горе.

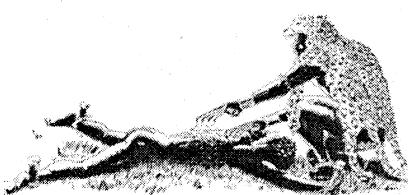
XV. НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ И МЕЂУНАРОДНА ЗАЈЕДНИЦА

Иако је о овоме подоста речено у претходним поглављима, истичем опет да је суштина наше данашње кризе, у сфери односа са међународном заједницом. Ово је по среди и када се ради о појави и опстајању криминала и мафија код нас.

Слајемо се, барем неки од нас, да нам је у нашим интеракцијама са међународном заједницом потребан смисао за прагматичност и дипломатичност. Али има нажалост и оних који заговарају ригидност, или конфронтације, и стичу своје честе подржаваоце.

Позитивна је еволуција да сазрева једна шира свест да кључну улогу у генези наше кризе имају спољно политички фактори, и да управо у овој сфери треба

тражити решење. Из нажалост, деценијског делимичног статисте, или објекта, из незнања због запостављања друштвених наука, треба да постанемо субјект, треба да проучимо наше међународне односе. Треба пре свега упознати контекст и потребе, жеље, доносиоца одлука, великих сила, њихове аспирације на Балкану и у свету, њихове стратегије како да задовоље своје интересе. Моћници пре свега захтевају подређеност њиховој визији, конформизам. Ми треба у оквиру тога да пронађемо неке озбиљније могуће помаке за нас. Као што су то учинили неки други народи који су били у сличној ситуацији у којој смо ми сада, мислим пре свега на Немце и Јапанце после њихових пораза у II Светском рату, јер смо и ми сада на неки начин губитници као што су они били пре шест деценија. Наша неодмереност, нереалност, нетактичност, недипломатичност, су само контрапродуктивни. Исто тако и полтронство и попустљивост према светским моћницима, иду на штету нације. Имамо право на самоодбрану, али засновану на исправним проценама, рационалним параметрима, вођену на дипломатичан тактичан начин. „Кога је митити није га љутити”. Ако тако одмерено мудро поступамо онда ће нас ценити светски моћници. Потребне су нам нове зрелост и свест.

Полазим са становишта да је најмудрије у садашњој тешкој и сложеној ситуацији прихватити чињенично стање, такво какво је. Уместо бега у фикцију, прихватимо истину, макако да је болна и поразна, и прионимо послу да се извучемо из садашње кризе и ћорсокака.

Све досада је недостајала целовита и објективна анализа узрока неспоразума на релацији са међународном заједницом и расветљавање међународне улоге и опредељености наше земље у претходном периоду и данас. А на овом нивоу се крије суштина данашње кризе. Ову анализу би требало усмерити у три правца:

- анализа контекста ДОНОСИОЦА ОДЛУКЕ, тј, МЕЂУНАРОДНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ
- анализа интереса наше нације и државе
- анализа интереса разних националних елита

Суштина је у томе да се пронађу таква решења да се ускладе интереси ова три чиниоца, на такав начин да се оптимално валоризују интереси ДОНОСИОЦА ОДЛУКЕ, али не на штету нашег народа и државе, него да се ускладе сва три нивоа. Нажалост, досада су неформалне националне елите гледале да задовоље интересе доносиоца одлука на такав начин без да воде довољно рачуна о интересима нације, него само како да у општем метежу сачувају своје интересе, да се богате, приватизују за багателу, итд. (Посебно истраживање треба да буде урађено у вези питања која се тичу тзв. „јаничара”, овде су потребни научни приступ, Објективност, Разум, Емпатија).

Наша организација и њени члниници се још од 1975. године залажу за поштовање закона, Устава и међународних конвенција којима су загарантована људска права. Залагали смо се за интеграцију у ЕЕЗ, сада подржавамо Владу наше земље да се наша држава интегрише у ЕЕЗ. Изражавамо задовољство уласком у Партинерство Нато за мир, надамо се уласку у Нато, ако народ жели.

Али треба истаћи да је ово питање наших односа са међународном заједницом изузетно сложено и деликатно.

На крају има истину које се не смеју казати без длаке на језику, и сасвим отворено. Јасно је данас ко је победник, чије су снаге стациониране у новоствореним

државама бившим републикама СФРЈ и бившим социјалистичким државама Источне Европе? То су Запад и НАТО, САД. Није тешко препознати ко је највише допринео да се НАТО лоцира сада на Балкану, види се да су то управо поједине неформалне снаге у оквиру претходног поретка.

Необично је да смо ми били жртве прогона у претходном поретку као „агенти Запада“, а сада жртве опет, али овога пута као „Срби“ такорећи „противници Запада“. И једна и друга квалификација су неосноване. Ми знајмо о чему се ради: нас се и даље лађају да нас злоупотребљавају за своје прљаве игре стварање лоших процена, конфузија, завада. Очекујемо од међународне заједнице да поштује наш деџенијски ангажман за интеграцију у свет, те да нам омогући миран живот и рад. Испада овако, да смо продужено кажњавани што смо се залагали за победу придрживању Европи и свету!

Нажалост, сметају овде они који заговарају ред, рад и мир, поштовање закона.

Одмах да разјаснимо ствари, Срби су одувек били за капитализам, Европу, Краља, Монархију, Бога, Породицу, Морал, Честитост, Херојство, Ред, Рад, то значи да је наш народ одувек био задојен аутентичним европским јудео-хеленским-хришћанским вредностима, Срби су одувек били европски народ, на бранику Европе и њених вредности. Српски народ није био никада против интеграције у Европу, ЕЕЗ, многи су желели да уђемо и у НАТО. Народ се пита зашто је наша земља „бела врана“ зашто није takoђе приступила Западу као и друге земље у окружењу? Зашто смо за време Тита били близки Западу, а онда наједном против Запада?

С друге стране се поставља питање чему та маскарада и замршена политичка игра? Наш народ је за време полувековне владавине „комунизма“ сањао крај тога система, да се приклучи Европи, Западу, где је увек видео своје место, без обзира што су постојале у извесној мери православне и панславистичке идеје, (што само по себи не мора да буде ништа лоше) пре свега код левичарских интелектуалаца. Упркос антизападне пропаганде и 77 дана бомбардовања, Хашког суда, става међународне заједнице према Косову, санкција, данас је већина грађана наше земље ипак за приступање Европи и интеграцију у међународну заједницу, или чак и НАТО. Народ Србије је склон да ово замагљивање објасни као покушај мафијаша у неформалној власти да тако користећи ратне сукобе и конфузију наставе да владају, кроз гурање у изолацију, да овековече своје позиције, деспотију, хаос, погрешне процене, да се богате од ратног плена и пљачке већине грађана. Док боље обавештени аналитичари закључују да се иза свега налазе застрашујуће тезе неких глобалнијих снага мрака, које тако стварају вековима балканизацију, „Завади па владај“, виде у томе предрасуде према „примитивним балканцима“, уствари жеље да наставе и укрију убрзано вековно слабљење већине грађана, удаљавање од ЕЕЗ, НАТО, гурање у изолацију, и међусобне тензије и обрачууне у Србији. дакле, жеље да овде овековече балканизацију.

Народ наше земље захтева да се прекине маскарада, да се збаце образине и да наша земља отворено, а не скривено, као досада у време Тита када је била тајновито са Западом, приступи отворено Европи. Раширено је мишљење да је неформална власт свесно сатанизовала српски народ ван земље да би га тако дискредитовала и тако остала једини представник Међународне заједнице овде. Да би тако сачували своје позиције, јер ако би дошла демократија, дошли би друге личности на њихово место. Дијаспора је слично виђена од неформалних центара моћи, као могући ривал, који ће придобити симпатије Запада, уместо њих. Према појединим аналитичарима ту се назиру и утицаји геоокружења и њихових моћних лобија у свету, који систематски

одбијају нашу земљу од ЕЕЗ, Запада, подстичу антисемитизам (који код Срба никад није имао упоришта, а код њих јесте), да би нас тако држали у изолацији, без моћних савезника, да нам тако лако могу отимати наше територије.

А када се ради о мотивима слабљења наше нације, не можемо се сложити да је оно неопходно и да се ту не може ништа учинити, да се ово рунирање не може спречити. Као што је напоменуто, за нас су врло поучни примери Немачке и Јапана, који су после II Светског рата били губитници, што смо ми сада. А сада су ове две нације у групи најразвијенијих и најбогатијих земаља. Да су њихови политичари сенке, као што су данашњи овде, у годинама после II Светског рата били аморални и себични, да се нису отргли вирусу неспутаних привилегија и да су стављали своје личне интересе изнад националних, као што се управо данас дешава код нас, ове две нације не би никад постигле оно што су данас. Немачка је од европског губитника постала победник. Не дозволимо да због кратковидних интереса појединача, пропадне наша нација. Не дозволимо фрустрираним и нарцисоидним извитопереним појединцима да запостављају већину (која је наводно лоша, себична, незахвална, марва, итд) да би валоризовали своје личне интересе. Тиме они у стварности доказују да своје личне недостатке управо приписују народу. Ондашњи владари ових држава, укључујући и оне недовољно видљиве ешелоне власти у овим земљама, који су постојали тада у Немачкој и Јапану, су свесни тешкоће и деликатног положаја њихових нација, одмах почели пројекте изласка њихових држава и нација из кризе. Ове снаге сенке у Немачкој и Јапану, нису као што је то случај са нашом земљом погоршавале и онако тешко стање, нису сејале заваде, мржњу, рушење, него су упорно и методично радиле на опоравку, јачању, интеграцији у међународну заједницу. Данас су ове две земље победници, што су постигле ширећи култ рада, слоге и исправних процена, увођењем науке, поштовањем закона, реда, културе.

Раширено је мишљење да се ово свеопште страданије наше нације и свих нас може избећи и да су се ратови и жртве од 1990. године до данас могли избећи.

Не можемо се сложити да је сада овде тако „јер је народ лош“. Једноставно, ми морамо прозрети сложену суптилну игру интереса, у оквиру тога наћи боље позиције него ли сада. А да то не умањи интересе моћних држава. Срби, јужни Словени, Словени уопште, су данас у врло деликатној ситуацији. Свима њима је потребна изузетна промишљеност да би преживели садашња крајње деликатна и тешка времена, и нарочито она која долазе.

Западу се упућују отворени захтеви да му овде могу бити кориснији прагматичари, који ће му омогућити боље валоризовање и вишег концепса на Балкану него ли досада, што су му учиниле садашње локалне трансмисије неформалне власти овде. И да се у исто време сачува наш народ од уништења, те се Западу упућује отворен захтев да овде подржи прагматичаре, да спроведу реформе. Захтева се од Запада да када спроведе такве промене каже шта треба чинити, и нове структуре ће то урадити, разуме се уз уважавање националних интереса.

Захтевамо да се створи платформа националног спаса која би позивала на слогу и помирење, уједињење свих здравих националних снага из структура странака на власти, опозиције, државне управе, СПЦ, Сану, Универзитет, НВО, синдиката, Династије Карађорђевића, Дијаспора, итд, па и, ма како то чудно и ексцентрично на први поглед изгледало, и звучало, у овај процес би било потребно и укључење прагматичних појединача из редова неформалне власти спремних на промене и другачије понашање. Захтева се да се наша земља сврста тамо где су се сврстале и суседне земље. Спасимо се док још није касно. Не прихватамо самоубиство, не прихватамо безнађе.

Подршка међународне заједнице у овоме процесу избављења је пресудна. Али и ми можемо много учинити. Узмимо судбину у своје руке.

Ово није место и прилика да се расправља о томе зашто су данас поједине нације богате и моћне а друге сиромашне и губитници. И како културни ниво нације утиче на њену моћ и економско богатство. Али се може анализирати зашто је наша нација данас у овој другој групи нација.

Ayn Rand је још пре више од четврт века утврдила да нема историјских и других детерминизама, него су ту најважнији људи који стварају свет и положај своје нације.

Док ипр. амерички мислилац Натхан Глазер заузима другачије становиште, према њему погодности односно непогодности аутоматски се добијају припадношћу једној нацији-рођењем у једној држави или националној заједници.

Уколико би крајње упростили тврђу Ayn Rand и пројецирали је на нашу нацију и државу, ми би требали бити значајни или искључиви кривци за садашњу кризу. Док према Натхану Глазеру, наша кривица би била зато што смо рођени у нашој држави и што припадамо одређеној нацији.

Др. Mary Ruwart, позната америчка научница у својој књизи „Исцељење нашег света“ која је недавно преведена на српски и друге јужнословенске језике, испољава другачији прилаз, она наиме тврди да се лична одговорност појединца, или елита, одвија у оба контекста, у исто време делују погодности и непогодности настале припадношћу једној нацији, али и лична одговорност и ангажман појединца и националних група и елита.

Са оваквим образложењем др. Ruwart се може сложити као са утемељенијем и заснованом на чињеницама. Нама су наметнути садашњи исходи стицајем историјских, гео-политичких и других коинциденција, и они су суштински предодредили нашу судбину. Друго је питање које је врло умесно, а то је, да ли смо ми као појединци, или наше елите, учинили све што смо могли да избегнемо данашњу судбину? Уколико се то није десило, зашто?

Управо се може дати значајан допринос постављањем питања одговорности за судбину нацију и да трага за мобилисањем националних снага да се из ћорсокака изађе.

Француски мислилац Фредерик Бастиа је казао да је Бог створио човека и ставио га у сред неизмерних земаљских ресурса, али да човек није у стању да оствари своју мисију на земљи јер га у томе спречавају владе, или најобичнији криминалци који му отимају плодове рада или га спречавају да буде креативан.

Иако се налазимо у врло лепом и богатом крају планете, стицајем околности имали смо често кроз историју појаву да смо били жртве освајача и пљачкаша, само зато што смо се налазили на светској раскрсници Балкану, који су нам отимали, тиранисали нас, спречавали нас да остваримо наше потенцијале.

Ако је балканализација наша судбина, кривци за балканализацију нису наш народ и грађани, него они који су били на позицијама неформалне власти, мада ту има много других виновника.

Дакле, кључно питање је уплив фактора које можемо сврстати у „међународни односи и утицаји“ на нивоу неформалне власти.

Захтевамо од међународне заједнице да овде подржи демократизацију, прагматичаре уместо екстремиста.

МИ СМО ПАТРИОТИ, наше ставове заснивамо на начелима Објективности и Разума, дипломатичности и рационалности. Залажемо се за исправне процене, помирење, слогу и сарадњу и за поштовање права свих без обзира на политичку определеност, веру и нацију. Не дозвољавамо криминалним структурама, неформалних

центара моћи да нас лажно представљају у домаћој и страној јавности, ван земље као „Србе, нацисте, антисемите“ итд. а у земљи као „издајнике Српства, агенте ЦИА, ционисте“, итд. итд. Поручујемо интригантима да ће и овога пута остати кратких рукава, као и толико пута раније.

Да ли је наша крвица што се налазимо на Балкану, што смо на раскрсници цивилизација: Ислама, Православља, Католицизма? Док су се други европски народи посвећивали економском, технолошком, културном и научном развоју ми смо се борили са освајачима. Да ли се може говорити о нашој одговорности, када се зна да нам је наметнута полуековна владавина комунистма без нашег слагања, то није био наш избор. Стварање Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, као и комунистичке Југославије су биле више резултат одлука појединача а не наши национални избори? Ми смо били пет века под незамисливом тиранијом Турске империје.

Овакво стање немоћи српског и других балканских народа је злоупотребљено од локалних балканских профитера да своје обеспомоћене народе гурају у конфликте да би профитирали.

Балканализација као израз који означава сучељавање етничких делова целине уз међународно посредовање је настало на Балкану, не зато што су такви балкански народи него стицајем описаних околности.

Службени народ је претворен у међународно страшило. Реч БАЛКАНИЗАЦИЈА је застрашујућа!

Све се чини да се створе лоше процене, да се болна стварност прикрије, улепша, да се масе наведу на лоше процене. Користи се Русија као средство да се створи још већа конфузија, тако је настало пројекат припајања Србије и СРЈ Русији и Белорусији, који се на делу показао као утопија и да се радило о политичкој манипулатији која је имала за циљ да збуњује Србе и Русе, да се тиме ћаре поједини криминализовани сегменти са обе стране. Када се заводи страни западни протекторат на Косову, наилазе руске трупе из Босне и запоседају аеродром у Приштини. То долази пре страшеним косовским Србима, и многима другима као мелем на рану“. Спашће нас браћа Руси од Албанаца,“ многи се надају, има их подоста који резонују и даље као и пре пола века:“ Америка и Енглеска биће земља пролетерска“. Стварају се изненада огромне наде, подгревају се заборављени снови, буде се преживели митови. Инцидент између војника Нато и појединих Срба на Косову, у Босни, се доживљава као „тријумф“, „притајили смо се“, „победићемо их убрзо“. Има и другачијих интерпретација: „Глумимо поразе, СЕВ се инфильтрира у НАТО, није се распао, бићемо светски победници, притајили смо се само“. На крају, нема стварног учинка. Дакле, овим се праве лоше процене, конфузије.

Руси су наша браћа по крви, вери, језику, али и њих и нас је унесретио комунизам. Извуцимо поуке. Ми смо сувише далеко географски да би живели у једној држави. Постоје и друге разлике. Руси такође улазе у Европу, нама се стратешки налаже приближавање НАТО, док Руси од Нато зазиру. Али овакве разлике не треба да буду сметња пријатељству два врло слична братска народа. Напротив, развијајмо сарадњу на свим нивоима. Наше улажење у међународне структуре није издаја Словенства и Руса.

Наши људи у Дијаспори могу дати пресудан допринос побољшању стања у земљи. Удруженци са влашћу, народом, његовим базичним институцијама као што су Црква, Династија Карађорђевић, САНУ, Универзитет, свим умним и добронамерним људима, сви заједно можемо дати пресудну синергију да се победе превазиђене снаге штете и мржије.

Хоћемо у Европу, хоћемо интеграцију у структуре међународне заједнице. Обраћамо се међународној заједници молбом да нас искрено и енергично подржи у овоме смислу.

Постоје суштинске разлике мафија код нас и ван земље. Недавно је један ТВ водитељ пола у шали, а пола озбиљно, казао: „Западне државе јуре мафију, а мафија јури нашу државу“. Маколико ова мисао звучало шаљиво, или иронично, саркастично или сажаљиво, она ипак доста говори. Западне државе су јаке и богате, мафије и криминалци су под контролом, или више од тога, од свемоћних западних држава могу бити инструментализовани у средство друштвене контроле. А то значи да могу служити за јачање тих држава. Код нас је очигледно да мафије и криминал руше државу и нацију. Значи, да су супротне националним и државним интересима, криминал је национални проблем број 1 као што се види из претходних излагања.

Ко то подржава мафије? То није нимало тешко погодити. То су они који се радују нашој несрећи, слабости, растакању, да би на томе лечили неке своје историјске комплексе, да би на основу тога правили своје калкулације да нам отму наше територије. То су оне етничке скунине из геоокружења које су злоупотребиле нашу збуњеност и подељеност, и политичке и друге коинциденције које су настале распадом комунизма, СФРЈ, и СССР-а, да нам отимају територије на Косову, у Босни, Хрватској, да изгоне наш живаљ са његових вековних етничких станишта. Као што је више пута напоменуто, опструкција уласка наше земље у ове интеграције је методично охрабривана и програмирана од стране наших ривала из геоокружење и његових лобија и продужених руку широм света, који су кроз историју гајили, и даље гаје предрасуде према балканским државама, посебно, пре свега, према Србима, на речима се залажу за европеизацију ове регије, а на делу све чине да се настави балканализација.

Уколико Србија не уђе у ЕЕЗ и НАТО катастрофалне последице биће следеће:

- све државе око нас се придружују НАТО и ЕЕЗ, ми ћемо једини у регији бити ван

- бићемо изоловани у случају рата, угрожавања територијалног интегритета, сами против целог света, без било чије заштите, остављени на немилост оних који немају никакве милости. Сетимо се санкција, бомбардовања 1999. године, били смо на немилости сами, без ичије подршке, заштите, лак плен, они који су нам отимали територије су били уз ЕЕЗ и НАТО. Њима смо омогућили да нас черупају јер смо били против најмоћнијих држава. Да смо били чланови ЕЕЗ, НАТО до тога не би дошло, јер се не може спроводити агресија над чланицом ЕЕЗ и НАТО. За сврху стварања непријатеља Запада, је злоупотребљен С. Милошевић. Зато јер је било записано да се у пракси спроведе садашњи финале/сценаријо на штету Срба. Ипак нешто је се могло урадити, али под условом да су на челу државе били искусни политичари који би прозрели у игру, и поступали дипломатски са много такта, и изнашли ипак повољније решење од рата, губитка територија.

- снаге ван земље које су злоупотребиле С. Милошевића сада покушавају да играју на исту карту, да овде јачају анти-западне снаге да опет Србију гурну у изолацију наставе слабљење, југа Србије, преговарачких позиција Србије у вези Косова, одвајање Црне Горе, Санџак/Рашка, Војводина. Оваква еволуција иде на руку мафијама/криминалцима јер су се они обогатили у време изолације Србије, Србија ван међународне заједнице значи овде крајње јачање криминалаца, рај за њих, то значи њихово бogaћење, слабљење државе и нације. Јачање антizападних позиција настаје овде сталним претераним захтевима, зачкољицама у вези Хашког суда, интеграције наше земље у свет, повлађивањима сепаратистима у Црној Гори, Војводини, југу Србије, недовољна осуда судског безакоња, и нарочито држање стране Албанцима

на Косову. Срби су врло поносан народ, то знају они који овако провоцирају и драже национални понос, сасвим је логичан закључак да то чине да Србе изазивају против међународне заједнице, да их гурају у продужену изолацију. За ову сврху злоупотребљавају поједине политичке формације које не манифестишу довољну политичку дубину у процењивању врло сложене политичке ситуацију, него су склоне да понове Милошевићевске погрешке, делом из незнаша, а има их подоста који су заслепљени обећањима даље интерне балканализације Србије, продуженог раја за вршења и богаћења мафијаша, масовичким изборним калкулацијама, локални мафије/ криминалци све чине да Србију опет наставе да држе у изолацији, да би владали и богатили се. Њима ћар а пропаст народу Србије Срби и Црногорци су најстарији и најболеснији народ света, за двадесет година ће бити мањина у Србији, а за пола века могу нестати. Кривци су мафијаши и криминалци, они сегменти међународног окружења који их врло методично, дискретно али крајње снажно јачају.

Нада да ћемо постати део Европе може бити прокоцкана.

Иако смо постали члан Европског савета, питање је да ли ће наши грађани са својим жалбама Европском суду бити од истог суда адекватно третирани, ако ни тамо не буде правде тиме се овде снажно охрабрују прекршиоци и криминал. Жалбе појединача већинских становника Србије међународној заједници да се овде крше њихова права, су понекад остајале последњих година без адекватног одговора. А што ипак охрабрује оне који су и раније кршили права, што има за поразну последицу јачање неформалне власти, националних штеточина и саботера. А онда у Србији страдају не само православци него и други.

Дакле, неформални центри моћи су суштина актуелне данашње кризе, национални и државни проблем број 1. Тако се мафије и криминалци профилирају као кочница за излазак из кризе.

Убиство бившег агента безбедности Русије Литвињенка, које се десило у западној држави, има за циљ да јача руску мафију, чиме се руши изнутра Русија. Јер примитивни руски (српски, итд) мафијаши резонују: „Ала смо јаки, уништавамо непријатеље Матушке Русије на Западу”. И онда тако охрабрени јуришају у Русији у сумњичења, хајке, обрачуне, стварају још већи хаос, конфузију, неред, стање непостојања елементарне личне безбедности и имовинске сигурности. У коме ће страдати у лошим проценама управо најчешће највише оне здрава снаге Русије које могу зауставити суноврат. У Русији се упркос економске стабилизације (која је резултат случајних економских коинциденција на тржишту гаса), наставља тренд назадовања, сваке године Руса је милион мање, Русија је сада мања него ли пре триста година за време царева, нафта са Каспијског мора тече нафтовородом у Турску, може отићи Сибир. Ово има значајне импликације на Србију. Значајан део српских мафијаша и криминалаца има какве такве везе са руским мафијашима, много је бивших комуниста са обе стране, онда се резонује „Америка и Енглеска биће земља пролетерска”. Локални мафијаши охрабрени „браћом Русима који јачају, чак убијају непријатеље на Западу”, сада почињу овде у Србији да јуришају на „агенте Запада”, често снабдевени субверзивим медицинским материјалима, (као у случају Литвињенка), опијени Московским театром, најчешће погрешно процењујући, настаје у Србији још већи хаос, тензије, подземни обрачуни. Невидљива рука јача руску мафију, и српску мафију, да помоћу њих дотуче Русију и Србију. Излаз је у исправним проценама, слози, сарадњи. А не у сумњичењима.

Ми смо се у прошлости обраћали међународним организацијама за заштиту људских права, међународним институцијама и владама појединачних западних држава

жалбама на кршења људских права, одговори су по правилу све до краја 1970-их година били куртоазни, али уз напомену „да је СФРЈ држава у којој се ипак поштују људска права, да је Ј.Б. Тито лидер изузетног угледа, и да се може радити само о врло малом броју појединача који су жртве безакоња“. Ми смо увиђали у земљи другачије стање али је овакав IMAGE ондашње СФРЈ био велика сметња да се стварно стање представи међународној јавности. До осетних промена става међународне заједнице је према нашим сазнањима дошло тек почетком 1980-их година када су дисиденти, борци за људска права и организације за заштиту људских права почели да се појављују на сцени широм земље захтевајући укидање МПП (Морално политичке подобности), вербалног деликта, злоупотребе психијатрије у политичке сврхе, захтевајући побољшање стања у затворима. Међународна заједница је након тога почела да мења став према жалбама на кршења људских права из Југославије.

Жалосно је да и сада у 21. веку међународна заједница понекад слично поступа. Ми смо угрожени у нашим правима, и већина грађана, немамо адекватну заштиту међународне заједнице. Жалосно је да се фаворизује заштита права мањина, а неретко запостављају права већинског народа. Увредљиво је што се диже бука о правима животиња, то нам кажу многи огорчени грађани, а они су жртве тираније, о њима никде ни речи. Чиме се охрабрује криминал и удаљавање од Европе. И наше право на самоодбрану које је темељ европске цивилизације може онда бити погрешно схваћено као отпор међународној заједници. Ми желимо у Европу, Нато али као здрава просперитетна нација.

Шта чинити?

Треба знати ове чињенице, имамо право на истину. Мржња је лош савезник, емоције у политици (нећемо у ЕЕЗ, Нато, показаћемо НАТО песницу, итд, итд) су врло контрапродуктивне, знак низрелости, недораслоти, вместо тога, треба знати чињенично стање, и на основу тога правити план акција одбране. Запад нас не мрзи, али има своје интересе, који у појединим сегментима могу бити супротни нашим интересима. Наше је да бранимо наше интересе, мудро. Онда ће нас Запад ценити. Ум царује снага кладе ваља. Немамо снаге да се носимо са њима, они су јачи. Имамо ум, тимове експерата, који треба да седну и разраде стратегије. Истина, правда, чињенице, су на нашој страни, треба их умети користити, такт, дипломатичност, експертиза. Али не капитуланство, то би била још већа недораслот. Ако нпр. победи изолационалистичка тенденција то ће бити тријумф мафија, богаћења криминалаца, претварање Србије у рај на земљи за асоцијалне, дефинитивно убрзано слабљење, пропаст државе и нације, крах наше цивилизације, народа и државе.

Погледајмо државе око нас. Оне праве пројекте повећања, обједињавања својих сународника у што већу државу. А код нас се дешавају супротни процеси. Албанци са Косова раде на прикључењу Албанији, Албанци са југа Србије истичу јавно своје симbole, одају своју приврженост идеалима отцепљења и прикључења Косову и Албанији. Донекле, слични, али слабијег интензитета процеси се одвијају међу Албанцима у Црној Гори, а да не говоримо у Македонији. У Рашкој (Санџаку) појединачни политички сегменти отворено заговарају отцепљење од Србије и прикључење Босни и Херцеговини, или чак и Турском.

У Босни и Херцеговини се ради на слабљењу РС, Хрватска је изгнала 200.000 Срба из Крајина.

У Мађарској се спроводи референдум да се Мађарима ван земље призна држављанство. То би јачало мађарску заједницу у Војводини и могло јачати тенденције удаљавања Војводине од Матице.

Док се друге нације и државе окупљају и јачају, дотле се код нас заговара отцепљење поједињих наших територија, дошло је до отцепљења Црне Горе од Србије, форсира се накарадна регионализација која није ништа друго до растакање државе.

Разорне су последице прошлости. Комунизам и Коминтерна су унели лоше процене, лукаво су манипулисали Русофилством, Словенофилством, те је тако стварана одбојност против Запада, што је имало катастрофалне последице по наше односе са Западом, пре свега после 1990 године. А комунизам се на делу показао као разорно штетан по интереса не само Срба, него и Руса и свих Словена. Највећу штету интересима Срба и идеји Словенофилства су управо нанели криминалци у ратовима који су наводно били Веру и Нацију а уствари су чинили криминална дела. Они су били ти који су били највише против интеграције у међународну заједницу. Њима су одговарале санкције да би у мутном ловили. Понављам, не ради се само о Србима, него и о криминалцима других нација. Напомињем да је сада међународна заједница врло осетљива на страдања у недавним ратовима а не говори се, нити се икад говорило о страдањима 1,700.000 невиних људи у II Светском рату, а тада су српске жртве биле далеко највеће.

Наглашавам, у земљи је створен вакуум, међународна заједница нема доволjnог интереса за кршења права већинског народа, а што охрабрује криминалце. Али је зато врло осетљива за повреде права мањинских група.

Тињајући грађански рат у земљи би могао бити пресечен и криминал и мафије, када би били примљени у ЕЕЗ, Нато. Значи, одбијање међународне заједнице да нас прими у своје окриље има за последицу јачање криминала. Када би ми ушли у ЕЕЗ и Нато, све би кренуло набоље, а они који су се огрешили о закон би били приведени правди.

XVI. НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ И ДИЈАСПОРА

Дијаспора је у време Тита и Милошевића била сатанизована као „легло непријатељске емиграције”. Са процесима демократизације и отварања земље према свету, уместо да се Дијаспора укључи у препород, да својим капиталом, знањем, извуче земљу из кризе, она је и даље опструирана. Овога пута поред наслеђених политичких предрасуда, се истичу друге сметње укључивању Дијаспоре. Наводно она може бити Тројански коњ, приватизовати фирме, завладати земљом, потиснути досадашње владајуће слојеве, бити овде реметилачки фактор у односу на деценцијске устаљене навике и шеме, отети ослонац Запада овде од ранијих сарадника, итд. Овакве гласине шире управо неформални центри моћи, баш зато што њима смета јачање Србије до кога би овде дошло појавом Дијаспоре, што би они лично били угрожени.

Мафијапи и криминалци праве отуда главне сметње повратку дијаспоре.

XVII. ПОСЛЕДИЦЕ

1. Наши губици

Стање у нашој земљи је крајње сложено и тешко. Народ увиђа да смо изгубили територије и ратове, Крајину, делове Босне и Херцеговине, и да можемо изгубити

Косово, да је дошло до отцепљења Црне Горе, а може затим и Санџака и Војводине, или чак до грађанског рата. Већина је гурнута у беду и пропадање, страх и апатију или безнађе, без заштите и адекватне подршке са било које стране, у лагано умирање. Раширено је сазнање да се иза пројекта претходног самоуправног друштва крила превара која је имала за циљ садашњи исход.

Најочигледније последице криминализације која већ деценијама, и много више узима маха, су распад земље, ратови, губици територија, људске жртве, милиони избеглица, материјална разарања, крах правне државе, сиромаштво, беда, пад наталитета, негативан прираштај, исељавање младих, пораст стопе морбидитета и морталитета, и поплава свакојаких патолошких и морбидних појава.

За време II Светског рата је уништено око 1,700.000 Југословена, огромном већином Срба, криминализоване структуре за време комунизма су сатрле огроман број невиних људи, колико, тек треба извршити процену. Велике жртве су настале и после распада СФРЈ. Нација је ослабљена.

Губитници су не само Срби, него сви јужни Словени, сви народи из састава бивше СФРЈ.

Слабљење је обављено изнутра, преко погрешног разорно друштвеног концепта који нам је убачен из страних друштвених лабораторија, који је створио криминал у оквиру државе. Што се наставља и даље.

Уништени су животи читавих генерација, милиона.

2. Желе да наставе наше слабљење.

Врло јасно је препознатљиво да архитекти претходне национале душегупке, поучени да је ранији метод био врло ефикасан, и да још није довољно препознат од Срба (а јесте више од свих других суседних народа, који се освешћују), а убеђени да им одговара даље слабљење Срба, иду на сличну карту. Ранијег безакоња, сатирање већине преко комунизма, сада замењују другим егзекуторима, онда су то били комунисти, сада су то криминалци, мафијаци. Раније, у комунизму, су сатирање већине омогућавали сумњичењима већине комунистичким методима обрачуна путем субверзије, безакоња, сада то исто чине, само на мало другачији начин исти они који су то чинили и раније, тј. путем криминалаца, неформалних центара моћи који нажалост имају у својим рукама бројне команде над животима људи. Спроводе масовна етикетирања невиних људи (мондијалиста, сорошевац, секташ, страни агент, србофоб, ривал, или „српски националиста”, „противник Запада” итд. итд) и на њих усмеравају криминалце који се са њима обрачунају субверзијом, као што су чинили и комунисти (физички обрачун, у судовима, провале, контрола станова, здравља, породица, итд).

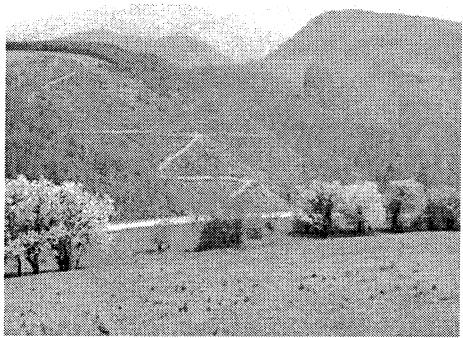
Нација убрзано крвари.

Лидери су пасивизирани бенефицијама (сит гладног не разуме), са значајних позиција су уклоњени стари и искусни, доведени млади, њих је лакше подешавати да не запазе наставак ропства и слабљења. Меморија је брисана, уклањани су старији, искусни, мудри.

XVIII. ШТА ЧИНИТИ

A.. Ђуђање, Јакировка г се настављају - треба преговориши, ставиш на дневни рад, проучиш ову област.

Конформизам српских интелектуалаца је далеко више као појава изражен него ли код других јужнословенских народа, а да не говорим о Польцима, Чесима, Словацима, Мађарима, Румунима. Немци ипр. су били у сличним ситуацијама у овоме веку као ми Срби и Словени, али не заборавимо да су ипр. немачки научници и лекари, световне личности, у време највеће страховладе нацизма за време Хитлера без длаке на језику оптужили нацисте за ондашња њихова недела. Код нас то није био случај, сем храбрих појединца, дисидената и бораца за људска права. Најжалосније је то што они храбри појединци и најчешће непризнати интелектуалци (пригушени или угушени) који су такве табу теме разоткривали, уместо подршке од признатих интелектуалаца су наилазили на њихов потсмех или ниподоштавање. Или су пак служили појединцима из сенке да на њима праве своје каријере.

Онима који су укривали истину, добро је долазило да тврде да „само будале говоре истину, или оне јавно кажу што паметни у себи потајно мисле“ да то „говоре дворске будале“. У коју категорију сврстати такве интелектуалце из претходног периода који су свој страх („певац који рано кукуриче заврши у лонцу“), рационализовали неким наводним високим интелектуалним нивоом излагања, интелектуалном одмереношћу у излагању? („Ама нећу да будем самоубица, нисам ја будала“?)

Шта рећи о мисли нобеловца Иве Андрића изреченој још почетком прошлог века: „Ово су смутна времена где паметни ћуте, будале говоре, а фукара се богати“? Још су смутнија била времена у доба Тита и Милошевића. И данашња времена транзиције су још смутнија. Можда се налазимо у најделикатнијем моменту у нашој, не само новијој историји. Али то не значи да треба да ћутимо, напротив, истину треба рећи, да смо тако чинили не би сада били у овој ситуацији. Најзначајније наслеђе европске цивилизације је управо слобода говора. Упражњавајмо је! Тврђе да не треба да проучавамо шта је било, него да се бавимо садашњошћу су штетне, јер се на грешкама прошлости учи (Историја је учитељица живота).

Говори се понекад о неким наводним паганским особинама Срба, то би се могло свести и на сувише изражен опортунизам, како народ каже „на се, у се, и пода се“. Не би се могли сложити да се овде ради о генетској оптерећености Срба, него пре о игри геополитичких и историјских коинциденција које су произвеле деценијским негативним дејством одређено стање духа нације. Јер у нама неки из геоокружења желе да убију самопоузданје, да нас убеђују да су Срби генетски лош народ. Па ето „имају власт какву заслужују, укључујући и мафијаше“. То је не само нетачна, него у својој бити и расистичка тврђња. Ми нисмо криви што су нас напали Турци који су од нас били неупоредиво бројнији и јачи, који су нас оробљавали за време од пола хиљаде година, вратили у прошлост и уназадили, од тога се још нисмо опоравили. Ми смо вековима били брана Европи од најезде азијата, која је се за то време развијала, а ми назадовали Тако ослабљеној нацији, вековима тиранисаној, гурнутој у

дубоку кризу идентитета где је истинска интелектуална елита и после турске владавине ипак у извесној мери од некога била брижљиво искуђивана из доношења кључних одлука, није било тешко наметати погрешне концепте - изборе, нарочито у II Светском рату, и касније приликом завођења таквих ирационалних концепата као што су комунизам, несврстана политика, самоуправљање, итд, па све до данашњих дана.

На делу су предрасуде, пројекција нечистих потсвести загађених вековним омразама.

Б. Недостају анализа и закључци, предлог мера

Оно што недостаје је разумевање узрока садашње кризе. Владају конфузија. и лоше процене . Отуда се јавља потреба да се каже нешто о узроцима кризе. Садашња криза би се могла, по мени, свести на неколико резимеа-закључчака:

1. Ми смо нација којој прети изумирање

2. Ми смо губитници. На прагу 21. века се налазимо у групи земаља које би у следећем веку могле бити робље развијеног света, или једноставно нестали. Ми се налазимо у улози губитника не због неке наше кривице, или неспособности него игром случаја и историјских, геополитичких и неких других коинциденција.

3. Нација укључујући и коалицију на власти и опозицију, се још није довољно освестила од полуувековне политичке острашћености и међусобних сумњичења и обрачуна, бујају сваког дана „агише”, конспирација, и не схвата се да смо сви угрожени без разлике

4. Неопходна је хитна акција изласка из кризе и спаса нације и државе. Још није касно, ако се организујемо како треба, шансе за излазак из кризе су реалне.

5. Недостаје анализа узрока и дијагноза кризе, јер без познавања узрока не могу се исти отклонити и направити план мера оздрављења. За време полуувековне владавине претходног система постојала је лакировка (улепшавање) они који су говорили истину су били прогањани или проглашавани за месије. Примат је даван техничким наукама а на штету друштвених наука. Док је криза узимала маха, и грешке такође, то се није знало довољно и на прави начин. Отуда нису грешке исправљане и све више су узимале маха. Резултат је познат, распад земље, ратови, губици територија, сиромаштво, санкције, безакоње и сатирање грађана. Потребна је научна анализа узрока кризе са предлогом мера. Тога нажалост још нема. Потребно је открити узроке кризе, ко стоји иза тога, зашто и како делује. Треба дати наш одговор на овај врло сложен и деликатан изазов? Стављање на дневни ред стања у држави и нацији, уклањање табу тема, увођење науке у друштвену анализи стварности, доношење правих мера заснованих на проучавању чињеница уз примену научног метода, скидање неписаних неформалних забрана над многим умним појединачима – ово треба да буде задатак број 1.

6. За то време су развијене земље максимално улагале у науку, укључујући и анализе друштва, капиталне па и она најмање значајне одлуке су доношене од стране експерата различитих научних дисциплина, на бази истраживања и чињеница. А код нас је царево волонтизам и медиокритети, спутавања способних, хајке, сумњичења, политизирања. Победа је морала бити њихова.

7. Данас се раније поједине грешке понављају још масовније и драстичније, стање у друштву се на појединим нивоима погоршало, пре свега када се ради о опстајању безакоња. Данас су државничке одлуке на свим нивоима још недовољно квалитетне, мада има значајнијих помака, нпр. наш Преговарачки тим за Косово је састављен од врхунских експерата, нови Устав, државничке одлуке, макроекономија, финансије, међународни односи, економске мере, изградња Београда, итд, су само неки од доказа да све већу улогу добијају експерти. Експерти и научници су донедавно били практично искључени и гурани на маргине догађаја. Сви видимо погубне последице. Још постоје табу теме и скривене области друштва.

8. Нема правог плана мера јер без дијагнозе се не може преписивати терапија. И опозиција и коалиција на власти се налазе затечени, збуњени, у магли, недостаје емотивна и временска дистанца да се сагледа суштина, нису извучене поуке из ранијих пропуста.

9. Нација се налази у врсти немоћи да разреши на један рационалан начин нагомилане проблеме, руинирана, осиромашена, позавађана, у изолацији. На делу су неспремности, инерције, навике, збуњености, страх, неспособности да се прилагођава брзим променама, подељености, на делу је снемоћалост нације деценијским раубовањем гурнуте у дубоку кризу идентитета. Нације која је била под санкцијама, у изолацији и после 77 дана бомбардовања, која је гурана против међународне заједнице где је увек желела да има своје место, подељена, опљачкана и тиранисана од стране криминалаца и мафијаша, Срби због оваквог стања немају могућности да помире традиционалне особености са захтевима модерне епохе и да се крене снажно напред у круг напредних нација и држава, које у први план истичу методичност, рационалност, брзину решавања проблема.

10. Један од суштинских разлога немоћи нације су ЗАВАДА, ЛОШЕ ПРОЦЕНЕ, ОСТРАШЋЕНОСТ И НЕТОЛЕРАНЦИЈА према другачијим. Уместо просуђивања присутна су пресуђивања. Уместо да се освесте од полуувековне заваде, од тешких траума насталих од 1990. године, после бомбардовања, острашћености не јењавају. Друштвеном сценом дефилују интриганти, сејачи завада и лоших процена, екстремисти који потискују прагматичаре.

11. Суштински захтеви овога момента су СЛОГА, ПОМИРЕЊЕ, САРАДЊА, уместо тога мања узимају асоцијални поступци и на површину избијају и даље добијају утицај асоцијалне, или чак и деликатните особе. Излаз из тунела - УЈЕДИНИТИ СЕ ПРОТИВ СНАГА МРАКА. Треба позвати све на једињење-опозицију међусобно, коалицију на власти, структуре апарата, све друштвене субјекте, укључујући и дијаспору, сви треба да се удруже у борби за промене и спас нације и државе. Наш спас је у слози и јединству. И отпору екстремистима који зарад својих личних интереса гурају милионе у страдање и пропадање. Заменимо екстремисте прагматичарима.

12. Потребни су демократски избори. Сада се увиђа да су претходна лажирања избора била историјска погрешка, на штету народа, опозиције и власти, искључене су аутентичне националне снаге, да тога није било вероватно би било мање ратова, жртава, страдања, и губитака наших територија, садашња наша држава би била већа и јача. Извуцимо поуке из прошлости, спречимо ново могуће лажирање избора. Треба омогућити да се сви скажу. И они сиромашни који не могу да плате судске таксе, ако имају гласаче.

13. Сукоб на релацији ЕКСТРЕМИСТИ-ПРАГМАТИЧАРИ. Препознатљиво је да је главни узрок кризе екстремистичко деловање појединача и структура, јасно је да су многе одлуке раније власти биле прегрејане, да су поступци утицајних појединача били повремено лишени рационалности, да су често превагу односиле емоције, сујете, насиље, мржња, хајке на лажне непријатеље, јасно је да смо због њих доведени у кризу. Ради се о одговарајућим психологијама, моралном профилу, систему вредности, у чему се може видети највећа препрека изласку из кризе. Насупрот њих су били опозиционари и ванстраначке личности, СПЦ, САНУ, Универзитет, Династија Карађорђевић, Срби у Дијаспори и многи други који заговарају одмереност и прагматизам. Од 1945. превагу су односиле импулсивне особе, екстремни или чак ексцентрични друштвени концепти, набујале интелектуалне снаге не прихватају даље овакве поступке и личности, виде их као штеточинске. На делу је сукоб од историјског значаја, и уколико превагу не однесу прагматичари, запашћемо у нова пропадања и суноврате.

14. Снаге из сенке и мрака, криминалци, мафије, у којима тон дају екстремисти, настављају да демонстрирају жељу да друштвом управљају на дугме као и раније, што више није могуће. Да сеју лоше процене, да све завађају, чувају своје привилегије, стечене навике, желе да владају као и раније, а времена су се променила. Услед чега настају тензије и конфликти. Ове снаге мрака желе да наставе владање концептом ДРЖАВНИХ НЕПРИЈАТЕЉА, завадама регија, политичких тенденција, што горе то боље - то је њихова девиза.

15. Приближимо се ДОНОСИОЦИМА ОДЛУКА (DECISION MAKING) у међународној заједници, и заменимо тамо оне „посреднике” којима је одзвонио историјски сат.

16. Правимо рационалне одлуке. Актуелна ситуација је изузетно сложена, деликатна, бременита кобним последицама по све нас уколико не дамо праве одговоре на данашње изазове, захтева промишљеност, смиреност, брзу и енергичну акцију. Уједно, промене су брже, захтевају брза прилагођавања. Морамо брже реаговати и давати рационалније одговоре на брзо мењајућу ситуацију.

17. Просвећивање, јер уклањање криминалних поступака и појединача, група, се може постићи подизањем свести појединача., да свако ради што може боље своје задатке. Ако судија суди правично, нема криминала, ако полицијац ради како треба, он гуши криминалне поступке, ако се радни задаци на радном месту обављају савесно, све цвета. Ако у породици царује ред, поштовање родитеља, кућни ред, учење, слога, онда нема асоцијалних поступака у домаћинству, итд.

18. Други пут и начин су примене строгих законских казни Закон мора да важи за све, сви морају да га поштују. Ако није тако почиње да буја све више криминал. Акција „Сабља” је била једнократан поступак, било је и критика ове државне широке акције, али је то био енергичан покушај да се ухвате убице премијера Ђинђића и искорени криминал. Државна, полицијска и правна оштрица треба да се усмери организовано и врло методично на све оне који крше закон. Криминал значи кршење закона. Криминалци су сви они који крше закон. Неко може рећи тешко је зауздати криминалце и мафије, јер не знамо ко су они? Оваква логика није рационална. Правна држава треба да интервенише сваки пут када се крши закон. А како криминалци и мафије крше закон, онда ће они падати све чешће под удар и тако постепено бивати истребљивани. Дакле, криминалце мафијаше, неформалне структуре је лако

препознати, то су они који крше закон. Од онога уличног дилера дроге, преко рекеташа, провалника, лопова, квартовског учењивача, подводача, макроа, па све до оних који крше закон у разним сферама друштва. Ми их понекад видимо, иако се они покушавају укрити. Ето одговора како препознати и открити криминалце. Зар судије често не суде неправично? То је добро позната чињеница. Зна се који судија доноси неправичне судске одлуке. Предлажемо да се заведе ред, и поштовање закона. Свако ко позива на обрачуне и прогоне других, треба одмах да буде приведен правди, извршене провере, и да буде драконски кажњен. Али то није лак задатак, јер су криминалци међусобно повезани, имају пипке свугде, па и у државним органима, судству и полицији. Ми треба да се освестимо да схватимо да ако не обуздамо криминал да ћемо нестati. Дакле, и у интересу мафија и државе, нације, и сваког грађанина је да се стање санира.

19. Неминовно долазимо до питања енормних богаташа, као и мародера-ратних богаташа, њихових пара формација, приватних полиција, личних обезбеђења, чувара., јер неки од њих то имају, чак и своје личне полиције. Не мислим на оне који су поштено стекли иметак, или успешне мале и средње фирме својим приљежним радом, таквих сигурно има подоста. Али се поставља питање: како се неко може преко ноћи обогатити енормно, постати милионар, а има и милијардер, онда када је већина грађана осиромашила и пропала? Да ли то значи да су они најспособнији, или су били привилеговани, имали монополски положај, или су узурпирали туђа права или кршили закон, пљачкали у рату, или отимали фирме од радника, прали новац, а све - захваљујући дугогодишњим стеченим позицијама моћника у ранијој власти? Или су добили неко наслеђе, продали имовину, добили финансијску подршку из света, донације? Чудно су звучале приче неких политичара претходног режима и њихове деце, да не могу да схвате како други млади људи не могу да буду успешни бизнисмени као они? На оваква питања не треба дати одговор, већина схвати о чему се овде ради. Богатство данас значи моћ, и то огромну моћ, јер је већина грађана осиромашила и ислабила, руинирана је и обеспомоћена. Онда постаје лак плен моћника, а то су пре свега кланови новопечених богаташа., и њихове личне полиције и паре формације, које су понекад држава у држави, сеју панику и хаос. Правна држава овде треба да заведе ред. То је лако рећи, али како то урадити, јер богаташи имају утицај и на поједине политичаре, судије, моћнике у полицији, државној управи, повезани су међусобно, контролишу кланове криминалаца за своје сврхе? Треба да преовладају разум и мудрост. И моћници и обични грађани су на неки начин у истом чамцу. Држава и нација слабе, нестају, због криминалаца, а криминалци без државе, и њене заштите на дужи рок, и у нацији која се топи која ће за четврт века у својој земљи бити етничка мањина, немају никакву будућност. Јер када клону држава и нација и они сами ће неминовно пасти под удар. Треба да се створи нова свест и ново стање духа, да сви делимо исту судбину, потребна је једна нова, хармонична коаби-тација између жртава и оних који су их унесретили, заснована на новој мудrosti. И да богати почну да мисле не само о својим интересима него и о интересима нације и државе. Треба да се освестре, да схвате зашто и како су постали богати? Да је то неко подесио. Заšto? Погледајмо свугде око нас елите у суседним државама, тамо оне више воде рачуна о својој нацији, а локалне елите овде само гледају себе, не хају за наставак урушавање државе и нације. Албанци са Косова су овде имали лош имиџ „тестераши“ итд. А њихове косовске елите су се обогатиле, али им је интерес Албанаца на Косову ипак у првом плану. Нека се наше елите уче од косовских, нека се на њих угледају.

20. Нама су сада потребни огромна нова мудрост, исправне процене, и дипломатски такт. Морамо пронаћи најбоља решења. Сасвим је нормална жеља развлешћених да преживе и сачувају своје позиције.

21 Још о односима са међународном заједницом. Говорити о освешћивању неформалне власти, значи говорити о непознатим стварима, ова област је као што се види недовољно позната, разјашњена у јавности, пред званичним државним органима. То значи говорити о нашем односу са међународном заједницом у контексту опстајања мафија у нашој средини. Нама је место у ЕЕЗ. Наши ривали, или непријатељи, нас тамо не желе, нас изоловане и усамљене је лако черупати.

22. Дијаспора. Наши људи у Дијаспори могу дати пресудан допринос побољшању стања у земљи. Удруженци са опозицијом и народом, његовим базичним институцијама као што су Црква, Династија Карађорђевић, САНУ, Универзитет, свим умним и добронамерним људима, сви заједно можемо дати пресудну синергију да се победе превазиђене снаге штете и мржије. Ове снаге мрака су суштина проблема. Прескочимо ову препону и кренимо светлим хоризонтима слободе.

23. Разрадити АКЦИОНИ план борбе против криминала, са циљевима, задацима, носиоцима задатака, роковима, ресурсима, са разрађеним стратегијама како да се све ово оствари. У земљи има много странака, институција, НВО организација, појединача, са много ресурса, али су они крајње неорганизовани и несложни, сучељени, уместо да се уједине и организују

24. Наш народ је мудар, он каже: „САМО СЕ БУДАЛА СПОТАКНЕ ДВА ПУТА НА ЛУДИ КАМЕН“. А ми се стално спотичемо од 1945. године до данас. И никако да се опаметимо, увек поново ударамо палцима у камења у нашем дворишту. Жалосно је да се наставља да укрива истину од народа, и да они који је кажу бивају проглашавани издајницима и непријатељима, страним плаћеницима. Или лудацима.

Ми смо доживели распад претходне СФРЈ у крви и сузама, још није социолошки и научно објашњено зашто је до тога дошло. То је табу тема. Имали смо 77 дана бомбардовања, нисмо изанализирали зашто смо запали у рат са најмоћнијом војном силом у историји човечанства? Водили смо рат без „савета мудраца“, одлуке су доносили само политичари, народ и научнице, умне људе, нико ништа није питао. А они су могли бити од огромне користи.

Постављамо питање појединим сегментима међународне заједнице: ШТА ЧИ-НИТИ? Очекујемо савет. Ми ћemo га прихватити уколико је конструктиван.

О АУТОРУ

Томислав Кремановић је борац за људска права и писац. Добитник је више међународних признања. Због свога залагања за људска права био је жртва политичке репресије. Живео је у изгнанству у Бриселу, Белгија од 1965 до 1971 године. Председник Покрета за заштиту људских права, Удружења оштећених девизних штедиша Србије и Удружења подstanара. Уређује лист ЉУДСКА ПРАВА. Од 1992. године је представник ISIL-а (Међународног друштва за индивидуалне слободе) за Србију.

Завршио је Економски факултет у Београду и постдипломске студије из истраживања тржишта при Католичком институту за високе комерцијалне студије (1969) у Брислу, Белгија, и припремио докторат из маркетинга (који није одбранио услед повратка у земљу и прогона којима је био изложен).

Заједно са групом београдских интелектуалаца основао је марта 1975. године први југословенски одбор за заштиту људских права Директна акција за само-заштиту која је крајем 1980-их година постала масовна организација Покрет за заштиту људских права. Из ових организација је настало неколико организација за заштиту људских права и политичких странака у Србији и бившим републикама СФР Југославије.

Са својим сарадницима је допринео да се обзнати пракса злоупотребе психијатрије у политичке сврхе и примене ванправних инструмената репресије. Покренуо је борбу за повраћај одузетих девиза. Ставио је на дневни ред питање људских права. Пружао је подршку великим броју жртава безакоња.

Добио је више признања за своје доприносе унапређењу људских права од стране Америчког удружења психијатара, Светске асоцијације психијатрије, Amnesty International, Unesco, неких међународних организација, и од ISIL-a The Bruce Eovo Memorial Award у Копенхагену марта 1999. године.

Аутор је врло плодан писац и књижевни стваралац, писац је великог броја књига и брошура, пре свега са тематиком људских права. Он је пре три године објавио књигу Дрински рапомон (СФАИРОС-2003 године), која је његов први литерарни подухват. Књижевни критичари су овај дечији дневнички запис из 1940-1945 оценили као изразито занимљив и освежење за нашу књижевност. Затим је Ведес, 2004. г. објавио његову књигу Казнена психијатрија, ко је овде луд, збирку докумената о злоупотреби психијатрије у политичке сврхе. Казнена психијатрија обилује и литерарним есејима. Ведес је 2006. године објавио његову последњу књигу ЉУДСКА ПРАВА-ЦРНА РУПА САМОУНИШТЕЊЕ ДРЖАВЕ И НАЦИЈЕ (1964-2006), која је према рецензентима истинска мала енциклопедија борбе за људска права на овим просторима. Када се ради о овој најновијој књизи о неформалним центрима моћи, Крсмановић маестрално објашњава суштину овога појма, ставља га на дневни ред, предочавајући да је то национални проблем број 1.

Написао је стотинак стручних и научних анализа из области маркетинга, социологије, психологије, психо-социологије, људских права, објављених у домаћим и страним часописима, и бројна саопштења и извештаје о људским правима.

Иако је аутор великог броја књига и публицистичких издања у форми самиздата, он је јавности познатији као борац за људска права. Поред релативно скромних тиража и недовољне промоције ових књига, разлог његовог малог утицаја, је и медијска блокада у којој се аутор налазио током дугог низа година. Очигледно је да се ствари мењају и долази време да Крсмановић промовише своје ставове и идеје кроз разне пројекте и као предлагач законских мера за спречавање злоупотреба. Написао је стотинак књига и брошура са тематиком људских права. Иако малотиражне, ове књиге су значајне по садржини политичких анализа последње три деценије.

Живи у Београду и бави се активностима људских права, писањем политичких анализа, социолошким истраживањима, и све се више посвећује писању књига. Телефон 381.11.3511829; Моб. тел-064-3095176; PokretJeunet.yu.

I. Томислав Крсмановић:	
УВОДНА РАЗМАТРАЊА	5
II. Рецензије	16
III. Дефиниција и појам	17
IV. Ко су?	31
V. Њихове активности и поступци	41
VI. Генеза, историјат	51
VII. Тип личности-психологија-критеријуми селекције	57
VIII. Друштвени инжињеринг (Social engineering) и неформални центри моћи	85
IX. Друштвена контрола (Social control), и неформални центри моћи	89
X. Парапсихологија и неформални центри моћи	94
XI. Здравље и неформални центри моћи	96
XII. Људска права и неформални центри моћи	97
XIII. Избори и неформални центри моћи	104
XIV. Реформе и неформални центри моћи	106
XV. Неформални центри моћи и међународна заједница	106
XVI. Неформални центри и Дијаспора	115
XVII. Последице	115
XVIII. Шта чинити	117
О Аутору	122

Томислав Крсмановић

НЕФОРМАЛНИ ЦЕНТРИ МОЋИ МАФИЈА, КРИМИНАЛЦИ

Рецензенти:

Проф. др Марко Младеновић
Правни факултет у Београду

Проф. др Михајло Михајлов
публициста

Мр Мирослав Костић
новинар и писац

Комјутерска припрема и корекција:

Гордана Недељковић

Издаје и штампа:

Алфа тим прнт д.о.о.
Пере Сегединца 24а
Тел. 011/217 58 40

СИР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

343.9.02

КРСМАНОВИЋ, Томислав

Неформални центри моћи (мафије,
криминалци) - национални проблем број 1/
Томислав Крсмановић - Београд : Alfa tim
print, 2007 (Beograd : Alfa tim print).
- 125 стр. : фотогр. ; 21cm

Тираж 600. - 0 аутору: стр. 122-123.

ISBN 978-86-86921-00-0

а) Мафија б) Организовани криминалитет

COBISS.SR-ID 139662860

Професор др. Марко Младеновић: Томислав Крсмановић је први код нас направио искорак у правцу интердисциплинарног проучавања појаве мафија и криминалаца, што означава врло значајан допринос проучавању ове замрачене области, а која је тако судбинска за опстанак наше државе и нације. Крсмановић више начиње, него што потпуно дефинише параметре овога неизмерног зла. Ово истраживање ја видим пре свега као позив научним институтима и истраживачима, да се више позабаве главним узроком наше кризе, то су мафије, тајкуни, криминалци. Ако не сузбијемо мафије, убрзаће се наше свеопште пропадање - поручује Крсмановић. Слажем се потпуно са њим.

Професор др Михајло Михајлов: Сада у овој новој књизи Томислав Крсмановић развија мисао у ширину и дубину и долази до трагичног закључка: „Неформални центри моћи” - синтеза тајне полиције и криминалних структура, заиста представљају „прну рупу” за државу и нацију. Бит је у тајности било које организације. Све што је јавно - дозвољено је. Све што је тајно, па чак ако се ради о тајном удружењу филателиста - кажњава се као организовани криминал. Операција „Сабља” је био покушај (нажалост неуспели) формалних и јавних центара моћи, а то значи државе, да ликвидира тајне, неформалне центре моћи - симбиозу тајне полиције и мафије. Да је „Сабља” успела - ова земља би, по свој прилици, избегла „самопреждирућу црну рупу”.

Мирослав Костић, новинар и писац: Крсмановић зналачки залази дубоко у неистражену област, што је управо највећи значај овога дела. Неформални центри моћи, значи рећи нешто што је непознато, скоро метафизичко, ту не могу увек да помогну само суве опипљиве чињенице. Проблем истраживања је управо у томе. Сасвим је оправдано, дакле није производ маште аутора, што повремено на први поглед има необичних тврђи, или необичних слика у овој књизи, ствари понекад могу изгледати као чудне, или гротескне. А уствари су фактичко стање. Јавља се проблем, како их тако на први поглед неухватљиве, формулисати. Увек су они који су ишли испред времена, начињали неке табуе, сносили ризик да буду проглашени да износе непроверене тврђње, или чак да су неизбильни. На срећу, овај рад је сувише озбиљан. Разуме се злонамерни увек могу тражити аргументе да правдају оно о чему се овде говори - то су мафије и криминалци.